

Hứa Với Em Mười Năm Tình Thâm

Contents

Hứa Với Em Mười Năm Tình Thâm	2
1. Chương 1: Anh Đã Trở Lại	2
2. Chương 2: Đây Là Trả Thù	4
3. Chương 3: Bị Em Gái Ruột Thiết Kế	5
4. Chương 4: Xin Chào Vệ Tổng	6
5. Chương 5: Anh Làm Khó Dễ	8
6. Chương 6: Giày Cao Gót Chọc Họa	9
7. Chương 7: Tôi Muốn Cô	11
8. Chương 8: Nghe Không Hiểu Trả Thù	12
9. Chương 9: Bị Phong Sát	13
10. Chương 10: Một Minh Gặp Mặt	15
11. Chương 11: Bị Chọc Giận	16
12. Chương 12: Chân Tướng Mười Năm Trước	17
13. Chương 13: Giải Thích Với Anh	18
14. Chương 14: Chân Tướng Vạn Vẽ	20
15. Chương 15: Đây Là Người Nhà	21
16. Chương 16: Làm Tình Nhân Của Tôi	22
17. Chương 17: Khoảnh Khắc Ôn Tồn	23
18. Chương 18: Lừa Giận Của Anh	25
19. Chương 19: Cô Phát Sốt	26
20. Chương 20: Nhận Sai	27
21. Chương 21: Sau Đây Sẽ Không	29
22. Chương 22: Bị Từ Chức	30
23. Chương 23: Cần Một Công Việc	32
24. Chương 24: Vệ Đình Quân Thỏa Hiệp	33
25. Chương 25: Xin Chào Trợ Lý Tư Nhân Của Tôi	34
26. Chương 26: Một Giao Dịch	36
27. Chương 27: Chứng Minh Đã Hết Bệnh	37
28. Chương 28: Dây Dưa Tới Chết	38
29. Chương 29: Nhiệt Độ Trà	40
30. Chương 30: Uống Tách Trà Lỗi	41
31. Chương 31: Xử Lý	43
32. Chương 32: Tách Vợ Chồng	44
33. Chương 33: Tính Độc Chiếm Của Phụ Nữ	46
34. Chương 34: Ba Người	47
35. Chương 35: Lừa Giận Của Bạch Hạo	48
36. Chương 36: Kéo Rõ Giới Hạn	50
37. Chương 37: Tin Tức	51
38. Chương 38: Say Rượu	52
39. Chương 39: Chủ Động Triền Miên	54
40. Chương 40: Một Đêm Phóng Đãng	55
41. Chương 41: Cô Giấu Diễm	57

42. Chương 42: Tiến Vào Quan Hệ Chính Quy	58
43. Chương 43: Cổ Nhược Tuyết	59
44. Chương 44: Scandal Nổi Lên	61
45. Chương 45: Bị Thiết Kế	62
46. Chương 46: Không Biết	63
47. Chương 47: Cô Mang Thai	65
48. Chương 48: Hồi Tiếc Không Kịp	66
49. Chương 49: Thời Gian Sẽ Chứng Minh	68
50. Chương 50: Vệ Lão Gia Tử	69
51. Chương 51: Bị Bắt Cóc	71
52. Chương 52: Động Thai	72
53. Chương 53	74
54. Chương 54: Quá Khứ Của Anh	75
55. Chương 55: Quyết Định Của Cổ Hường Tinh	76
56. Chương 56: Cho Phép Anh Thâm Tình Mười Năm	78

Hứa Với Em Mười Năm Tình Thâm

Giới thiệu

Editor: V. O Thể loại: hiện đại Số chương: 56 chương Cảm giác yêu đơn phương một người mười năm s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-voi-em-muoi-nam-tinh-tham>

1. Chương 1: Anh Đã Trở Lại

Edit: V.O

Đêm khuya, khách sạn Thánh Địa.

Trong phòng tổng thống choáng váng ảm áp, mơ hồ, còn truyền ra vài tiếng ưm ưm run rẩy.

“Ai vậy...”

Lúc này, hai tay Cổ Hường Tinh bị trói, tầm mắt phía trước càng bị bịt mắt che lại, cho dù như thế, cô vẫn phân biệt được rõ ràng...

Trong phòng có người.

Ánh mắt ép người chiếu rọi trên dưới thân thể cô, lộ ra cảm giác tồn tại rõ rệt, khiến cô không có cách nào bỏ qua được.

“Rốt cuộc là ai?” Cổ Hường Tinh lại run run phát ra tiếng, khuôn mặt trắng nõn mà tinh xảo lộ ra nhiều phần sợ hãi.

Chẳng qua là cô nhận được điện thoại của Hường Tuyết, đến khách sạn đưa quần áo cho cô ta, kết quả vừa vào phòng, đã nghe thấy được mùi hương lạ lùng gay mũi, lúc tỉnh lại, hai mắt hai tay đều bị trói chặt, mà

toàn thân cô càng không có một chút sức lực nào.

Đang lúc cô suy nghĩ mãi không ra, bỗng nhiên chỗ giường bên cạnh cô lõm xuống một khoảng lớn, Cổ Hường Tinh giật mình, vô thức muốn né tránh, mắt cá chân lại bị một bàn tay to dày thình lình bắt giữ!

“Buông tôi ra...buông tôi ra!”

Cổ Hường Tinh giãy dụa muốn rút chân ra khỏi tay đối phương, cũng là phí công.

Mắt cá chân trơn bóng như ngọc bị nắm ở trong lòng bàn tay, tinh tế vuốt ve, Vệ Đình Quân nhìn gương mặt tái nhợt bên dưới cái bịt mắt của cô, khóe môi mỏng lạnh lẽo từ từ cong lên thành một nét cười lạnh.

“Cô sợ tôi?”

Giọng nam khàn khàn mà lạnh lẽo truyền đến, khiến Cổ Hường Tinh giật mình, lại không hiểu sao cảm thấy giọng nói của người đàn ông có chút quen tai.

Không đợi cô nghĩ kỹ lại, đã cảm thấy người đàn ông chợt tới gần, hơi thở ấm áp phun ở bên tai cô, ngứa, có xôn xao thấu xương.

Anh nói: “Chỉ có người từng làm việc trái với lương tâm, mới sợ hãi.”

Khi nói chuyện, dieendaanleequuydoon – V.O, anh vươn tay, ung dung tháo bịt mắt của cô xuống, kèm với tiếng nói thanh lãnh mà âm mị:

“Mà cô, quả thật nên sợ tôi.”

Chợt hiểu ra.

Khiến Cổ Hường Tinh nhất thời không có cách nào thích ứng, cho đến một giây sau, lúc cô nhìn thấy rõ vẻ ngoài của người đàn ông, đôi mắt xinh đẹp nháy mắt tràn ngập hoảng sợ.

Mặt mày sắc bén, ngũ quan anh tuấn, góc cạnh như dao khắc, cùng với ánh mắt âm u càng ngày càng lạnh này.

Là anh ta.

Đối với phản ứng của cô, Vệ Đình Quân rất vừa lòng.

“Xem ra cô còn nhớ tôi...vậy rất tốt.”

Khóe miệng cười lạnh càng sâu, một giây sau, đáy mắt hung ác nham hiểm như băng, áo trong trên người Cổ Hường Tinh đáp lại bằng tiếng xé rách!

Cả người cô run lên, thân hình hoàn mỹ của người đàn ông đè chặt cô.

Hai tay bị trói, đứt khoát bị ép lên đỉnh đầu, ý thức được ý đồ của đối phương, nhất thời Cổ Hường Tinh kinh hoàng giãy dụa.

Đừng...

Sao anh ta có thể làm vậy với cô?

“Vệ Đình Quân, anh không thể...”

“Tôi không thể cái gì?” Vệ Đình Quân đặt một bàn tay rất chặt ở chỗ eo cô, giờ phút này cả người cô không có sức lực, giãy dụa như vậy ở trong mắt y hoàn toàn chính là vô ích.

Mà lúc này, đáy mắt y chỉ có tràn đầy thù hận với cô.

“Bắt đầu từ ngày cô phản bội tôi, cô nên biết, không có gì là tôi không thể làm.”

Giọng nam lạnh lùng nghiêm nghị, từng chữ thù hận âm trầm, Cổ Hường Tinh thấy một tầng trời buộc cuối cùng dưới người mình biến thành vải vụn dưới bàn tay của Vệ Đình Quân, còn chưa kịp nói ra câu giải thích, dưới thân đã là một trận đau đớn.

“Vệ Đình Quân... A!”

Đau... thật sự đau đến tê liệt, trước mắt Cố Hường Tinh biến thành màu đen, nhìn đáy mắt người đàn ông trước mặt lạnh như băng hàn, trong lòng Cố Hường Tinh phát run.

Nháy mắt, lệ ảm đôi mắt.

Vệ Đình Quân...

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi đã từng, thích anh như thế.

2. Chương 2: Đây Là Trả Thù

Edit: V.O

...

Vệ Đình Quân nhìn Cố Hường Tinh ở trên giường không biết ngắt đi từ lúc nào, cùng với nhiều vết máu của cô trên ga giường, lúc dục vọng tụt xuống hết, khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng chỉ còn lại lạnh lùng.

Anh đứng dậy, thân hình thon dài như tượng David, vân da rõ ràng, cường tráng mà hữu lực.

Tiện tay khoác một bộ áo tắm lên, Vệ Đình Quân lấy điện thoại trên bàn bấm một dãy số.

“Người đã xử lý rồi à?”

Đầu kia điện thoại, tiếng cười của người đàn ông truyền đến.

“Ngắt gãy hai căn xương sườn, ném ra khách sạn.”

“Kết quả điều tra.” Vệ Đình Quân hỏi.

“Đỗ Dân Thanh, một đạo diễn hạng B.” Đầu kia dừng một chút rồi nói: “Chẳng qua nghe nói người đêm nay ông ta hẹn chính là Đại tiểu thư nhà họ Cố - Cố Nhược Tuyết.”

Nghe được cái tên Cố Nhược Tuyết, Vệ Đình Quân chỉ hơi nhíu mày, quay đầu, đôi mắt đen lạnh lùng đảo qua Cố Hường Tinh vẫn mê man ở trên giường, hứng thú thật sâu.

Anh nhắc chân, lại đi đến bên giường ngồi xuống, vươn tay cởi bỏ hai tay của cô vẫn bị nơ đen trói lại, nhìn dấu dây chỗ cổ tay cô, cùng với thân thể nhũn nhụi trắng nõn tràn đầy “dấu vết” anh để lại cho cô, nhếch miệng cười lạnh.

Rồi sau đó, đôi môi mỏng hơi nhếch lên gần như dán lên đôi môi hơi trắng bệch của cô, giọng nói tinh tế mà trầm thấp, lộ ra lạnh lẽo khôn kể.

“Cố Hường Tinh, nhớ kỹ...cuộc trả thù này chỉ vừa mới bắt đầu.”

...

Da thịt phân li, cảm xúc thô ráp từ lòng bàn tay của người đàn ông, tiếng thở dốc kèm với tiếng gầm nhẹ liên miên cả đêm ở bên tai cô không xua đi được, người đau đớn tê liệt, đêm nay, Cố Hường Tinh như bị bóng đè.

Lúc mở mắt ra, trong phòng đã không có bóng dáng của người kia.

Cô đã từng cho rằng, trên thế giới này, người duy nhất không làm hại đến cô, chính là Vệ Đình Quân.

Dù sao, anh đã từng liều mạng cứu cô từ trong tay bọn bắt cóc tống tiền.

Mười năm không gặp, dieendaanleequuydoon – V.O, lại dùng cách như vậy để gặp lại.

Đêm qua quần áo đều đã bị xé rách, Cố Hường Tinh không muốn tiếp tục ở lại, thay bộ quần áo khác Vệ Đình Quân đã chuẩn bị cho cô, vội vàng rời khỏi khách sạn.

Lúc trở lại nhà họ Cố, đã là hai giờ chiều.

Nghe được tiếng nói chuyện ở phòng khách, chân Cố Hường Tinh có chút chần chừ.

Cô không nghĩ tới, ba lại ở nhà, hơn nữa...trong nhà còn có khách?

Là con nuôi của nhà họ Cố, Cố Lực Phàm không thích cô tùy tiện gặp người, nhưng đi qua phòng khách không chào hỏi, là một hành vi không có giáo dục, cũng là điều Cố Lực Phàm không cho phép.

Nghĩ đến đây, Cố Hường Tinh vẫn đi vào.

“Ba, con đã về.”

Trên sofa phòng khách, lúc này ngoại trừ Cố Lực Phàm, còn có Cố Nhược Tuyết ngồi đối diện với một người đàn ông, người đàn ông đưa lưng về phía cô, không thấy rõ hình dạng.

Nghe thấy giọng cô, lúc này mới từ từ đứng dậy, quay đầu, ngũ quan anh tuấn như dao khắc, mày rậm như kiếm, đôi mắt đen trầm lạnh nhạt như đêm, nhìn cô, giống như lạnh lùng lại giống như trêu tức, gần như rút hết tất cả không khí chung quanh Cố Hường Tinh đi.

Đó là người dây dưa với cô cả một đêm.

Vệ Đình Quân...

Vì sao lại xuất hiện ở đây?

“Chắc hẳn vị này chính là con gái lớn của Bạch tổng.” Vệ Đình Quân mở miệng, đôi mắt đen lãnh lãnh thanh thanh đảo qua, dáng vẻ như đối đãi với một người xa lạ, hoàn toàn không có dáng vẻ ác ma đêm qua, lại nói tiếp:

“Chỉ là trông thân thể của Cố tiểu thư này, không phải là bị ức hiếp ở bên ngoài đó chứ?”

Một câu nói, khiến sắc mặt Cố Hường Tinh chợt trắng bệch, cô vô thức che giấu dấu vết trên cánh tay mình, một giây sau, lại có chút tức giận.

Người đàn ông này, tối hôm qua làm chuyện như vậy với cô, lại còn biết rõ còn cố hỏi!

3. Chương 3: Bị Em Gái Ruột Thiết Kế

Edit: V.O

Cố Lực Phàm nhân lời nói của Vệ Đình Quân, nhất thời vẻ mặt âm trầm, ông ta bước nhanh về phía cô, đưa lưng về phía Vệ Đình Quân, trong mắt đều tràn đầy cảnh cáo.

Ông ta đè thấp giọng, nói bằng giọng chỉ có hai người nghe thấy: “Đồ mất mặt, còn không nhanh chạy về phòng!”

Cố Hường Tinh cắn răng, xoay người vội vàng trở về phòng, tức giận thay quần áo trên người ra ném qua một bên, đang muốn suy nghĩ lý lẽ rõ ràng, chợt nghe hai tiếng gõ nhỏ ở chỗ cửa phòng, Cố Hường Tinh vừa mới mở cửa, ngoài cửa đã có một người nhanh chóng đi vào.

Gần như là trong chớp mắt, một tay đóng cửa phòng, tay kia thì dễ dàng kiểm soát vai cô, ép cô lên tường.

“Vệ...”

“Nếu cô muốn gọi mọi người tới, tôi không để ý, thuận tiện tôi còn có thể nói với bọn họ, tối hôm qua cô ở cùng người đàn ông nào đó, để lại dấu vết cả thân này.”

Giọng nói Vệ Đình Quân trầm thấp lộ ra mùi uy hiếp, ánh mắt thẳng thắn nhìn chỗ gáy Cố Hường Tinh, chỗ đó là một vùng dấu vết ái muội.

Đột nhiên sắc mặt Cố Hường Tinh trắng bệch, nháy mắt ngừng giây dụa.

“Vì sao anh lại tới đây?” Giọng nói của Cố Hường Tinh có chút run run khó có thể kiềm chế được: “Rất cuộc anh muốn làm gì?”

“Ba cô có ý định hợp tác với công ty của tôi, còn muốn giới thiệu cô con gái nhỏ của ông ta cho tôi, cô nói xem vì sao tôi lại ở chỗ này?”

“Vậy anh ra ngoài đi!” Cố Hường Tinh nói xong, lại không nhịn được đẩy đẩy anh, người đàn ông lại bắt động như núi, vươn tay, trực tiếp nắm lấy cái tay lộn xộn của cô, dứt khoát ép lên người cô, rồi sau đó hơi hơi nghiêng người.

“So với Cố Nhược Tuyết, tôi có hứng thú với cô hơn.” Giọng nói trầm thấp của Vệ Đình Quân quanh quẩn ở bên tai cô như ác ma, lạnh lùng nặng nề bổ sung: “Dù sao, người thiếu tôi, là cô.”

“Anh không hiểu anh đang nói cái gì sao!”

Đôi mắt đen nheo lại thành độ cong nguy hiểm, dieendaanleequuydoon – V.O, Vệ Đình Quân cười lạnh lùng: “Rất nhanh cô sẽ biết tôi đang nói cái gì.”

Anh nói xong, cuối cùng buông cô ra, tao nhã sửa sang lại tây trang trên người một chút, lại nhìn Cố Hường Tinh, chỉ nói: “Tôi có thể nói thêm cho cô biết một chuyện, chuyện tối hôm qua của cô và đạo diễn An kia, em gái tốt của cô đã ra không ít sức.”

Thân thể Cố Hường Tinh chợt cứng đờ, nhìn Vệ Đình Quân, đáy mắt lộ ra kinh hãi: “Anh, anh có ý gì...”

“Ý trên mặt chữ.”

Vệ Đình Quân lạnh lùng bỏ lại một câu, rồi sau đó xoay người, cho đến khi rời khỏi phòng cô, tựa như anh đột nhiên xuất hiện, không có dấu vết.

Cố Hường Tinh ngồi ở trên sàn trong phòng, suy tư về lời nói cuối cùng của Vệ Đình Quân.

Đối với chuyện tối hôm qua cô vừa vào phòng đã thấy mê man choáng váng, không phải cô chưa từng nghi ngờ, nhưng...cho dù cô và Cố Nhược Tuyết không có quan hệ huyết thống gì, nhưng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Cố Hường Tinh có thể nào cũng không tin cô ta sẽ thiết kế cái bẫy như vậy cho chính mình.

Không biết ngồi bao lâu, cửa phòng lại bị đẩy ra, Cố Hường Tinh ngẩng đầu, chỉ thấy Cố Nhược Tuyết mặc váy công chúa xinh đẹp, từ trên cao nhìn xuống cô, rồi sau đó đi vào, cho đến khi xách cái váy cô quăng ở một bên lên, nói có chút châm chọc:

“Mới một đêm, lại có thể khiến đạo diễn An bỏ tiền mua quần áo và giày hơn vạn cho chị, chị đúng là có bản lĩnh.”

Một câu nói, khiến huyết sắc trên mặt Cố Hường Tinh tắt xuống hết.

Thật là cô ta!

“Vì sao?” Tay siết thành nắm đấm, thân thể Cố Hường Tinh run nhẹ.

“Đương nhiên là vì nhân vật của tôi.” Cố Nhược Tuyết tiến gần đến bên tai Cố Hường Tinh nói khẽ: “Ít nhiều cũng nhờ tối hôm qua chị ra sức cùng đạo diễn An cả đêm, chắc chắn hôm nay, tôi có thể lấy được nhân vật tôi muốn.”

Trong nháy mắt, trái tim co rút đau đớn, đây là em gái của cô, người nhà của cô!

4. Chương 4: Xin Chào Vệ Tổng

Edit: V.O

Cố Hường Tinh nhìn Cố Nhược Tuyết ở trước mặt, thật lâu, mới thấp giọng nói:

“Chỉ tiếc, chỉ sợ cô phải thất vọng rồi.”

“Hừ, chị cứ ghen tị đi.” Hiển nhiên Cố Nhược Tuyết không coi lời của cô ra gì: “Tôi mới là thiên kim đại tiểu thư chân chính của cái nhà này, đứa con nuôi không rõ lai lịch như chị, hoàn toàn không xứng với thứ tốt như vậy!”

Cố Nhược Tuyết nói xong, cầm áo và giày kiểu dáng mới mà Cố Hường Tinh thay ra, đặc ý dâng trào mà đi.

Cố Hường Tinh nhìn bóng lưng cô ta, thật lâu, nhẹ cười ra tiếng, tiếng cười này, lại giống như đang khóc.

Ngày đầu tiên gặp Vệ Đình Quân, cô giống như tìm được ánh mặt trời trong sinh mệnh.

Mà mười năm sau, cái ngày gặp lại anh, cô như rơi xuống địa ngục.

Khi đó, Cố Hường Tinh cũng thật không ngờ, bản thân sẽ gặp lại anh nhanh như vậy.

Công ty Tinh Ảnh Thị đã sớm định ra lịch trình quay thử, không giống Cố Nhược Tuyết, Cố Hường Tinh không phải đến quay thử với tư cách nghệ sĩ, mà là đến với tư cách người đại diện đi cùng nghệ sĩ nhà mình.

Mới vừa vào hội trường, Cố Hường Tinh đã nhìn thấy Cố Nhược Tuyết.

Theo như lời Cố Hường Tinh ngày đó, Cố Nhược Tuyết không lấy được nhân vật từ đạo diễn An, mà đạo diễn An bị đánh gãy xương sườn trọng thương nhập viện nên đã phát tính tình rất lớn với Cố Nhược Tuyết.

Chú ý tới sự tồn tại của Cố Hường Tinh, Cố Nhược Tuyết cố ý nhẹ nhàng giơ mạnh về phía cô, lúc này Cố Hường Tinh mới nhìn thấy, đôi giày cao gót hôm nay Cố Nhược Tuyết mang là đôi cô lấy được từ chỗ kia đúng ngày đó.

Đây là có ý khoe với cô?

Cố Hường Tinh nhìn cô ta, chỉ nhàn nhạt xoay đầu đi.

Ngây thơ...

Đúng lúc này, một cửa lớn khác của hội trường, dieendaanleequuydoon – V.O, một người từ từ đi vào dưới sự vây chặt của mọi người, chỉ nhìn một cái, đã thấy mọi người trong hội trường đồng loạt yên tĩnh lại.

Một đầu tóc đen được xử lý cẩn thận tỉ mỉ, hình dáng góc cạnh rõ ràng giống như điêu khắc, mày rậm như kiếm, sắc bén mà dày, đồng tử tối đen thâm thúy như lỗ xoáy, môi mỏng hơi mở, cả người lộ ra trầm ổn cấm dục, khiến người bị hấp dẫn thật sâu, lại không dám nhìn thẳng.

Tây trang thủ công định chế được cắt may khéo léo mà tinh xảo, thân hình người đàn ông dưới sự phụ trợ của tây trang càng lộ vẻ phảng phiu cao gầy, nổi bật khí chất.

Người đi theo phía sau người đó, ngoại trừ Giám đốc điều hành Liễu Tinh Ngu Nhạ, còn có nhà sản xuất, đạo diễn, có thể thấy được người cầm đầu tuyệt đối không chỉ đơn giản là một minh tinh.

Trên thực tế, anh quả thật không đơn giản.

”Vệ tổng! Giọng nữ mềm mại giòn tan, lộ ra giọng điệu vui vẻ vọng tới, Cố Nhược Tuyết nhìn người đàn ông trước mặt, đáy mắt đầy mê luyến.

So với Cố Nhược Tuyết, Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy tiền đồ u ám.

Bởi vì người tới không phải ai khác, chính là Vệ Đình Quân.

Vệ Đình Quân giương mắt, nhìn Cố Nhược Tuyết vẫn còn nhào tới, đôi mắt đen như có như không xuyên qua Cố Nhược Tuyết, nhìn Cố Hường Tinh sau lưng cô ta, khóe miệng gợi lên độ cong nhẹ không rõ thâm ý.

“Cố tiểu thư đã đến.”

Tầm mắt sắc bén ép người, Cố Hường Tinh vô thức tới sát phía sau Bạch Hạo.

Bạch Hạo, trước mắt là tiểu sinh đang nổi có thực lực lên cao nhất, cũng là nghệ sĩ duy nhất cô dẫn dắt trong tay, phát hiện động tác của Cố Hường Tinh, nhất thời nhếch miệng cười với cô, dáng vẻ sang sảng.

Hai người cũng không gặp nhau, Vệ Đình Quân nhìn động tác Cố Hường Tinh tới gần Bạch Hạo, đôi mắt đen bỗng dưng thoáng hiện lên một chút lạnh lùng dữ tợn.

Người đàn ông đứng ở phía sau sườn Vệ Đình Quân, là Giám đốc điều hành của Tinh Ảnh Thị, ông ta đi tới trước một bước giới thiệu với mọi người:

“Xin chào mọi người, hoan nghênh mọi người hôm nay đã tới tham gia buổi chọn vai quay thử Lâu Lan Lệ , đầu tiên tôi xin được giới thiệu giám đốc mới của Tinh Ảnh Thị chúng tôi cho mọi người, đồng thời cũng là nhà đầu tư lớn nhất quyết định sách lược của Lâu Lan Lệ . Chúng ta cùng hoan nghênh Vệ tổng.”

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, ong ong chấn động ở bên tai Cố Hường Tinh.

5. Chương 5: Anh Làm Khó Dễ

Edit: V.O

Về Vệ Đình Quân, dường như cô đã từng nghe Cố Lực Phàm đề cập tới.

Tên hiện tại của anh, gọi là Woo, là tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn IC New York, hai mươi hai tuổi tự sáng lập Tập đoàn IC, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ năm năm, đã đưa Tập đoàn IC thành công ty quốc tế lớn đứng top 100 thế giới, có các ngành liên quan đến điện tử, nhà đất, dầu mỏ, thực phẩm,...đa dạng ngành nghề.

Nhớ tới năm đó, lần đầu tiên gặp anh, anh vẫn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi độc lai độc vãng.

Mười năm, thật sự có thể khiến một người thay đổi rất lớn.

...

Giữa lúc ngẩn người, Vệ Đình Quân và một đám người phụ trách đã ngồi xuống ghế bình phẩm, đương nhiên Cố Hường Tinh là người đại diện nên phải cách ra, bỗng nhiên lại nghe Vệ Đình Quân ngồi ngay chính giữa dãy ghế bình phẩm mở miệng, như là tùy ý nói một câu:

“Không cần đi hết, bọn họ cũng không biết diễn mà?”

Ngụ ý, là không tính để nhân viên đi hết.

Giám đốc điều hành bên cạnh thử thăm dò ý tứ qua sắc mặt, đương nhiên hiểu ý Vệ Đình Quân, hơn nữa Vệ Đình Quân đích thân đến buổi quay thử nhỏ nhỏ đã là hiếm thấy, sao có thể để nhân vật lớn như anh lãng phí thời gian quý giá nhìn nhân viên rời đi?

“Ở buổi quay thử này đều là diễn viên chuyên nghiệp, đã là diễn viên, chắc chắn là quen biểu diễn ở trước mặt người khác.”

Giám đốc điều hành giải quyết dứt khoát, quay thử sẽ chính thức bắt đầu.

Bạch Hạo dựa theo con số đầu tiên mà đi lên, nhân vật anh ta muốn thử chính là nam số hai.

Tháo mắt kính đeo chỗ cổ áo xuống, sau đó Bạch Hạo tìm một vòng, cuối cùng kéo Cố Hường Tinh ở một cái góc phía sau đám người ra.

“Tiểu Tình Nhi, giúp anh dọn một chút.”

Cố Hường Tinh vốn buồn bực vì không đi được, kẻ ngu ngốc Bạch Hạo này còn kêu cô như vậy trước mặt mọi người, Tiểu Tình Nhi Tiểu Tình Nhi, người không biết còn tưởng rằng cô là “Tiểu tình Nhi” của anh ta đó.

Đi tới, vừa muốn nhận mắt kính từ trong tay Bạch Hạo, bỗng nhiên chỗ ngồi bình phẩm, giọng nói trầm thấp mà lạnh bạc của Vệ Đình Quân truyền đến, dieendaanleequydoon – V.O, không nặng không nhẹ, nhưng vẫn đủ trí mạng...

“Xem ra Bạch Hạo tiên sinh không thích hợp với kiểu người này, kế tiếp.”

Bóp một tiếng, Bạch Hạo sợ tới mức mắt kính rơi thẳng xuống đất, há hốc mồm.

Cố Hường Tinh nghe vậy càng âm thầm nhủ mày, vô thức nhìn về phía Vệ Đình Quân, lại thỉnh linh chạm vào đôi mắt lạnh lẽo hung ác nham hiểm của Vệ Đình Quân.

Anh, cố ý!

Trong hội trường vang lên tiếng nghị luận nho nhỏ, phần lớn là ngạc nhiên, còn có phần nhỏ là vui sướng khi người gặp họa.

Nhà sản xuất bên cạnh âm thầm lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc.

Bạch Hạo rất thích hợp với nhân vật nam số hai, vẻ ngoài không tệ, kỹ thuật diễn cũng trực tuyến, đáng tiếc vẫn không đủ cẩn thận.

Cũng không suy nghĩ Vệ tổng ngay cả thời gian chờ đợi người rời đi còn không có, nào có thời gian chờ anh ta đưa mắt kính cho “Tiểu tình Nhi” của anh ta?

Phần lớn mọi người ở đây nghĩ do mắt kính Bạch Hạo làm hư chuyện, nhưng không ai nhìn thấy, lúc Bạch Hạo kéo Cổ Hường Tinh kêu “Tiểu tình Nhi”, đôi mắt đen hung ác nham hiểm của Vệ Đình Quân, chợt lóe lên.

Nhìn Cổ Hường Tinh, khoe miệng Vệ Đình Quân vẫn cười lạnh.

Anh, chính là cố ý.

Mà bạch hạo, lúc này hoàn toàn không thành thoi ung dung như vừa rồi, há hốc mồm qua đi, lại có chút tức giận: “Vệ tổng, anh...”

Vừa muốn lý luận, lại bị Cổ Hường Tinh giữ chặt.

Là nghệ sĩ nhà mình, đương nhiên Cổ Hường Tinh biết tính tình nóng nảy của Bạch Hạo.

Cũng không thấy, lúc Vệ Đình Quân nhìn thấy Cổ Hường Tinh kéo cánh tay Bạch Hạo, khuôn mặt tuấn tú lại trầm thấp lạnh lẽo vài phần ở dưới bóng râm.

Vốn Cổ Hường Tinh không muốn chạm mặt nhiều với Vệ Đình Quân ở đây, nhưng là người đại diện, cô không thể không lên tiếng.

Kiểm chế sự sợ hãi không hiểu lý do trong lòng đối với Vệ Đình Quân, Cổ Hường Tinh cố gắng khiến giọng nói của bản thân cô có vẻ bình thường:

“Vệ tổng, tôi là người đại diện của Bạch Hạo, tôi có thể hỏi một câu không, vì sao anh nói Bạch Hạo không thích hợp với kiểu người này?”

Đôi mắt đen của Vệ Đình Quân đảo qua, giọng nói thanh lãnh: “Nếu mỗi người rút đều đòi tôi công đạo, có phải tôi sẽ phải ngồi cả một ngày ở buổi quay thử này không?”

6. Chương 6: Giày Cao Gót Chọc Họa

Edit: V.O

Cổ Hường Tinh âm thầm nắm lấy góc áo, vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh: “Vậy, không hỏi ý kiến, có thể xin Vệ tổng, cho Bạch Hạo thêm một cơ hội được không? Anh ấy...”

“Vậy là, cô đang cầu xin tôi sao?”

Vệ Đình Quân ngắt lời cô, nhìn cô, đôi mắt đen thâm trầm như bóng đêm, giọng điệu dường như còn có ý cười, nghe giống như tùy ý, lại khiến sắc mặt Cổ Hường Tinh khê biến thành trắng bệch.

Đêm đó lúc cô bị Vệ Đình Quân ép buộc đến cực hạn, anh cũng từng hạ thấp giọng dụ dỗ ở bên tai cô, giọng điệu ác ý: “Cô có thể cầu xin tôi, cầu xin tôi nhẹ chút.”

Tay Cổ Hường Tinh nắm lấy góc áo thật chặt, ngay lúc cô chuẩn bị mở miệng, tay lại bị Bạch Hạo kéo mạnh qua.

“Vệ tổng đã chứng mắt tôi, vậy tôi đi trước.” Bạch Hạo nói xong, cũng không quan tâm bên kia phản ứng như thế nào, kéo Cổ Hường Tinh đi thẳng ra ngoài.

Vệ Đình Quân nhìn hành động của Bạch Hạo, nháy mắt đầy mắt càng hóa thành thâm hàn.

Cố Hường Tinh cúi thấp đầu để mặc Bạch Hạo kéo đi, lý trí nói cho cô không thể rời khỏi như vậy, nhưng trên thực tế, cô hoàn toàn không có can đảm tiếp tục đối mặt với Vệ Đình Quân.

Ra hội trường, cảm giác áp lực đến từ Vệ Đình Quân mới thoáng thả lỏng.

Cô gỡ tay Bạch Hạo, nói khẽ: “Anh không nên kéo em ra ngoài như vậy.”

Làng giải trí chính là vòng tròn, đắc tội với ai thì ngày sau cũng sống không tốt, huống chi Bạch Hạo chỉ là tiểu sinh hạng B.

“Không kéo em ra, chờ em đi cầu xin tên kia trước mặt nhiều người như vậy?” Bạch Hạo hừ hừ nói: “Anh không làm gì nổi người nọ.”

“Cũng không kêu anh đi cầu xin.”

“Em là người đại diện của anh, em đại biểu không phải là anh sao?” Bạch Hạo trợn trừng mắt: “Huống chi, anh thấy sắc mặt em mới vừa rồi cũng trắng bệch.”

Cố Hường Tinh sửng sốt, dieendaanleequuydoon – V.O, Bạch Hạo lại vỗ vỗ vai cô nói: “Một kiểu người, không có cũng được, Tiểu Tình Nhi, em là người của anh, anh không muốn em chịu uất ức.”

Hốc mắt Cố Hường Tinh hơi nóng, cúi thấp đầu, chỉ nói một câu: “Đồ ngốc.”

Hai người tùy hứng đi ra, lại không biết trong hội trường quay thử lúc này mây đen dày đặc.

Bạch Hạo dẫn theo “Tiểu tình Nhi” nhà anh ta rời đi hội trường quay thử, tuy ở mặt ngoài Vệ Đình Quân không có gì, lại không hiểu sao khiến những người ở đây cùng với các vị bình phẩm chung quanh căng thẳng không thôi.

Đương nhiên, trong đó cũng không bao gồm Cố Nhược Tuyết.

Thiếu niên thanh quý, giá trị con người trăm triệu, địa vị phi phàm, từ lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Đình Quân, cô ta đã quyết định chủ ý...

Cô ta muốn người đàn ông này.

Bước trên đôi giày cao gót thủy tinh màu bạc, khấn khoản đi tới, giọng nói Cố Nhược Tuyết tươi ngọt mà tự tin.

“Chào Vệ tổng, các vị bình phẩm, tôi là Cố Nhược Tuyết số 7, nhân vật hôm nay tôi muốn thử, là nữ số hai.”

Đương nhiên bình phẩm biết Cố Nhược Tuyết, là con gái ruột của Cố Lực Phàm, thiên kim đại tiểu thư, quan trọng hơn là, dường như “quan hệ” của cô ta và Vệ tổng “không phải là ít”.

Vốn tưởng rằng Cố Nhược Tuyết xuất hiện sẽ khiến áp suất thấp cả thân Vệ Đình Quân có chút giảm bớt, điều khiến mọi người không đoán trước được chính là, lúc này sắc mặt Vệ Đình Quân chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm âm trầm.

Cố Nhược Tuyết đang chuẩn bị bắt đầu phần biểu diễn của cô ta, bỗng nhiên cảm thấy khí thế ép người từ phía trước truyền đến, ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chột âm trầm của Vệ Đình Quân, cô ta có chút không hiểu, lại có chút vô thố.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Vệ Đình Quân không nói một lời đứng dậy, bộ dạng muốn đi ra ngoài.

Nhất thời Cố Nhược Tuyết hoảng, sao anh lại có thể rời đi lúc này!

Cũng không quan tâm cảm giác ép bức vừa rồi như thế nào, Cố Nhược Tuyết vội mở miệng: “Vệ tổng, anh có thể xem phần biểu diễn của tôi không?”

Vệ Đình Quân ngừng chân, quay đầu, đôi mắt đen nhàn nhạt đảo qua Cố Nhược Tuyết, chỉ nói: “Hình tượng của Cố tiểu thư, cũng đủ để qua bất kỳ phần biểu diễn nào, nhất là... đôi giày cao gót dưới chân cô kia.”

7. Chương 7: Tôi Muốn Cô

Edit: V.O

Mọi người, bao gồm Cố Nhược Tuyết đều không hiểu, đang êm đẹp, sao Vệ Đình Quân lại nhìn đến đôi giày đó?

Vô thức cúi đầu. Cố Nhược Tuyết vẫn không nhận ra nguyên do, đôi giày hôm nay cô ta mang, chính là đôi giày cao gót thủy tinh bạc lấy đi từ chỗ Cố Hường Tinh ngày đó.

Nhìn đôi giày cao gót này, cũng không có vấn đề.

Đương nhiên Cố Nhược Tuyết không thể biết, đôi giày cao gót dưới chân mình, chính là “món quà” Vệ Đình Quân chuẩn bị cho Cố Hường Tinh.

Mà hôm nay anh có nhiều bất mãn với Cố Hường Tinh, lúc nhìn thấy đôi giày cao gót kia, cuối cùng cũng bùng nổ.

Tốt lắm...

Không chỉ ái muội không rõ với nam nghệ sĩ cấp dưới, lại còn dám dễ dàng đưa giày anh chuẩn bị cho cô, cho người phụ nữ khác.

Cố Hường Tinh, cô giỏi lắm!

Lúc này bên ngoài hội trường, Cố Hường Tinh vừa mới tiến bước Bạch Hạo, buổi chiều anh ta còn có lịch trình, nhưng Cố Hường Tinh là người đại diện, cô phải ở lại trình trọng tỏ vẻ xin lỗi thay Bạch Hạo mới được, đây cũng là vì sự phát triển sau này của Bạch Hạo.

Tinh Ảnh Thị có địa vị hết sức quan trọng ở trong vòng giải trí, đặc tội Tinh Ảnh Thị, tương đương với đặc tội nửa làng giải trí.

Đương nhiên Cố Hường Tinh không có can đảm gặp lại Vệ Đình Quân, nhưng tạ lỗi với Giám đốc điều hành của Tinh Ảnh Thị cô vẫn có thể làm được.

Ngay lúc Cố Hường Tinh cân nhắc có nên ở đây chờ buổi quay thử kết thúc hay không, đã thấy đầu hội trường bên này, đột nhiên Vệ Đình Quân mặt trầm xuống đi ra từ chỗ cửa lớn.

Gần như là trong nháy mắt, anh đã thấy được cô.

Cố Hường Tinh rùng mình, chân không chút do dự quay đầu bỏ chạy, không nghĩ tới vừa chạy hai bước, tiếng bước chân phía sau nhanh hơn cô, Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy một cơn gió thổi tới, một giây sau, cánh tay bị giữ chặt, không đợi cô kịp phản ứng, cả người đã bị túm vào một văn phòng không người bên cạnh.

Đóng cửa phòng, Cố Hường Tinh bị người đàn ông hung hăng đẩy lên tường, thân hình cao lớn lấn người mà lên ngay sau đó.

Cố Hường Tinh hơi giương mắt, tấn công người đàn ông với đôi mắt đen lạnh trầm như vực sâu, đôi mắt đen mãnh liệt, tựa như nhìn chằm chằm con mồi của bản thân.

Cảm giác ép bức quen thuộc ập tới, Cố Hường Tinh vô thức muốn giấy dựa.

“Anh buông ra...”

“Buông cô ra, cô muốn làm cái gì? Chạy?” Vệ Đình Quân cười lạnh, hơi hơi nghiêng thân: “Cô cho là cô còn chạy trốn được?”

Lòng Cố Hường Tinh run lên, không ngờ bỗng dưng Vệ Đình Quân vòng một bàn tay ra sau lưng cô, hơi dùng sức, đã trực tiếp ôm cả người cô vào trong lòng.

Cố Hường Tinh thành linh đụng vào bộ ngực rắn chắc của y, hơi thở quen thuộc của người đàn ông ập vào mặt, Cố thân thể Hường Tinh vô thức rụt rụt, đặt một bàn tay ở trước ngực y, ý đồ ngăn cản hai người gần sát.

“Vệ tổng, xin tự trọng.”

Khóe miệng Vệ Đình Quân cong lên, cười lạnh: “Lúc cô với nghệ sĩ nam của cô liếc mắt đưa tình, cũng từng nói như vậy sao?”

Về mặt Cổ Hường Tinh hơi cáu, khi nào thì cô và Bạch Hạo liếc mắt đưa tình rồi !

Khuôn mặt tinh xảo có một chút ứ đọng và không cam lòng, Cổ Hường Tinh vẫn dè thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì.”

Vệ Đình Quân không đáp lại vấn đề của Cổ Hường Tinh, chỉ nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt lộ ra thâm trầm, thật lâu, môi mỏng phát ra giọng nam khàn khàn, cúi đầu nói ở bên tai của cô.

“Muốn cô.”

Hai chữ, khiến Cổ Hường Tinh nháy mắt giận đỏ mặt: “Anh có bệnh!”

Vệ Đình Quân nghe vậy híp híp mắt, bên trong đồng tử màu đen như mực lúc này động vẻ nguy hiểm.

“Vậy cô phải nhớ kỹ dáng vẻ khi phát bệnh của tôi.” Dứt lời, Vệ Đình Quân cùng lúc bắt được bàn tay trước ngực cô, dứt khoát đè qua bên cạnh, sau đó ấn người, hung hăng hôn lên môi cô.

8. Chương 8: Nghe Không Hiểu Trả Thù

Edit: V.O

“Um...”

Cảm giác tàn sát bữa bãi trên môi khiến Cổ Hường Tinh vô thức muốn tránh đi, Vệ Đình Quân đã sớm đoán trước được, bàn tay nắm lấy cằm cô, báo đạo cạy mở khớp hàm cô, rồi sau đó xâm nhập vào từng tắc một, càn quét bên trong, nhắm nháp ngọt lạnh.

Động tác của người đàn ông cường thế mà không thể phản kháng giống như đêm đó, Cổ Hường Tinh cảm thấy hơi thở của mình không ngừng bị cướp đoạt, hít thở không thông gần như muốn ngất.

Cho đến khi, bàn tay to của người đàn ông phủ lên trước ngực mềm mại của cô, Cổ Hường Tinh chỉ cảm thấy giật mình, sự sợ hãi đêm đó nháy mắt nổi lên trong lòng cô, nhất thời ra sức từ chối.

“Anh thả tôi ra!” Cô né tránh cái miệng tìm kiếm của người đàn ông, giọng nói bất giác nghẹn ngào: “Vệ Đình Quân! Vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Vì sao tôi phải đối xử với cô như vậy, chẳng lẽ cô còn không biết sao?” Tay Vệ Đình Quân từ trước bộ ngực cô hướng lên trên, nhẹ nhàng phủ lên gáy cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt gáy cô, đáy mắt lại thanh hàn: “Chuyện mười năm trước, hẳn là cô còn nhớ.”

“Tôi nhớ anh từng liều mạng cứu tôi ra từ chỗ bọn bắt cóc tổng tiền!” Hốc mắt Cổ Hường Tinh có chút nóng, nghẹn ngào nói: “Tôi cũng nhớ anh nói, sau này đừng lén đi theo phía sau anh nữa.”

Anh nói, muốn đi, thì đi ở bên cạnh anh.

Sau nhiều ngày cô lén lút đi theo phía sau anh, có thể nhận được những lời này của anh, trời mới biết cô vui vẻ bao nhiêu, lại càng thêm chờ mong...

Nhưng, cô xuất viện, anh lại mất tích.

Rõ ràng là anh không giữ chữ tín, ngược lại cho là bản thân cô “phản bội” anh?

Thấy vẻ mặt vô tội lại khổ sở của Cổ Hường Tinh, sự lạnh lẽo nơi đáy mắt Vệ Đình Quân càng sâu: “Cổ Hường Tinh, cô không nên làm người đại diện. Cô nên đi làm diễn viên, dù sao, cô diễn thật như vậy.”

Đôi mắt Cổ Hường Tinh bỗng dưng run lên, một giây sau, lại tức giận.

Anh dựa vào cái gì nói cô như vậy...lại dựa vào cái gì đối xử với cô như vậy!

Đáy mắt bao hàm giận dữ, dieendaanleequydoon – V.O, Cổ Hường Tinh đẩy mạnh Vệ Đình Quân ra, cô phải rời khỏi nơi này!

Trong nháy mắt cô vừa mới chạm vào tay cầm cánh cửa, giọng nói thanh lãnh mà âm trầm của người đàn ông không nhanh không chậm từ phía sau truyền tới:

“Nếu cô muốn khiến cho Bạch Hạo từ hôm nay trở đi bị cả làng giải trí phong sát(*), thì cứ việc đi đi.”

(*)Phong sát là ý chỉ cấm riêng nhân vật (minh tinh, nghệ sĩ) tham gia hoạt động hoặc công việc nào đó, hoặc cấm riêng truyền thông truyền phát tiết mục hoặc xuất bản sách báo, hoặc là cấm phần tin tức của nhân vật đó tản ra.

Một câu nói, thành công khiến động tác của Cố Hường Tinh đột ngột dừng lại.

“Cô biết, dựa vào năng lực hiện tại của tôi, hoàn toàn có thể làm được.”

Giọng Vệ Đình Quân truyền đến, thân thể Cố Hường Tinh lại chấn động, cô quay đầu, khuôn mặt tinh xảo đẹp tuyệt trần lộ ra không thể tin.

Anh lại...uy hiếp cô?

Người đàn ông trước mặt, đã không còn là thiếu niên một lòng thắm muốn bảo vệ cô năm đó nữa.

Thiếu niên cô thích, cũng không có dáng vẻ dễ tiện này.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Vệ Đình Quân đi thẳng đến một bên ngồi xuống, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Xem ra Bạch Hạo kia rất quan trọng đối với cô, vì cậu ta là nghệ sĩ của cô, hay là vì...cô là tình nhân của cậu ta?”

Đáy mắt Cố Hường Tinh lại có thêm nhiều tức giận, cô nhìn chằm chằm Vệ Đình Quân trước mặt, chỉ nói: “Bạch Hạo là bạn của tôi, giữa tôi và anh ấy không xấu xa giống như anh nghĩ.”

“Bạn?” Vệ Đình Quân gần như cười lạnh: “Chỉ sợ rất nhanh, cậu ta sẽ hối hận vì có người bạn là cô.”

“Anh có ý gì...”

Vệ Đình Quân đứng dậy, đôi mắt đen thâm trầm nhìn chằm chằm cô, đáy mắt giống như vực sâu khiến cho người ta chẳng phân biệt rõ ràng được.

“Cô sẽ biết tôi có ý gì.” Anh đi về phía cô, từng bước một, tiết tấu hòa hoãn giẫm vào lòng cô: “Tôi đã nói rồi, cuộc trả thù này chỉ vừa mới bắt đầu.”

Lòng Cố Hường Tinh run lên, lại là trả thù...

9. Chương 9: Bị Phong Sát

Edit: V.O

“Tôi không hiểu, vì sao anh...”

Không đợi Cố Hường Tinh nói xong, đột nhiên môi Vệ Đình Quân lại dè lên cô, lần này, cũng dừng ở chỗ gáy cô, Cố Hường Tinh vô thức muốn né tránh sự ấm nóng này, thân thể lại bị anh giữ chặt trong lòng, tay cô để ở trước ngực anh, làm thế nào cũng không thể lay động nửa phần.

Một giây sau, Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy chỗ gáy đau xót.

Anh! Lại cắn cô!

Hơn nữa còn ở chỗ như thế.

“Đừng giả bộ thật vô tội ở trước mặt tôi.”

Anh lạnh lùng nói, tiện tay đẩy cô ra, rồi sau đó tao nhã sửa sang lại tây trang trên người, đôi mắt đen lạnh lùng liếc chỗ vết thương đỏ bừng dưới gáy cô:

“Đây là dạy dỗ, nhớ kỹ, sau này đồ tôi đưa cho cô, đừng để tôi thấy nó xuất hiện ở trên người người khác.”

Cố Hường Tinh còn chưa phản ứng kịp, Vệ Đình Quân đã xoay người kéo cửa ra, bỏ đi không chút dây dưa.

Cố Hướng Tinh ôm chỗ bị cắn đau, trong lòng thật lâu cũng không có cách nào bình tĩnh được.

Hai lần gặp nhau ngắn ngủi, cô cảm thấy bản thân đã sắp bị anh ép điên rồi.

Vệ Đình Quân...vì sao lại cứ nói mình phản bội anh?

Thân thể không có sức lực ngã ngồi ở trên cái ghế gần đó, Cố Hướng Tinh ôm đầu mình, nhưng cho dù cô có suy nghĩ nát óc như thế nào, cô cũng không hiểu, rốt cuộc cô đã làm sai cái gì, khiến anh hận cô như vậy?

Khi về đến nhà, vừa khéo Cố Nhược Tuyết cũng vừa về đến nhà, lúc cô nhìn thấy đôi giày cao gót thủy tinh bạc trên chân cô ta, lúc này Cố Hướng Tinh mới hiểu được cái gì gọi là “dạy dỗ” của Vệ Đình Quân.

Anh nghĩ cô đưa đôi giày kia cho Cố Nhược Tuyết.

Ồ...quả nhiên cái gì anh cũng không biết.

Ở nhà họ Cố, dieendaanleequuydoon – V.O, chỉ cần là thứ Cố Nhược Tuyết coi trọng, cho tới bây giờ cô cũng không có tư cách đi tranh, mặc dù thứ đó đã từng thuộc về cô.

Lúc chuẩn bị trở về phòng, điện thoại lại vang lên, ngay lúc đó Cố Hướng Tinh thật không ngờ, cái gọi là trả thù của Vệ Đình Quân sẽ đến nhanh như vậy.

...

“Thật ngại quá, hy vọng lần sau có cơ hội lại hợp tác.”

Đầu kia điện thoại nói xong cuộc đối thoại theo công thức hóa, dứt khoát cúp điện thoại.

Cố Hướng Tinh nắm điện thoại, tay nắm ngày càng chặt.

Một phát ngôn quảng cáo lớn vừa mới định ra với Bạch Hạo đã bị lùi rồi.

Đó là phát ngôn quảng cáo lớn mà cô tốn rất nhiều công sức mới tranh được cho Bạch Hạo, lại bị lùi mà không hề báo trước.

Trong hai ngày, nhận được vô số cuộc gọi, tất cả hợp đồng phát ngôn lớn của Bạch Hạo, tất cả thông báo hoạt động đều bị rút lui, ngay cả nhân vật phim chuẩn bị quay định ra lúc trước, cũng tạm thời thông báo đổi lại...

Vệ Đình Quân...

Không được, cô không thể để anh đối phó với Bạch Hạo như vậy.

Đứng ở trước tòa nhà tổng bộ của Tập đoàn IC, Cố Hướng Tinh ổn định lại tinh thần, đi đến trước bàn lễ tân: “Xin chào, tôi tìm Tổng giám đốc Woo - Vệ tổng của Tập đoàn IC.”

Nhân viên lễ tân nhìn Cố Hướng Tinh, chỉ hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

Cố Hướng Tinh lắc đầu: “Không.”

Cố Hướng Tinh nhìn ánh mắt nháy mắt khinh thường của nhân viên lễ tân, chỉ đưa một gói to tới: “Làm phiền thay tôi chuyển cái này cho Vệ tổng, anh ta sẽ biết tôi là ai.”

...

Vệ Đình Quân họp xong trở lại phòng làm việc của mình, Thư ký Ngải Mễ lại cầm một gói to đi đến.

“Vệ tổng, một giờ trước có vị tiểu thư đưa cái này đến chỗ lễ tân công ty, nói muốn gặp anh.”

Vệ Đình Quân nhận gói to, lúc nhìn thấy áo đầm DO và giày thủy tinh màu bạc trong gói to, sắc mặt nhất thời trầm xuống, rồi sau đó lạnh giọng hỏi: “Đồ chuyển một tiếng trước, sao bây giờ mới đưa cho tôi?”

10. Chương 10: Một Mình Gặp Mặt

Edit: V.O

Hiển nhiên Ngải Mễ không nghĩ tới Tổng giám đốc nhà mình sẽ đột nhiên biến sắc mặt, lúc đó chỉ cảm thấy lưng chợt lạnh, vội giải thích: “Bởi vì...vừa rồi Tổng giám đốc đang tiến hành cuộc họp quan trọng, trước đó anh đã căn dặn, trong lúc họp, tình huống không quan trọng thì nhất định không thể quấy rầy...”

Vệ Đình Quân khẽ nhú mày, quy định là anh đặt ra, chuyện này không sai, nhưng...

“Bây giờ người đâu?”

Nghe thấy câu hỏi của Vệ Đình Quân, Ngải Mễ vội nói: “Tôi mới vừa hỏi lễ tân, người còn chờ dưới lầu.”

Vệ Đình Quân nghe vậy, sắc mặt hơi nguôi, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên dừng một chút, yên lặng trong chớp mắt, mới trở lại lạnh lùng như thường:

“Một tiếng sau rồi dẫn người đi lên.”

Ngải Mễ có chút không hiểu, nhưng cô cũng không dám lăm miệng hỏi quá nhiều: “Được.”

... Cố Hường Tinh đứng ở dưới lầu vền vền hai tiếng, nhân viên lễ tân cũng nhìn chăm chăm cô gần hai tiếng, cô ta đi đến trước mặt Cố Hường Tinh, nhìn cô, trong ánh mắt ngoại trừ khinh thường vẫn là khinh thường:

“Tiểu thư, Tổng giám đốc chúng tôi sẽ không gặp cô, đây là chỗ làm việc, mời cô về cho.”

Cố Hường Tinh bình tĩnh: “Tôi có chuyện quan trọng, hôm nay phải gặp anh ta.”

Ánh mắt nhân viên lễ tân càng khinh thường hơn: “Vị tiểu thư này, hàng tháng đều sẽ có vài người trăm phương nghìn kế muốn gặp Tổng giám đốc chúng tôi giống như cô, nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện trèo lên Tổng giám đốc chúng tôi.”

Cố Hường Tinh nhú nhú mày, dieendaanleequydoon – V.O, chỉ nói: “Không phải mỗi người phụ nữ thấy anh ta đều có mục đích giống nhau, cô có thể không hỏi kết quả giúp tôi, nhưng cô không có tư cách kêu tôi rời khỏi đây.”

Nhân viên lễ tân nghe vậy đổi sắc mặt, nhất thời giọng nói cất cao lên: “Ha ha! Quả thật buồn cười! Chẳng lẽ cô thật sự quen biết Tổng giám đốc chúng tôi sao!”

Vừa dứt lời, đã nghe tiếng bước giày cao gót từ phía sau truyền đến, Ngải Mễ bước nhanh tới, khách sáo với Cố Hường Tinh, nói: “Cố tiểu thư, Vệ tổng mời cô đi lên.”

Nháy mắt, nhân viên lễ tân giống nhưng bị vả một bạt tai thật mạnh, Cố Hường Tinh cũng lười nhiều lời với cô ta, lắc lắc cái chân đứng có chút phát cứng, đi theo Ngải Mễ đến cửa thang máy.

Cố Hường Tinh được dẫn đến văn phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất, cho dù đã tập diễn vài lần ở trong lòng, lúc này vẫn không kiềm được căng thẳng.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Cố Hường Tinh lập tức thấy được anh.

Cái bóng to trước cửa sổ, Vệ Đình Quân đứng đó, tây trang màu xanh xám, thẳng tắp tao nhã, trước mặt anh là cảnh một vòng thương mại thuộc về thành phố S, lúc này ở cạnh chân anh, vô cùng chân thật.

Cố Hường Tinh bước lên thăm hoa kiêu dáng Tây Âu rất nặng, đi tới, đang muốn bắt đầu những gì bản thân đã nghĩ sẵn trong đầu, lại ngoài ý muốn nhìn thấy thùng rác bên cạnh sofa, lập tức ngăn ra...

Chỉ thấy, áo đầm DO và cả gói to giày cao gót thủy tinh bạc bị vứt ở phía trên thùng rác, không hề có chút đáng tiếc.

Cố Hường Tinh nhìn gói to kia, nhất thời quên nói chuyện.

Cho đến khi, Vệ Đình Quân xoay người đi về phía cô, lúc này Cố Hường Tinh mới có thể phản ứng kịp, hạ giọng nói: “Vệ tổng, hôm nay tôi là người đại diện của Bạch Hạo, đặc biệt đến nhận lỗi với anh... hi vọng anh đại nhân có đại lượng, để cho anh ấy một con đường sống.”

Vệ Đình Quân nhìn đáng vẻ cúi đầu phục tùng của cô, khóe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh như có như không, anh nhấc chân, đi đến sofa ngồi xuống:

“Cô đã nhận định là tôi kêu người đối phó với Bạch Hạo, vậy hẳn là cô cũng biết vì sao tôi lại đối xử với cậu ta như vậy.”

Cố Hướng Tinh hít một hơi thật sâu, cổ bình tĩnh nói: “Tôi không biết vì sao anh hận tôi như vậy, nhưng...anh bất mãn với tôi, có thể trực tiếp nhằm vào tôi, hy vọng Vệ tổng đừng kéo những người khác xuống nước.”

“Cô biết tôi hận cô, lại còn dám một mình tới gặp tôi, xem ra Bạch Hạo kia quả thật rất quan trọng đối với cô.”

11. Chương 11: Bị Chọc Giận

Edit: V.O

Về mặt Vệ Đình Quân lúc nói lời này rất lạnh, giọng nói lạnh hơn, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

Cố Hướng Tinh cúi thấp đầu, nói khẽ: “Tôi đã nói rồi, anh ấy là bạn tôi.”

“Tôi cũng đã nói, cậu ta sẽ hối hận vì có người bạn là cô, không chỉ là cậu ta, còn có người nhà của cô, kế tiếp, đều sẽ hối hận vì sự tồn tại của cô.”

Bỗng dưng mắt đẹp run lên, Cố Hướng Tinh không thể tin nhìn Vệ Đình Quân trước mặt, bàn tay nắm góc áo thật chặt, thật lâu, mới run giọng mở miệng: “Rốt cuộc tôi...đã làm sai chuyện gì...”

Cô nhìn anh, giọng nói bất giác nổi lên nghẹn ngào: “Tôi làm sai chuyện gì, mà anh hận tôi như vậy?”

Lại không biết, giọng nói như vậy, khiến Vệ Đình Quân bực bội và tức giận.

Vệ Đình Quân đứng bật dậy, chụp lấy vai Cố Hướng Tinh, giọng nói lạnh lùng mà âm trầm đáng sợ: “Bây giờ cô còn giả bộ chính mình cái gì cũng không biết? Cố Hướng Tinh, cô không biết cô rất dối trá sao?”

“Rốt cuộc là ai dối trá hơn!”

Cố Hướng Tinh tránh khỏi sự trói buộc của anh, cô đỏ mắt, lại không thể kiềm chế lớn tiếng nói với Vệ Đình Quân: “Anh mất tích nhiều năm như vậy, đột nhiên xuất hiện, lại lấy danh nghĩa trả thù làm ra chuyện như vậy, bây giờ còn trả đũa người bên cạnh tôi, anh đã hận tôi như vậy, vì sao năm đó lại liều mạng cứu tôi ra từ trong tay bọn bắt cóc tống tiền!”

Vệ Đình Quân nghe vậy, gương mặt tuấn tú tức giận lại lạnh lẽo: “Chuyện tôi hối hận năm đó chính là cứu cô!”

“Chuyện tôi hối hận chính là năm đó được anh cứu!” Cố Hướng Tinh liều lĩnh nói: “Bạch Hạo là bạn của tôi, dieendaanleequydoon – V.O, nếu anh muốn làm hại anh ấy và người nhà tôi, tôi...”

“Cô sẽ thế nào?” Vệ Đình Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: “Ngoại trừ cầu xin tôi, cô cảm thấy chính cô còn có thể làm cái gì?”

“Tôi...” Cố Hướng Tinh thở có chút dồn dập, tay không kiềm chế nổi run run, thật lâu, mới nói ra một câu: “Tôi có thể báo cảnh sát...”

Đôi mắt đen của Vệ Đình Quân bỗng dưng run lên vì hai chữ cuối cùng này.

Cố Hướng Tinh lại lảo bầm: “Tôi hôm đó, anh bỏ thuốc tôi, ép buộc tôi...tôi có thể báo cảnh sát, bắt anh.”

Cố Hướng Tinh gần như là vận hết sức lực toàn thân mới nói ra lời này, lại không biết, lúc Vệ Đình Quân nghe thấy được cô nói bốn chữ cuối cùng, đáy mắt chợt nổi lên lửa giận hung ác nham hiểm, đột nhiên anh đi tới, chụp lấy cánh tay Cố Hướng Tinh, sau đó vung mạnh.

Cố Hướng Tinh còn chưa kịp phản ứng, mọi thứ trước mắt đã trời đất xoay chuyển, cả người bị Vệ Đình Quân vung mạnh lên ghé sofa, ngay sau đó, thân hình cao lớn của Vệ Đình Quân đè lên cô.

So với mấy lần phần nộ lúc trước, giờ phút này, cô chân chính cảm nhận được nộ hỏa trùng trùng trên người Vệ Đình Quân.

Giống như sư tử bị chọc giận, cả người tỏa ra khí thế nguy hiểm khiến người sợ hãi.

“Cố Hường Tinh.” Vệ Đình Quân kêu tên cô, giọng nói âm lãnh mà bén nhọn: “Cho dù là mười năm trước, hay là mười năm sau, cô chỉ có một thủ đoạn này sao? Cô cho là tôi mười năm sau chỉ là một cuộc điện thoại của cô, muốn nhận thì nhận à?”

Cố Hường Tinh bị anh đè lên ghế sofa, cả đầu ong ong, nghe anh nói, vẫn càng không hiểu: “Anh nói cái gì mười năm trước...”

“Tôi đã nói đừng làm bộ dáng vẻ vô tội này trước mặt tôi!” Vệ Đình Quân chợt quát chói tai, khiến Ngải Mễ ở bên ngoài văn phòng phát hoảng.

Từ lúc Ngải Mễ đi làm tới nay, cũng chưa từng nghe giọng nổi giận của Tổng giám đốc nhà mình là như vậy.

Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì?

12. Chương 12: Chân Tướng Mười Năm Trước

Edit: V.O

Không khí trong văn phòng dường như đông lại một độ.

Cố Hường Tinh thấy Vệ Đình Quân trước mặt đột nhiên nổi giận, gần như không thở nổi, cô có linh cảm đáng sợ, linh cảm này đến từ hiểu lầm giữa hai người họ, cũng là căn nguyên Vệ Đình Quân hận.

Hơn nữa...có liên quan đến nguyên nhân đột nhiên mười năm trước Vệ Đình Quân mất tích.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Mười năm trước, đã từng xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

Đang suy nghĩ, bỗng dưng sức nặng ép lên người nhẹ lại, Cố Hường Tinh còn chưa phản ứng kịp, Vệ Đình Quân lại đứng dậy quay lại bên cửa sổ, cho dù đưa lưng về phía cô, Cố Hường Tinh vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo tức giận quanh thân anh.

“Cút đi.” Giọng nói của Vệ Đình Quân âm trầm lạnh lẽo, lạnh lùng bất cận nhân tình: “Đừng để tôi nhìn thấy cô.”

Chỉ trong một chớp mắt, Cố Hường Tinh cảm thấy lồng ngực có chút co rút đau đớn, sau một lúc lâu do dự, vẫn đi đến cửa chính văn phòng, tay nắm cửa văn phòng, Cố Hường Tinh hơi hơi cắn răng.

Xoay người, chỉ nói: “Cho dù anh tin hay không...tôi chưa từng làm hại gì anh.”

Đôi mắt Vệ Đình Quân lạnh lùng, lại nghe Cố Hường Tinh nói tiếp: “Nếu anh ghét tôi, có thể nhắm vào tôi, nhưng xin anh...đừng liên lụy đến những người khác nữa.”

Nghe được một tiếng này của Cố Hường Tinh, Vệ Đình Quân lại nở nụ cười, nhếch khóe môi mỏng, cười lạnh lùng, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước.

“Được.”

Đôi mắt Cố Hường Tinh hơi sáng lên, anh...đồng ý rồi?

Lại thấy, Vệ Đình Quân ung dung xoay người, nhìn cô, tựa như nhìn chăm chăm con mồi của mình, trong ánh mắt, trong giọng nói, đều là đùa cợt lạnh như băng.

“Làm tình nhân của tôi, dieendaanleequuydoon – V.O, tôi sẽ bỏ qua cho người bên cạnh cô.”

Đột nhiên thân thể Cố Hường Tinh cứng đờ.

Vệ Đình Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bất chợt tái nhợt của cô, chỉ cười lạnh: “Cô có thể trở về suy nghĩ, suy nghĩ xong, lại tới tìm tôi.”

...

Cố Hướng Tinh không biết bản thân rời khỏi Tập đoàn IC như thế nào, mất hồn mất vía đi về nhà, vừa mới bước vào cửa nhà, Cố Nhược Tuyết đã nổi giận đùng đùng đi tới phía cô: “Chị nói đi, có phải chị lên lấy cái váy DO và giày cao gót kia đi không!”

Quả thật Cố Hướng Tinh đã lấy đồ và giày đi trả lại cho Vệ Đình Quân, hơn nữa thứ kia đã bị Vệ Đình Quân ném vào thùng rác.

“Đồ và giày là đem đó tôi đi mượn, tôi đã lấy trả lại.”

“Chị trả cho ai!” Cố Nhược Tuyết cao giọng nói: “Chị đừng cho là tôi không biết, bây giờ Bạch Hạo chọc phiền phức lớn, chị là người đại diện của anh ta, còn có tâm tình đi trả đồ và giày?”

Không để ý đến Cố Nhược Tuyết tra hỏi, Cố Hướng Tinh thấy Cố Lực Phàm đi tới, trong lòng xoay chuyển, không nhịn được đi tới hỏi: “Ba, ba còn nhớ rõ...Vệ Đình Quân không? Chính là lần bắt cóc mười năm trước...”

Cố Lực Phàm khẽ nhú mồm, còn chưa mở miệng, lại nghe Cố Nhược Tuyết bên cạnh hít thở căng lên, quay đầu nhìn lại, đã thấy ánh mắt cô ta có chút hoảng loạn không rõ.

Chỉ là không chờ Cố Hướng Tinh nghĩ nhiều, đã nghe được Cố Lực Phàm lạnh lùng nói: “Đang êm đẹp, nhắc tới người đó làm gì?”

Cố Hướng Tinh yên lặng, vẫn thấp giọng nói: “Con chỉ muốn biết rõ, mười năm trước, có phải đã từng xảy ra chuyện gì mà con không biết không?”

“Chuyện đã lâu như vậy, ai mà nhớ rõ được, cô có thời gian nghĩ đến chuyện này, còn không bằng đặt nhiều tâm tư suy nghĩ về công việc của cô.”

Hai câu nói, đã gạt qua chuyện này, đột nhiên Cố Hướng Tinh cúi thấp đầu, đi lên lầu.

Ngay sau khi Cố Hướng Tinh rời đi, Cố Nhược Tuyết hoảng hốt giữ chặt Cố Lực Phàm, giọng nói có chút căng thẳng: “Ba...sao đột nhiên Hướng Tinh lại nhắc tới chuyện này, có phải cô ta đã biết mười năm trước là con...”

“Cho dù biết thì thế nào?” Cố Lực Phàm ngắt lời Cố Nhược Tuyết, hạ giọng, trầm giọng nói: “Vệ Đình Quân chính là đồng lõa của nhóm bắt cóc tổng tiền kia, năm đó con đưa cậu ta vào tù, đó là trừ hại cho dân.”

Phịch một tiếng, tiếng điện thoại rơi xuống vang vọng ở lối cầu thang.

13. Chương 13: Giải Thích Với Anh

Edit: V.O

Cố Hướng Tinh đứng ở chỗ cầu thang, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hai người phía dưới.

Nếu không nhờ cô để lại tâm nhãn, đứng thêm một lát ở cầu thang, có phải cô sẽ bỏ lỡ chân tướng năm đó rồi không?

Cố Hướng Tinh vội vàng xuống lầu, đi tới, bỗng dưng chụp lấy vai Cố Nhược Tuyết, giọng nói khẽ run: “Các cô vừa nói cái gì, cái gì mà anh ta là đồng lõa của bọn bắt cóc tổng tiền? Cái gì mà đưa vào tù?”

“Chị, chị làm gì vậy! Đau!”

Cố Nhược Tuyết bắt mắt nhìn mặt lại, giấy dựa đẩy Cố Hường Tinh ra, lớn tiếng nói: “Đúng! Là tôi thì sao? Tên kia vốn không phải là thứ gì tốt! Chị bị bắt cóc, sao anh ta có thể vừa khéo xuất hiện ở đó? Nói ra ai tin!”

Về mặt Cố Hường Tinh kinh sợ: “Cô còn ác nhân cáo trạng trước!”

Cố Nhược Tuyết nhìn dáng vẻ của Cố Hường Tinh, càng không đếm xỉa đến: “Tôi nói cho chị biết, tôi không chỉ báo cảnh sát, hơn nữa còn dùng danh nghĩa của chị báo cảnh sát! Nếu truy cứu, chị cũng không thể chối được trách nhiệm!”

Cả người Cố Hường Tinh run lên bần bật, nhìn Cố Nhược Tuyết trước mặt, ánh mắt sạch sẽ không thể tin được.

Cho nên, đây mới là chân tướng Vệ Đình Quân luôn luôn hận cô?

Là Cố Nhược Tuyết báo cảnh sát, hơn nữa...còn dùng danh nghĩa của cô!

“Cô...” Cánh tay nâng lên, ngay lúc cái tát này của Cố Hường Tinh sắp hạ xuống, tay lại bị lực mạnh giật lại.

“Mày muốn làm gì!” Cố Lực Phàm quát một tiếng, trực tiếp đẩy Cố Hường Tinh qua một bên, Cố Hường Tinh bị ông ta đẩy cho thân thể lảo đảo, thật vất vả mới đứng vững, lại nghe thấy ông ta trầm giọng nói:

“Nhìn xem dáng vẻ mày còn ra cái gì nữa, vì một người ngoài mà đối xử với em gái mày như vậy, tao thấy mày đúng là bị quỷ mê tâm hồn. Cho dù Vệ Đình Quân kia thật sự trở về muốn truy cứu chuyện mười năm trước, cùng lắm thì cho cậu ta ít tiền là được!”

Lòng Cố Hường Tinh lạnh lẽo, dieendaanleequuydoon – V.O, cô nhìn Cố Lực Phàm, thật lâu, mới lạnh giọng mở miệng: “Chỉ sợ anh ta không lạ gì tiền của ông.”

Cố Lực Phàm nghe vậy muốn phát hỏa, lại nghe Cố Hường Tinh nói tiếp: “Bây giờ anh ta đã là Tổng giám đốc Tập đoàn IC, sao còn có thể cần chút tiền này của ông?”

Một câu nói, khiến Cố Lực Phàm và Cố Nhược Tuyết chấn kinh ngay tại chỗ.

“Mày nói cái gì? Vệ Đình Quân...là Vệ tổng!” Cố Nhược Tuyết nói xong, về mặt lại hoảng, tuy cô ta cảm thấy Vệ Đình Quân trông có vẻ quen mặt, nhưng làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được anh chính là thiếu niên mười năm trước kia!

Cô ta quay về phía Cố Lực Phàm: “Ba, vậy, vậy phải làm sao?”

Cố Hường Tinh nhìn hai người, không nói cái gì nữa, xoay người lại đi ra cửa.

Cô muốn đi tìm Vệ Đình Quân.

Cô muốn giải thích mọi chuyện rõ ràng với anh.

Lúc Vệ Đình Quân đi ra công ty, trời có chút đen, Maybach vừa mới chạy ra đường lớn Tập đoàn, đã thấy một bóng người vọt mạnh tới trước xe.

Tiếng phanh xe bén nhọn vang lên ở trên đường, sắc mặt Vệ Đình Quân xanh mét nhìn Cố Hường Tinh bị ngã ở trước xe, đôi mắt bình tĩnh từ trước đến nay lại xuất hiện một chút khủng hoảng.

Nhanh chóng xuống xe, đi nhanh đến trước xe, thấy Cố Hường Tinh ngồi ở trước xe, một bàn tay ấn mắt cá chân, lúc ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đau đớn.

Sự hoảng loạn trong lòng qua đi, một giây sau, anh mạnh mẽ đi tới, níu chặt vai Cố Hường Tinh, giờ phút này không hiểu sao khuôn mặt tuấn mỹ có lửa giận: “Cố Hường Tinh! Cô không muốn sống nữa à! Ai cho cô đi qua đường như vậy? Ai cho cô xông lên!”

Cố Hường Tinh bị anh rống đến cái mũi đỏ mề hời, vai bị anh túm chặt có chút đau, chân đang đau, mà lòng...càng đau.

Mười năm trước, anh cả người đầy máu dẫn cô chạy thoát bọn bắt cóc tổng tiền đuổi bắt, sau đó cũng từng tức giận mắng cô: “Không phải kêu em đi rồi sao? Vì sao lại quay lại! Vì sao không đi!”

Cô còn nhớ rõ, lúc đó cô khóc nói, bởi vì không muốn bỏ lại một mình anh, cho nên cô đã quay lại.

Đúng vậy, cô đã quay lại.

Hơn nữa sẽ không bao giờ bỏ lại một mình anh nữa.

14. Chương 14: Chân Tướng Vạn Vẹo

Edit: V.O

Nước mắt chảy xuống hốc mắt không dừng lại được, Cố Hường Tinh nhìn Vệ Đình Quân trước mặt, càng muốn bình tĩnh, nước mắt lại rơi xuống càng mãnh liệt.

Về tức giận trên mặt Vệ Đình Quân bị nước mắt cô kiềm hãm, lập tức, lại có chút hoảng.

“Vì sao khóc? Cô bị thương rồi à?” Anh càng hoảng hốt, giọng nói càng nghiêm nghị: “...Cố Hường Tinh, nói chuyện đi!”

Cố Hường Tinh muốn mở miệng, cổ họng lại nghẹn ngào không thành tiếng, chỉ có thể khóc lắc đầu, lại lắc đầu.

Vệ Đình Quân thấy cô khóc dữ như vậy, lại không biết vì sao cô khóc, trong lòng càng buồn phiền hơn, chỉ có thể thăm mắng một tiếng.

Chết tiệt!

Chết tiệt!

Xoay người, dứt khoát kéo cánh tay cô đặt tại gáy mình, cánh tay dài vươn qua thắt lưng không đủ một vòng tay của cô, trực tiếp bế lên.

Thả xuống chỗ kê bên tay lái, sau đó trực tiếp lái ô tô đến bệnh viện gần nhất.

Cố Hường Tinh được đưa thẳng vào chỗ cấp cứu, Vệ Đình Quân đặt người lên giường bệnh, rồi lạnh giọng kêu bác sĩ: “Cô ấy bị tông xe, kiểm tra toàn thân cho cô ấy.”

Cố Hường Tinh một đường đi đến, tâm tình lại không thể hồi phục như trước, chỉ có thể vươn tay, kéo tay áo anh, vừa khịt mũi vừa qua loa nói: “Tôi...không sao, chỉ là chân hơi đau.”

Vệ Đình Quân lạnh lùng nhìn cô, không quan tâm, dieendaanleequydoon – V.O, kêu bác sĩ: “Còn không nhanh sắp xếp đi?”

“Vệ Đình Quân...” Cố Hường Tinh không nhịn được kêu anh một tiếng.

Vệ Đình Quân quay đầu, giọng nói lạnh lùng: “Không kiểm tra, cô muốn để sau này tố cáo tôi có ý định làm cô bị thương? Cố Hường Tinh, bản lĩnh đựng vào đồ sứ của cô cũng thật chẳng ra gì.”

Lòng Cố Hường Tinh hơi nghẹn lại, bàn tay cô bắt lấy ống tay áo nhất thời buông xuống.

Bác sĩ bên cạnh thấy cuối cùng hai người cũng bàn bạc xong, nhất thời bắt được cơ hội kêu y tá đẩy người đi.

Cố Hường Tinh thỉnh linh bị lôi đi, nhìn Vệ Đình Quân, lại có thiên ngôn vạn ngữ.

Cô nghĩ, làm kiểm tra xong rồi nói sau, hôm nay, nhất định cô phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với anh.

Mười năm trước, người báo cảnh sát nói anh là đồng phạm, không phải là cô.

Kiểm tra toàn thân có chút tốn thời gian, chờ mất cả chân Cố Hường Tinh được băng bó thỏa đáng rồi được đẩy ra, đã là một tiếng sau.

Cố Hường Tinh yên lặng nhớ kỹ những gì đã nghĩ sẵn trong đầu, trong nháy mắt đẩy cửa ra, thấy được Vệ Đình Quân đứng chung một chỗ với Cố Lực Phàm và Cố Nhược Tuyết.

15. Chương 15: Đây Là Người Nhà

Edit: V.O

Cố Hường Tinh kinh sợ, còn chưa lên tiếng, lại nghe thấy Vệ Đình Quân lạnh giọng nói: “Nếu người đã không sao, tôi đây xin lỗi không tiếp được nữa.”

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại, xoay người đi mất, Cố Hường Tinh thấy Vệ Đình Quân rời đi, vội vàng đứng dậy muốn đuổi theo.

Không phải...

Không phải như thế.

Vệ Đình Quân!

Vừa mới cử động nửa thân thể, lại bị Cố Nhược Tuyết vươn tay ấn mạnh trở lại.

Chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô ta hiện lên cảnh cáo: “Tốt nhất chị đừng nhiều chuyện nữa, ba vừa mới nói với Vệ tổng, mười năm trước, là chị báo cảnh sát. Bây giờ cho dù giải thích bao nhiêu, Vệ tổng cũng sẽ không tin nữa.”

Ánh mắt Cố Hường Tinh rõ ràng không thể tin: “Cố Nhược Tuyết! Cô đừng quá đáng!”

Cố Nhược Tuyết cũng lạnh lùng đứng dậy: “Tôi quá đáng? Cố Hường Tinh, chị đừng cho là tôi không biết chị có chủ ý gì, chị muốn khai tôi ra, nói với Vệ tổng năm đó là tôi giả mạo danh nghĩa của chị báo cảnh sát bắt anh ta, vậy Vệ tổng sẽ không chọn tôi nữa, mà là chọn chị sao!”

“Cô đang nói gì vậy!”

“Chị đừng giả bộ chị không biết gì cả!” Cố Nhược Tuyết có chút kích động nói: “Ba cố ý đám hỏi với Tập đoàn IC để có được khoản vay mới, lần trước Vệ tổng tới cửa chị cũng đã gặp được, người Vệ tổng hướng tới là tôi, cho dù chị đã sớm quen biết với anh ta thì sao? Bây giờ, ngay từ đầu anh ta đã không vừa mắt chị!”

Lúc đó Cố Hường Tinh đã bị tức mà nở nụ cười, cô nhìn Cố Lực Phàm đứng ở một bên, chỉ hỏi: “Ba, đây là ý của ba sao?”

Cố Lực Phàm nhìn cô, chỉ trầm giọng nói: “Hợp tác với Tập đoàn IC là thế tất phải làm, bây giờ không thể vì chuyện quá khứ mà hủy đi chuyện hợp tác này, hủy đi nhân duyên của em gái cô! Hường Tinh, những năm gần đây, tôi cung cho cô ăn mặc, chưa từng bạc đãi cô chút nào... cứ coi như cô báo đáp tôi, đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy cả trái tim nháy mắt chìm xuống hồ băng, sự rét lạnh thấu xương này qua đi, cuối cùng cô giãy dụa đứng dậy khỏi xe lăn, khập khiễng đi đến trước mặt Cố Lực Phàm.

“...được.”

Chính như lời Cố Nhược Tuyết, cô bây giờ, có giải thích nhiều, Vệ Đình Quân cũng sẽ không tin nữa.

Cô và anh đã bỏ lỡ mười năm, cho dù như thế nào, cũng không đi cùng nhau được nữa rồi.

“Như vậy, từ hôm nay trở đi, những gì tôi thiếu nhà họ Cố, coi như tôi đã trả đủ rồi.”

Từ nay về sau, cô không bao giờ còn là người nhà họ Cố nữa.

Bỏ lại những lời này, Cố Hường Tinh vòng qua Cố Lực Phàm, khập khiễng rời khỏi bệnh viện.

Chẳng biết từ lúc nào, dieendaanleequuydoon - V.O, bên ngoài bệnh viện đã đổ mưa như trút nước, Cố Hường Tinh nhìn màn mưa đầy trời, khóe miệng nở nụ cười khổ, cười cười, lại không nhận được chảy nước mắt.

Đi vào trong mưa, để mặc nước mắt hòa lẫn nước mưa được xối sạch sẽ.

Quần áo trên người sớm đã bị nước mưa xối ướt, Cố Hường Tinh lại không biết lạnh, thần thờ đi trong mưa, cô nghĩ, có lẽ cô và Vệ Đình Quân sẽ không bao giờ có gì liên quan tới nhau nữa.

Nghĩ đến đây, lòng lại có chút đau, trước mắt lại bị nước mắt bao phủ, sau đó, cô nghe thấy được một tiếng phanh gấp rút vang ở bên tai cô.

Đây là lần thứ hai trong ngày cô nghe được tiếng phanh xe, không hiểu sao tiếng đó còn có chút quen thuộc.

Còn chưa nhận ra rõ chiếc Maybach trước mắt, Vệ Đình Quân với vẻ mặt tức giận lại xuất hiện ở trước mắt cô.

Cố Hường Tinh sững sốt.

Cô thấy ảo giác rồi sao?

Nếu không, vì sao anh lại quay lại?

“Vệ Đình Quân?” Cô khàn giọng hỏi, muốn xác định người trước mắt có phải anh không, nhưng lại thấy, mặt người đàn ông tức giận, rồi sau đó không nói một lời, khom người, dứt khoát khiêng cô lên vai, nhét vào chỗ kế bên tay lái.

Dọc theo đường đi, mặt Vệ Đình Quân đều là giận dữ làm cho người ta sợ hãi, khiến Cố Hường Tinh không dám mở miệng, cũng không biết nên mở miệng từ đâu.

Mười mấy phút đồng hồ sau, xe dừng lại trước một ngôi biệt thự, Vệ Đình Quân nhìn phía trước, lạnh giọng ra lệnh: “Xuống xe.”

Cố Hường Tinh không hiểu nổi suy nghĩ của Vệ Đình Quân, cô vốn cho là, anh không bao giờ muốn gặp lại cô nữa.

Thấy Cố Hường Tinh không có hành động gì, gương mặt tuấn tú của Vệ Đình Quân lạnh lẽo âm trầm, dứt khoát xuống xe, vòng qua chỗ kế bên tay lái, túm người xuống xe.

Tay chạm vào cánh tay trần trụi của cô, Vệ Đình Quân không nhịn được thầm mắng một tiếng.

Chết tiệt! Sao thân thể cô có thể lạnh như thế?

16. Chương 16: Làm Tình Nhân Của Tôi

Edit: V.O

Lúc Cố Hường Tinh bị túm xuống xe, chân vẫn có chút không đứng vững, không đợi cô đứng vững một lần nữa, bỗng nhiên thân thể bay lên không.

“A...”

Vô thức ôm lấy gáy Vệ Đình Quân, Cố Hường Tinh có chút bất ngờ nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt gần trong gang tấc.

Vệ Đình Quân vẫn không nói một lời, một đường ôm người đến phòng tắm tầng hai, sau đó mở van xả nước trong bồn tắm lớn ra.

Cố Hường Tinh ngồi ở trên ghế dựa bằng đá cẩm thạch trong phòng tắm, nhìn bóng lưng Vệ Đình Quân bận rộn, mắt khóc đỏ hồng không nhịn được chua xót, thấy Vệ Đình Quân chợt xoay người, đôi mắt đen lạnh như đêm, có chút trào phúng, cho đến khi chạm vào mắt hổ của cô.

“Cố Hường Tinh, biến chính mình thành bộ dạng này, cô muốn giành lấy sự đồng cảm của ai đây?”

Cố Hường Tinh trước mặt, cả người ướt đẫm, gương mặt bị nước mưa xối trắng bệch, tóc dài ướt sũng dính lên mặt, trên cổ, đôi mắt lại vừa đỏ vừa sưng.

Đáng vẻ này, chết vật chết tiệt, lại đáng thương chết tiệt!

Đáng thương, thậm chí khiến anh có chút không đành lòng.

“Chuyện hôm nay...chỉ là ngoài ý muốn.” Cố Hướng Tinh mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, cô cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Tôi không có ý muốn giành được sự đồng cảm.”

Sự buồn bực ở đáy lòng Vệ Đình Quân chưa tiêu, nhìn cô, nhất thời khóe miệng nhếch lên cười lạnh: “Cô cũng từng nói cô chưa từng làm chuyện phản bội tôi, kết quả thì sao?”

Cố Hướng Tinh chỉ cảm thấy lòng lại bị hung hăng đâm vào, tay hơi hơi run rẩy.

Cô muốn nói với anh chân tướng, nhưng...nói thì có thể làm gì?

Nói đến cùng, cô không chỉ thiếu Cố Lực Phàm, cũng thiếu cả anh.

Nghĩ đến đây, Cố Hướng Tinh giãy dụa đứng dậy, chỉ nói: “Tôi biết anh hận tôi, anh yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh nữa.”

Cố Hướng Tinh nói xong lại đi khắp khiêng ra ngoài, ánh mắt Vệ Đình Quân lại thoáng qua tức giận, vươn tay, bỗng dưng kéo người lại, lạnh giọng quát: “Làm ra hành vi không biết xấu hổ như vậy, cô còn trông mong có thể đi cho xong việc sao?”

“Là anh nói chúng ta đã thanh toán xong rồi !” Cố Hướng Tinh không nhịn được mở miệng, giọng nói nghẹn ngào.

“Tôi đổi ý rồi.” Tay Vệ Đình Quân nắm lên vai cô hơi hơi dùng sức, anh nhìn toàn thân cô, giọng nói lãnh liệt: “Cô không tổn thương gì, mà tôi...ngồi tù ba tháng một mình.”

Cả người Cố Hướng Tinh run lên bần bật, lòng quặn đau vì lời nói của Vệ Đình Quân.

Đó là cảm giác đau lòng.

Đúng vậy, anh từng chịu khổ, dieendaanleequuydoon – V.O, sao lại có thể dễ dàng xóa bỏ được chứ.

“Vậy...anh muốn tôi làm gì?”

Nếu như có thể bù đắp lại tâm hồn tổn thương của anh, cô tình nguyện làm một chuyện cho anh.

Đôi mắt Vệ Đình Quân hơi lạnh lẽo, anh nói tay, ngược lại nhắc cái cảm hơi lạnh của cô, mở miệng, giọng nói lạnh bạc mà thanh lãnh:

“Tôi đã nói rồi, làm tình nhân của tôi...cho đến khi tôi ngán mới thôi.”

Mắt đẹp hơi run lên, Cố Hướng Tinh vươn tay, vô thức nắm lấy ống tay áo ướt đẫm của anh, hơi hơi run rẩy, tựa như nắm lấy một cọng rơm cuối cùng.

“... được.”

Đôi mắt đen như ưng khê run lên theo một chữ nhẹ nhàng của cô, một giây sau, mắt Vệ Đình Quân thoáng hiện lên rét lạnh âm trầm, cúi đầu, nháy mắt cắn lên môi của cô.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt mà bá đạo, gần như khiến cô không chống đỡ được.

Cố Hướng Tinh nắm lấy vạt áo anh, miễn cưỡng chống đỡ thân thể chật vật, càng không có sức phản kích dưới thế công của Vệ Đình Quân, trong lúc hỗn loạn, cô cảm thấy bàn tay to của anh lần đến trước ngực cô.

Còn chưa chờ cô phản ứng, đã nghe “soạt” một tiếng, quần áo ướt đẫm bị xé thành hai nửa ở trong tay người đàn ông.

17. Chương 17: Khoảnh Khắc Ôn Tồn

Edit: V.O

Cố Hướng Tinh vô thức muốn lui về sau, bỗng dưng chỗ thắt lưng lại căng chặt, Vệ Đình Quân kéo cô, dứt khoát ôm người tới trước bồn tắm lớn.

Tìen tay vút quần áo ướt trên người xuống đất, lúc thân thể rơi vào trong bồn tắm ấm áp, Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy tê bào cả người đều run rẩy.

Lạnh như băng chớp mắt qua đi, một dòng nước ấm vây lấy toàn thân.

Còn chưa kịp thả lỏng, cái hôn như gió táp mưa sa của Vệ Đình Quân đã hạ xuống, cực nóng và bá đạo không thể phản kháng, trực tiếp hâm nóng trái tim cô.

“Ừm...” Cố Hường Tinh kêu ra tiếng, tiếng kêu phá vỡ bao phủ ở trong những cái hôn điên cuồng của anh, mà thân thể càng như nhũn ra, lại không ngừng trầm luân trong bồn tắm lớn càng ngày càng đầy nước...

Cố Hường Tinh chưa bao giờ nghĩ tới, cô và Vệ Đình Quân gần gũi lần thứ hai, sẽ là ở trong nước.

Cảm nhận được sự trùng kích đến từ người đàn ông, cảm nhận được nước trong bồn tắm từ nóng trở nên lạnh, lại bởi lạnh thành nóng, cả người giống như rơi vào biển lớn mênh mông, chỉ có Vệ Đình Quân là bè gối duy nhất của cô.

Cô nhanh chóng ôm chặt anh, không ngừng nổi lên, sụp xuống trong nước...

Vệ Đình Quân ôm Cố Hường Tinh đã hết sức lực rời khỏi phòng tắm, lau khô nước đọng lại trên người cô, đặt người lên giường.

Đứng ở bên giường, đôi mắt đen sắc bén, quét mỗi một chỗ nhăn nhui trên người cô một lần, Cố Hường Tinh bị tầm mắt anh nhìn đến cả người nóng lên, dè dặt cẩn thận kéo chăn bên cạnh muốn che lại.

Vừa muốn phủ lên, lại bị giữ chặt.

Vệ Đình Quân cúi người, hơi thở vẫn phả ra nóng bỏng: “Làm đã làm, còn che có tác dụng sao?”

Sắc mặt Cố Hường Tinh đỏ lên, hất tay anh ra, cố chấp muốn che thân thể lại.

Vệ Đình Quân nhìn thấy, bỗng dưng vươn tay nắm mắt cá chân trơn bóng của cô, Cố Hường Tinh không nhận được rụt rụt về sau: “Đừng...”

Vệ Đình Quân làm lơ, cúi người, ý đồ trong mắt rõ ràng.

Sắc mặt Cố Hường Tinh lúc đó lập tức trắng, vội vàng kéo bàn tay lộn xộn của anh, mềm giọng cầu xin: “Vệ Đình Quân, tôi...tôi không còn sức...đừng...”

Đôi mắt đen hơi thâm trầm, dieendaanleequuydoon – V.O, Vệ Đình Quân cúi người, hôn lên môi cô thật mạnh, sau đó, dứt ra, rời đi.

Đây là có ý tha cho cô.

Cố Hường Tinh nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng thở ra.

Vệ Đình Quân đi đến thư phòng, dường như tay còn có thể cảm nhận được xúc cảm như son, đôi mắt đen thâm trầm, khóe miệng bất giác nhếch cười vừa lòng.

Đang suy nghĩ, điện thoại trên bàn vang lên, đầu kia điện thoại, là nụ cười bất cần đời của Đàm Minh:

“Nghe nói cậu đã đưa tiểu mỹ nhân về biệt thự à?”

Vệ Đình Quân khẽ nhú mày, giọng nói lạnh lùng: “Tốt nhất là cậu coi lại cách xưng hô của mình đi.”

Nhất thời Đàm Minh nở nụ cười: “Ồ, cậu còn bảo vệ nữa à? Tôi sẽ không cướp với cậu...”

“Không có chuyện gì thì cúp.” Vệ Đình Quân nói xong định cúp điện thoại, Đàm Minh vội hỏi: “Đừng, lão gia tử nhờ tôi ân cần hỏi thăm cậu đó.”

“Nói.”

“Lão gia tử nói, cho dù cậu lặn lội thế nào, đừng quên lời hứa một năm, một năm sau, người cậu phải kết hôn, chắc chắn không phải là họ Cố.”

Đôi mắt đen thoáng hiện lên chút rét lạnh, Vệ Đình Quân trầm giọng nói: “Biết rồi.”

“Còn lời khuyên của cá nhân tôi.” Đàm Minh hạ giọng nói: “Mười năm, có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhất là con người.”

Không đáp lại anh ta, Vệ Đình Quân dứt khoát cúp điện thoại.

Mười năm có thể thay đổi rất nhiều người, nhưng...cô không thể thay đổi.

Anh cũng không cho phép cô thay đổi.

Nghĩ đến dáng vẻ Cố Hường Tinh lúi vào trong chăn đỏ mặt, Vệ Đình Quân vẫn quyết định trở lại với cô.

Vừa mới đi đến ngưỡng cửa phòng ngủ, vươn tay, đang muốn đẩy cửa, lại nghe cô mềm giọng nói: “Bạch Hạo, anh đừng lo lắng, tôi đảm bảo, ngày mai có thể cho anh tin tức tốt!”

Bỗng dừng tay cầm nắm cửa dùng sức, gân cốt nổi rõ trên mu bàn tay tiết lộ sự tức giận trong nội tâm chủ nhân lúc này.

18. Chương 18: Lửa Giận Của Anh

Edit: V.O

“Tiểu Tinh Nhi, em đừng nghĩ đi tìm Vệ tổng đòi công đạo cho anh, người kia rất nguy hiểm, có thể không tới gần, thì tuyệt đối đừng tới gần.”

Nghe thấy giọng nói đùng đùng có của Bạch Hạo trong điện thoại, Cố Hường Tinh cúi đầu, nhìn thoáng qua cái giường lớn của Vệ Đình Quân này, sau đó nghiêm túc nói: “Ừm, em sẽ không, đêm nay anh cứ yên tâm nghỉ ngơi, chờ em...”

Nói được một nửa, điện thoại lại bị một bàn tay mạnh mẽ rút đi, chỉ nghe cạch một tiếng, cái điện thoại vừa mới bị rút đi kia vỡ nát trên tường.

Cố Hường Tinh có chút há hốc mồm nhìn Vệ Đình Quân đột nhiên xuất hiện ở bên giường mình, nhìn ánh mắt anh tức giận ngút trời, vô thức rụt rụt thân thể.

“Vệ Đình Quân, anh...”

Lời còn chưa dứt, cả người đã bị anh ép mạnh lên giường, hai tay bị anh cứng rắn ép hai bên, Cố Hường Tinh giãy dụa không được, trong lòng không hiểu ra sao.

Rõ ràng vừa rồi còn tốt, sao quay đầu trở về, lại tức giận rồi?

“Đây là nguyên nhân cô đồng ý với tôi? Vì Bạch Hạo? Cậu ta quan trọng với cô như vậy?” Giọng Vệ Đình Quân chứa nhiều hàn ý, không hiểu sao khiến người sợ hãi.

“Vệ Đình Quân, anh hãy nghe tôi nói...”

“Vì cậu ta, ngay cả thân thể của chính mình cô cũng có thể bán, Cố Hường Tinh, tôi thật sự coi thường cô rồi.” Vệ Đình Quân cười lạnh ngắt lời cô: “Ở trước tôi, có phải cô cũng vì cậu ta, từng ngủ với người đàn ông khác?”

Mắt đẹp bỗng dưng run lên, Cố Hường Tinh không thể tin giường mắt, nhìn ánh mắt Vệ Đình Quân khinh thường, thân thể run rẩy không thể kiềm chế, cô ra sức giãy dụa muốn tránh thoát sự trói buộc của anh, khuôn mặt tinh xảo tức giận rõ ràng:

“Vệ Đình Quân! Tên khốn kiếp!”

Cô có phải lần đầu tiên hay không, anh là người rõ ràng nhất!

“Tôi khốn kiếp, thì cô là cái gì? Một tiểu nhân vong ân phụ nghĩa? Hay là một người phụ nữ không đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn?” Vệ Đình Quân lạnh giọng nói, vẻ mặt tức giận càng sâu, dieendaanleequydoon – V.O, tay đè cô càng ra sức.

Cố Hường Tinh nhin đau, chút sức lực giãy dụa này chỉ như con kiến đẩy tường ở trước mặt anh.

So với tay, chỗ đau hơn chính là vị trí trái tim.

Mắt còn chưa tiêu sưng lại đỏ lên, cô nghẹn ngào mở miệng, giọng nói lộ ra nước mắt: “Tôi không phải như vậy!”

Vệ Đình Quân nhìn cô, đôi mắt đen càng thâm hàn, bỗng nhiên anh cười lạnh một tiếng, giọng nói tàn khốc mà lạnh lùng,

“... cô có phải hay là không, với tôi mà nói cũng không quan trọng, cô đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là một công cụ.”

Bỗng dưng tay ép lên tay cô nói ra, Vệ Đình Quân vươn tay, cũng dứt khoát rút đai lưng trên áo tắm Cổ Hường Tinh, cả người Cổ Hường Tinh run lên, thấy động tác của anh, trong mắt lộ ra hoảng loạn:

“Anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện cô muốn làm.” Vệ Đình Quân nói xong, động tác tay cực nhanh kéo tay cô qua, gỡ đai lưng quần chặt ra.

Cổ Hường Tinh đã sớm không còn sức lực vì triển miên phòng tắm, lúc này càng không có sức phản kháng, chỉ có thể mặc cho Vệ Đình Quân ép hai tay cô lên tới đỉnh đầu, cả người càng run rẩy kịch liệt.

“Vệ Đình Quân, đừng...” Cô nghẹn ngào cầu xin: “Xin anh, đừng đối xử với tôi như vậy...”

“Đây chẳng phải là sự lựa chọn của cô sao?” Tay Vệ Đình Quân dừng ở trước ngực chỗ cổ áo tắm của cô, giọng nói lại càng lạnh hơn: “Cô đã có thể đồng ý làm tình nhân của tôi vì Bạch Hạo, thì đừng bày ra đáng vẻ này nữa.”

Anh cúi người, giọng nam thanh lãnh lộ ra đè nén, hơi thở khàn khàn ở bên tai cô, nóng bỏng mà chói tai.

“Không phải cô muốn giúp cậu ta sao? Thỏa mãn tôi, tôi đồng ý với cô, buông tha cho Bạch Hạo.”

19. Chương 19: Cô Phát Sốt

Edit: V.O

Kèm với tiếng nói tàn khốc mà trầm mị của vệ Đình Quân, Cổ Hường Tinh chỉ cảm thấy trước ngực bỗng dưng lạnh lẽo.

Áo tắm vốn rộng rãi dễ dàng bị kéo ra, mông lớn nồn nà trước ngực bị nhìn sạch sẽ không còn sót gì, da thịt trắng nõn mà nhẵn nhụi còn bị lấp đầy bởi dấu vết một tiếng trước, mỹ lệ mà mê người.

Hơi thở Vệ Đình Quân trầm xuống, nghiêng thân, môi lạnh như băng dừng ở chỗ gáy cô, ác ý cắn cắn, Cổ Hường Tinh giãy dụa muốn né tránh sự đụng chạm của anh, nước mắt lại không nhịn được chảy xuống hốc mắt:

“Đừng! Anh đừng chạm vào tôi...Vệ Đình Quân...tên khốn kiếp! Khốn kiếp!”

Đôi mắt đen sâu thẳm, Vệ Đình Quân nhìn cô, khóe miệng cười lạnh như ma quỷ: “Vậy cô hãy nhìn cẩn thận, để xem rốt cuộc tôi khốn kiếp thế nào.”

Cảm nhận dạt dào sâu sắc trong nháy mắt khiến cả khuôn mặt Cổ Hường Tinh đều nhẵn lại.

“Ừm...”

Sau tất cả, tựa như nghi thức phát tiết tình yêu, Cổ Hường Tinh cắn răng thừa nhận sự va chạm đến từ Vệ Đình Quân, giống như anh đã nói...

Đây là một cuộc trả thù.

Dùng cách như này làm nhục cô, chính là cách anh trả thù cô.

Nhìn người phụ nữ dưới thân ngắt đi, nắm đấm Vệ Đình Quân nện mạnh lên gối Cổ Hường Tinh, giờ phút này không có gì thỏa mãn, càng nhiều chính là nóng nảy và tức giận.

Nóng chính là bản thân lại không khống chế vì cô, giận chính là, cô yêu người khác.

Đúng như Đàm Minh nói, mọi người sẽ thay đổi, cô cũng vậy.

Rời khỏi phòng ngủ, Vệ Đình Quân đi đến thư phòng, trực tiếp bắt lấy tên quạ đen nào đó đang đắm chìm trong hương thơm mềm mại, lập tức mở một cuộc họp dài đến 3 tiếng.

4 giờ sáng, cuối cùng Đàm Minh cũng không chịu nổi.

“Vệ tổng! Vệ gia! Cậu có gì bất mãn với tôi, nói thẳng ra có được không? Đừng xâm chiếm cuộc sống về đêm của tôi như vậy...”

Vệ Đình Quân cười lạnh, dieendaanleequydoon – V.O, độc miệng online: “Hàng đêm sênh ca, sớm hay muộn cậu cũng tỉnh tấn người vong.”

Đàm Minh cảm thấy bị lão Thiết nhà mình hung hăng đâm một dao, càng cảm thấy thẳng nhai này không thích hợp.

Từ trước đến nay Vệ Đình Quân bình tĩnh kiềm chế, người có thể dễ dàng khơi mào cảm xúc của anh...

“Cố đại tiểu thư ngủ rồi à?”

Lạch cạch một tiếng, điện thoại bị chặn, Đàm Minh nhìn điện thoại bị chặn, hơi nhú mày, được rồi, xem ra là bị nói trúng rồi.

Đầu này, Vệ Đình Quân tắt máy điện thoại, lúc này mới vừa lòng đứng dậy.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, nương ánh trăng, Vệ Đình Quân nhìn người nằm trên giường, giường to như vậy, thân thể bé bỏng, thậm chí không thể chiếm một phần tư cái giường.

Dáng vẻ vẫn giống như lúc anh bỏ đi, xem ra cô vẫn chưa tỉnh.

Nhấc chân muốn rời đi, lại nghe thấy một tiếng ưm lộ ra thống khổ truyền đến.

“Ưm...”

Bước chân Vệ Đình Quân ngừng lại, xoay người đến trước giường, lúc này mới thấy rõ người phụ nữ trên giường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đỏ, cả người gần như rơi vào trạng thái nửa hôn mê, anh vươn tay dò xét trán cô, chạm vào cũng nóng bỏng.

Mây kiếm nhú chặt, Vệ Đình Quân lại thầm mắng một tiếng, không nói hai lời bấm gọi cho Đàm Minh.

Đàm Minh vừa mới chuẩn bị ngủ, nhận điện thoại lại giọng ai oán: “Vệ gia, rốt cuộc cậu muốn làm gì thì nói một lời chắc chắn đi...”

Không đợi anh ta nói xong, Vệ Đình Quân đã không kiên nhẫn ngắt lời anh ta, giọng nói lãnh trầm mà đè nén: “Cô ấy phát sốt, trong vòng 15 phút, gọi một bác sĩ gia đình đến đây.”

“15 phút? Cho dù xuất phát từ bệnh viện gần nhất đến biệt thự của cậu cũng...” Đàm Minh còn chưa nói xong, chỉ nghe tít một tiếng, điện thoại lại bị ngắt.

Đàm Minh híp híp mắt, đây đã là lần thứ hai ngắt điện thoại của anh ta rồi.

Được rồi, đột nhiên anh ta cũng rất muốn nhìn thấy vị có thể khiến bạn tốt của mình bình tĩnh như vậy.

20. Chương 20: Nhận Sai

Edit: V.O

Cúp điện thoại, Vệ Đình Quân nhìn Cố Hưởng Tinh trên giường, sắc mặt càng âm trầm.

Anh biết hôm nay bản thân đã phát hỏa quá mức.

Mà trước đó, đầu tiên là cô bị tông bị thương mắt cá chân, sau đó...lại mắc mưa...

Cảm giác phiền chán chứa đầy khoang ngực, Vệ Đình Quân lại không nhịn được mắng thắm...

Chết tiệt!

Sao anh có thể bỏ lại một mình cô ở trong phòng?

Mười lăm phút sau, một bác sĩ nam khoảng chừng ba mươi tuổi vội vàng vàng cầm theo hộp thuốc đi tới biệt thự, sau khi đo nhiệt độ cơ thể cho Cố Hường Tinh xong, sắc mặt lại trầm xuống.

“Đã sốt như vậy sao không đưa cô ấy tới bệnh viện! Chậm một chút nữa sẽ sốt đến viêm phổi có biết không! Anh làm chồng thế nào vậy!”

Lúc người nọ nói lời này, Đàm Minh vừa vặn đi tới, nghe nói như thế, nhất thời sắc mặt thay đổi, wow, đây là bác sĩ dẫn độn nào vậy?

Mắng chửi người cũng không chọn đối tượng, ngoại trừ lão gia tử, ai còn dám nói như vậy trước mặt Vệ Đình Quân?

Ngay cả anh ta, cũng sẽ không lỗ mồm lúc tâm tình người này không tốt.

Vì tránh để tạo ra chuyện đổ máu không cần thiết, Đàm Minh bước tới trước: “Tôi cảm thấy không phải là...”

“Là tôi không tốt.”

Bốn chữ, khiến Đàm Minh “nhìn xem bệnh nhân” ở phía sau nháy mắt lòng vỡ nát, mắt anh ta choáng váng nhìn Vệ Đình Quân trước mặt, không xác định có phải vị trước mắt này là tối khuya không ngủ nên xuất hiện tình trạng tinh thần thất loạn, hay là bị vị trên giường kia truyền sốt.

Phải biết rằng, anh ta và anh quen biết mười năm, lại chưa từng thấy anh nhận sai với bất kỳ ai!

Hôm nay chuẩn bị đổ hồng vũ (mưa đỏ) sao?

So với nội tâm chấn động của Đàm Minh, Vệ Đình Quân lại nghiêm túc nhìn chằm chằm Cố Hường Tinh trên giường, dieendaanleequydoon – V.O, anh nhìn bác sĩ tiêm thuốc hạ sốt cho cô xong, sau đó lại kéo tay cô qua chuẩn bị truyền dịch, bỗng nhiên mày nhăn lại thâm sâu.

“Anh không dẫn y tá đến sao?”

Giọng điệu đúng lý hợp tình, lộ ra lạnh lẽo rõ ràng, thiếu chút nữa khiến tay tiêm kim của đối phương run lấy bầy, sau đó tức giận đáp: “Vị tiên sinh này, bây giờ là 4 giờ rưỡi sáng.”

Đàm Minh gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, có thể tìm được một bác sĩ gia đình ở trong vòng 15 phút đã không tệ rồi, còn muốn y tá?

Y tá rời giường ăn mặc cũng không chỉ 15 phút có được không?

Đối với lời giải thích của bác sĩ này, hiển nhiên Vệ Đình Quân vẫn không đặc biệt vừa lòng, đôi mắt đen vẫn nhìn chằm chằm bác sĩ nắm tay Cố Hường Tinh không buông, giọng nói vẫn lạnh lùng: “Lần sau đến nhớ dẫn y tá theo.”

Bác sĩ: “...”

Lúc truyền dịch xong đã là sáng sớm, lặn lộn nửa đêm, cuối cùng hơi thở vốn nóng rực của Cố Hường Tinh cũng khôi phục vững vàng, nhiệt độ thân thể cũng hạ xuống, sắc mặt âm trầm cả đêm của Vệ Đình Quân cũng thoáng hòa dịu vài phần.

Quay đầu, nói với một người nào đó toàn bộ quá trình chỉ xem não nhiệt: “Cậu có thể rút.”

Đàm Minh nghe vậy, giận quá hóa cười: “Vệ tổng, bản lĩnh qua cầu rút ván này của cậu thật sự là càng ngày càng tốt rồi.”

Đôi mắt đen liếc qua, ôn hòa nói: “Tôi còn có thể tốt hơn, cậu muốn thử không?”

“...”

Đuổi Đàm Minh đi, Vệ Đình Quân đứng ở bên giường nhìn Cố Hường Tinh đã ngủ say.

Nhìn dáng vẻ cô không có sức phản kháng, không thể không giãy dụa cầu sinh ở trước mặt anh, không phải là điều bản thân anh hy vọng à?

Ngón tay dài xoa nhẹ gò má có vẻ hơi tái nhợt của cô, đôi mắt đen như nước sơn sâu lạnh lùng, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng.

Cố Hướng Tinh, cô vốn định lần lượt giả vờ yếu ớt ở trước mặt tôi, để đổi lấy sự thương hại của tôi sao?

...

Nếu là vậy, nhất định cô sẽ hối hận.

21. Chương 21: Sau Đây Sẽ Không

Edit: V.O

Lúc Cố Hướng Tinh tỉnh, cảm thấy người có chút mờ hồ ẩm dính dính.

Tối hôm qua sau khi bị Vệ Đình Quân giày vò rồi hôn mê, cô gần như lại mơ thấy người thiếu niên mười năm trước, mặc áo trắng quần đen, cô đơn vắng vẻ, bất chấp vì cô...

Lúc cô vô lực giãy dụa chống chọi với hai gã bắt cóc tổng tiền, ánh mắt anh sắc bén chạy vụt về phía cô.

Lúc cô bị nhốt ở trong phòng nhỏ buồn bã bất lực, anh lạnh giọng khiến cô bình tĩnh.

Mà cô nhớ nhất, là câu nói đầu tiên lúc đó anh nói với cô, anh nói...

“Tôi biết em luôn luôn đi theo phía sau tôi.”

Đó là câu nói hay nhất Cố Hướng Tinh từng nghe.

Thì ra việc ngốc cô làm, anh biết.

Thì ra anh biết, cô thích anh.

Vậy, bây giờ thì sao?

...

Đang suy nghĩ, cửa phòng ngủ mở, Cố Hướng Tinh vô thức nhắm mắt, dù sao, trải nghiệm ngày hôm qua cũng không tốt đẹp, thậm chí có chút khó chịu, nói không sợ anh, đó là giả.

Cố Hướng Tinh làm bộ ngủ say, tai vẫn nghe thấy tiếng bước chân của anh, đi từng bước một đến bên giường, sau đó dường như lòng bàn tay thô ráp chạm vào mặt cô, sau đó rất nhanh rời đi.

Cố Hướng Tinh cảm thấy trong động tác của anh lộ ra một chút ghét cô.

Lông mày hơi nhíu, Cố Hướng Tinh có chút bất mãn, đã ghét cô như vậy, sao ngày hôm qua vì còn làm chuyện như vậy với cô? Vì sao còn muốn kêu cô làm người tình của anh?

Đang buồn bực, bỗng nhiên, Cố Hướng Tinh cảm thấy thân thể mình được nâng lên, tựa vào trong cái ôm ấm áp của người đàn ông, khiến không hiểu sao cô lại thấy căng thẳng.

Một giây sau, lúc áo tắm trên người bị kéo ra, nhất thời thân thể Cố Hướng Tinh cứng lại.

Cầm thú!

Ngày hôm qua giày vò cô còn chưa đủ sao?

Bỗng nhiên, dieendaanleequydoon – V.O, khăn lông ấm áp lại ẩm ướt dán lên chỗ gáy và trước ngực cô, dính dính trên người nhất thời chuyển thành nhẹ nhàng khoan khoái, anh...giúp cô lau người?

Bỗng nhiên Cố Hướng Tinh cảm thấy bản thân giả bộ ngủ vô cùng không phải lúc.

Nhưng bây giờ đột nhiên tỉnh lại, hiển nhiên càng xấu hổ.

Còn chưa rời rắm ra kết quả, cảm thấy tay Vệ Đình Quân chợt vươn tới dây lưng áo tắm của cô, Cổ Hường Tinh giật mình, đang muốn mở mắt, bỗng nhiên, tiếng nói khàn khàn lãnh mị của Vệ Đình Quân ản ản truyền vào trong tai, có một chút chế nhạo ác ý:

“Còn muốn tiếp tục giả bộ ngủ sao?”

Gần như là trong nháy mắt, Cổ Hường Tinh mạnh mẽ mở mắt, tránh khỏi cái ôm của anh, mới vừa ngồi ổn, đầu lại choáng váng mắt hoa, thân thể nhất thời mềm yếu ngã vào lại trong cái ôm của đối phương.

Vệ Đình Quân ôm cô, mảy hơi nhú lại: “Còn có sức lộn xộn, xem ra là không đủ mệt.”

Nghe thấy lời nói có điều ngụ ý của anh, bỗng đứng trong đầu thoáng xẹt qua cảnh tượng đêm qua, sắc mặt Cổ Hường Tinh nháy mắt trắng bệch.

Không nghĩ tới một câu nói thuận miệng của bản thân lại dẫn tới vẻ mặt cô sợ hãi như vậy, đáy lòng thâm mắng mình quả nhiên tối hôm qua làm hơi quá đáng.

Muốn nói chút gì trấn an cô, nhưng, lời nói đến bên miệng lại lạnh như băng.

“Buổi chiều bác sĩ sẽ lại tới truyền dịch, tốt nhất cô đừng lộn xộn nữa.”

Nói xong, đặt người xuống giường một lần nữa, động tác tay cũng bất giác nhẹ nhàng.

Cổ Hường Tinh cúi đầu, cẩn thận kéo lại áo tắm của mình, thân thể dè dặt cẩn thận cong lại đưa lưng về phía anh, không hiểu sao khiến anh cảm thấy có chút đau lòng.

Nhất thời cảm giác uất ức nóng nảy trong lòng lại thâm sâu.

“Yên tâm, sau này sẽ không.”

Cổ Hường Tinh sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng ý tứ hàm xúc trong lời nói của anh, đã nghe tiếng bước chân anh từ từ đi xa.

Cổ Hường Tinh quay đầu, vừa vặn thấy bóng dáng đối phương đóng cửa.

Mắt đẹp khê nhúc nhích, sắc mặt Cổ Hường Tinh hơi trở lại bình thường.

Lời nói mới vừa rồi của anh, ý là nói sau này sẽ không đối xử với cô như tối hôm qua nữa sao?

22. Chương 22: Bị Từ Chức

Edit: V.O

Cổ Hường Tinh cảm thấy bản thân càng ngày càng không hiểu nổi tính tình của Vệ Đình Quân.

Khóe mắt chuyển qua, chỗ góc là xác điện thoại của cô, tối hôm qua bị Vệ Đình Quân đập lên tường, thân điện thoại trực tiếp bể thành hai nửa.

Dè dặt cẩn thận chuyển thân xuống giường, đầu còn có chút nặng, thân thể càng bủn rủn, thật vất vả đi đến góc tường, vừa muốn khom người nhặt điện thoại dưới đất lên, lại nghe cửa phòng lạch cạch một tiếng mở ra.

Cổ Hường Tinh phát hoảng, muốn đứng dậy, bỗng dừng chỗ thất lưng lại mềm nhũn, nhất thời đặt mông ngồi xuống đất.

Vệ Đình Quân bưng một cái bàn ăn đi vào, đôi mắt đen ản ản nhìn cô, khuôn mặt tuần tú hơi lạnh.

Nhất thời Cổ Hường Tinh có cảm giác chợt dạ vì bị bắt, giấy dựa bò dậy, chân thấp chân cao muốn đi vào phòng tắm, Vệ Đình Quân khê nhú mảy: “Cô đi đâu?”

Cổ Hường Tinh chỉ vào phòng tắm, lúng ta lúng túng: “Quần áo ngày hôm qua của tôi...”

“Ném rồi.” Vệ Đình Quân nói xong, thấy mặt Cố Hướng Tinh hơi ngạc nhiên, lại bổ sung thêm: “Đợi lát nữa tôi sẽ kêu người đưa đồ mới đến.”

Anh bỏ bàn ăn xuống, ý bảo Cố Hướng Tinh đến ngồi xuống: “Đến đây, ăn cái gì.”

Cố Hướng Tinh chỉ phải nghe lời đi tới, trên bàn ăn chỉ có bữa sáng với cháo trắng, đối với thân thể bị giày vò cả đêm của cô mà nói vẫn là vô cùng mê người, cầm lấy thìa vừa định ăn, lại vô thức nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường.

Đã hơn mười giờ sáng.

“Hôm nay anh không cần phải đi làm sao?” Cố Hướng Tinh nhin không được hỏi.

Vệ Đình Quân liếc nhìn cô: “Cô thật không thích nhìn thấy tôi?”

Nháy mắt Cố Hướng Tinh không nói chuyện nữa, người này luôn thích xuyên tạc ý của cô.

...

Thân là trợ lý thư ký, hiệu suất của Ngải Mễ luôn luôn rất nhanh.

Bộ đồ mới rực rỡ muôn màu lục tục được đưa lên trên lầu, không đến 20 phút, phòng chứa quần áo trong phòng ngủ đã bị sắp xếp thành hai phần, một phần là Vệ Đình Quân, một phần khác còn lại là nữ trang thuộc về cô.

Từ quần áo đến giày, tất cả đều là sản phẩm mới đắt tiền, không có ngoại lệ, hơn nữa...kích cỡ vừa vặn.

“Cố tiểu thư, dieendaanleequuydoon – V.O, còn cần gì khác à?”

Cố Hướng Tinh nghĩ nghĩ, kéo Ngải Mễ đến một bên, nhỏ giọng hỏi: “Có thể cho tôi mượn điện thoại của cô gọi cuộc điện thoại không?”

Ngải Mễ có chút bất ngờ, chẳng lẽ Tổng giám đốc trực tiếp giam người vào biệt thự mình sao? Ngay cả điện thoại cũng không cho dùng.

“Tôi có thể cho cô mượn điện thoại.” Chợt giọng nam thanh lãnh mà trầm nghiêm từ phía sau truyền đến, lưng Cố Hướng Tinh và Ngải Mễ đồng thời chợt lạnh, quay đầu, chẳng biết lúc nào Vệ Đình Quân đã đứng ở bên cạnh cửa, đôi mắt đen ẩn ẩn, chỉ hỏi: “Cô muốn gọi cho ai.”

Trong lòng Cố Hướng Tinh lộp bộp, cúi thấp đầu, chỉ nói: “Tôi chỉ muốn gọi về nhà, báo bình an.”

Cố Hướng Tinh nói dối, ngay ngày hôm qua, cô đã không còn bất kỳ quan hệ nào với Cố Lực Phàm, cho dù là ông ta hay là Cố Nhược Tuyết, cũng sẽ không lo lắng bởi vì cô cả đêm không về.

Điều cô lo lắng nhất trước mắt, vẫn là Bạch Hạo.

Vệ Đình Quân sâu sắc nhìn Cố Hướng Tinh, chỉ nói với Ngải Mễ: “Đưa cho cô ta đi.”

Thấy Vệ Đình Quân rời đi, Cố Hướng Tinh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhận điện thoại của Ngải Mễ, rồi trốn vào phòng tắm, trực tiếp bấm gọi cho Bạch Hạo.

Đường dây điện thoại rất nhanh được kết nối, chỉ nghe đầu kia điện thoại, giọng Bạch Hạo rõ ràng có phiền chán và không kiên nhẫn.

“Ai!”

Cố Hướng Tinh: “Em, Hướng Tinh.”

“Tiểu Tinh Nhi!” Chợt giọng Bạch Hạo cất cao, cũng có chút giận: “Cố Hướng Tinh! Rốt cuộc em bị sao vậy? Đây là cái mà em gọi là phương pháp giải quyết!”

Cố Hướng Tinh bị giọng Bạch Hạo chấn động đến có chút không hiểu, mà từ trước đến nay Bạch Hạo không kêu cô bằng cả tên cả họ như vậy.

Trong lòng cô có linh cảm xấu.

Quả nhiên, một giây sau, giọng chất vấn của Bạch Hạo truyền đến: “Vì sao em muốn nghỉ việc!”

23. Chương 23: Cần Một Công Việc

Edit: V.O

Vệ Đình Quân ngồi ở trong thư phòng nghe Ngải Mễ báo cáo, đột nhiên cửa thư phòng bị mở ra, Cố Hường Tinh vội vàng đi vào, khuôn mặt tinh xảo có chút tái nhợt, còn có chút tức giận.

“Là anh từ công việc người đại diện của tôi à?”

Ngải Mễ có chút ngạc nhiên, ở bên cạnh Vệ Đình Quân lâu như vậy, trước giờ vẫn chưa thấy có người dám nói chuyện với Vệ tổng bằng giọng điệu tra hỏi như vậy.

Vệ Đình Quân ra hiệu Ngải Mễ rời đi, lúc này mới đứng dậy khỏi ghế sofa.

“Là tôi.”

“Vì sao anh phải làm như vậy?” Tay cầm điện thoại của Cố Hường Tinh hơi hơi dùng sức, chẳng lẽ “trừng phạt” tôi hôm qua cô nhận còn chưa đủ sao?

Vệ Đình Quân nhìn cô, đôi mắt đen lãnh trầm: “Không phải là cô hi vọng tôi tha cho Bạch Hạo sao? Bỏ công việc làm người đại diện cho Bạch Hạo, chính là điều kiện tôi tha cho cậu ta.”

Đôi mắt Cố Hường Tinh khẽ run, nếu đây thật là điều kiện anh buông tha cho Bạch Hạo, cô có thể nhận, nhưng...

“Anh có thể đảm bảo anh nói được thì làm được không?”

Đôi mắt đen của Vệ Đình Quân trầm xuống, chân dài đi nhanh tiến lên, bỗng dừng nắm cổ tay cô, đáy mắt lộ ra lạnh lẽo hàn khí: “Ở trong mắt cô, tôi chính là một người nói không giữ lời?”

Cố Hường Tinh nhìn thẳng vào mắt của anh, cố gắng giữ tỉnh táo: “Anh là vậy sao?”

Vệ Đình Quân nhìn ánh mắt quật cường của cô, trong lòng càng thêm phiền chán, bỗng dừng bỏ tay cô ra, giọng lạnh lùng nói: “Tôi đã nói rồi, làm tình nhân của tôi, tôi sẽ bỏ qua cho Bạch Hạo, chuyện này cùng với việc từ công việc đó thay cô cũng không xung đột.”

Cố Hường Tinh nhíu mày: “Đây hoàn toàn là hai việc khác nhau!”

“Đối với tôi mà nói là một chuyện.” Mày kiếm Vệ Đình Quân thâm thúy nhếch lên, không nhanh không chậm nói: “Làm tình nhân của tôi, không cần thiết phải đi làm. Lấy lòng tôi, chính là công việc quan trọng nhất của cô.”

Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy hai bên huyết thái dương nhảy thành thịch, thì ra ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, anh đã có ý muốn bao nuôi cô.

Nhưng, đây chẳng phải là chuyện cô muốn.

“Tôi có thể làm tình nhân của anh, nhưng...tôi không cần anh bao nuôi.”

Cố Hường Tinh nhìn Vệ Đình Quân, trong ánh mắt có thông suốt cố chấp, giọng của cô rất nhẹ, nhưng cũng lộ ra kiên trì: “Tôi có thể không về làm công việc bên cạnh Bạch Hạo nữa, nhưng, tôi vẫn sẽ tìm một công việc khác.”

Chóp mày Vệ Đình Quân càng sâu, dieendaanleequydoon – V.O, giọng điệu càng lạnh: “Cô cần tiền, có thể nói với tôi.”

“Tôi cần công việc.” Cố Hường Tinh cắn chặt răng: “Ta cần giữ lại năng lực làm việc của bản thân, vì...”

“Vì để tương lai tôi thả cô rời đi, cô vẫn có thể tự lực cánh sinh dựa vào năng lực của chính mình, phải không?”

Giọng lạnh bạc của Vệ Đình Quân nối tiếp lời của cô, khiến Cố Hường Tinh hơi hơi ngạc nhiên.

Vì sao anh chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu ý đồ của cô?

Nhìn biểu cảm cam chịu của Cố Hường Tinh, khóe miệng Vệ Đình Quân cong lên, cười lạnh, đi tới một bước, uy thế nặng nề: “Cố Hường Tinh, vừa trở thành tình nhân của tôi đã lên kế hoạch rời khỏi tôi, cô vội vậy à?”

“Tôi...”

Cố Hường Tinh vừa muốn mở miệng giải thích, cằm đã bị nắm, đôi mắt đen chạm vào trong mắt cô, âm trầm mà thâm lãnh: “Suy nghĩ của cô không sai, đối với cô, một ngày nào đó tôi sẽ chán ngấy. Ngày đó, tôi sẽ không có nổi hứng thú gì với thân thể của cô nữa, thì cô không cần phải ở lại chỗ này, nhưng...”

Vệ Đình Quân tiến sát vào tai của cô, gần từng tiếng bổ sung: “Cũng không phải bây giờ.”

Thân thể Cố Hường Tinh khẽ run, ngực đau nặng nề, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm khó coi.

Ánh mắt Vệ Đình Quân lạnh lùng, trực tiếp xoay người đi đến hướng bàn làm việc: “Về đi.”

Cố Hường Tinh nhìn thái độ không đáng thương lượng này của Vệ Đình Quân, cắn chặt răng, vẫn xoay người, nhắc chân, đang định rời đi, trước mắt bỗng dưng tối đen, ngay sau đó, cả thân thể càng không chịu nổi chế ngã tới phía trước...

24. Chương 24: Vệ Đình Quân Thỏa Hiệp

Edit: V.O

Không có đau đớn trong dự đoán, Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy chỗ thắt lưng được nắm chặt, thân thể được nâng vững vàng.

Đợi trước mắt cô trở lại rõ ràng, mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào bản thân lại nằm ở trong lòng Vệ Đình Quân, mà lúc này trên mặt người đàn ông, mày vện sâu, dường như mơ hồ có...lo lắng?

“Vệ...”

Không đợi cô mở miệng, Vệ Đình Quân đã dứt khoát bế cô lên, sải bước đi tới phòng ngủ, vừa đặt cô xuống giường lớn trong phòng ngủ, Ngải Mễ đã đến.

“Vệ tổng, bác sĩ đến.”

“Kêu người lập tức đi lên.” Vệ Đình Quân nói xong, lại nhìn qua Cố Hường Tinh, thấy dáng vẻ vô tội của cô, càng không nhịn được nhíu mày.

Mở miệng, trong giọng nói lại tràn đầy châm chọc.

“Cố Hường Tinh, cô cũng chỉ biết cách giả bộ đáng thương để giành lấy sự đồng cảm của tôi sao?”

Lời nói của Vệ Đình Quân khiến ngực Cố Hường Tinh không thông, cô đẩy tay Vệ Đình Quân ra, xoay đầu đi, vẻ mặt vẫn quật cường: “Tôi chỉ cần một công việc.”

Ánh mắt Vệ Đình Quân trầm xuống, còn muốn mở miệng, Ngải Mễ đã dẫn bác sĩ lên.

Lúc này, là bác sĩ nữ, cũng là Vệ Đình Quân đặc biệt yêu cầu.

Anh đi qua bên cạnh, lạnh giọng căn dặn: “Khám cho cô ấy.”

Bác sĩ nghe vậy lập tức cầm hộp thuốc đi tới, có lẽ thấy được tình huống của Cố Hường Tinh, chỉ nói: “Thân thể vẫn còn yếu, chú ý không chế cảm xúc, vẫn phải truyền một bình nước biển nữa.”

Vừa nói, vừa kéo tay Cố Hường Tinh qua bên cồn, không ngờ Cố Hường Tinh lại rút mạnh tay về, rõ ràng không phối hợp.

“Này...” Bác sĩ có chút không hiểu nhìn về phía Vệ Đình Quân, sắc mặt Vệ Đình Quân lạnh lẽo âm trầm, đi tới, kéo tay Cố Hường Tinh qua ra hiệu bác sĩ tiếp tục.

Cố Hướng Tinh giãy dụa, tay nắm thành nắm đấm, hoàn toàn khiến đối phương không thể nào tiêm.

“Vệ tiên sinh, như vậy không được.”

Vệ Đình Quân nhìn Cố Hướng Tinh, giọng nói âm trầm nghiêm nghị: “Cố Hướng Tinh! Cô thả tay ra!”

Cố Hướng Tinh cắn răng, tay nắm thành nắm đấm, cứ thế không buông ra.

Ngải Mễ bên cạnh nhìn thấy mà hết hồn, Cố tiểu thư này bị bệnh nên hồ đồ rồi sao? Sao dám phân cao thấp trước mặt Vệ tổng?

Vệ Đình Quân bị thái độ của Cố Hướng Tinh làm cho tức giận, cuối cùng dứt khoát thả tay cô ra, giọng nói lạnh lùng: “Được! Tốt nhất là cô cứ nắm chặt tay cô đừng buông ra!”

Nói xong, dieendaanleequuydoon – V.O, lại lạnh giọng nói với bác sĩ: “Nơi này không có bệnh nhân cần truyền dịch, cô có thể trở về.”

Bác sĩ nhìn sắc mặt lộ vẻ suy yếu của Cố Hướng Tinh, nhú nhú mày, có chút do dự.

Đôi mắt Vệ Đình Quân nặng nề nhìn qua, chỉ hỏi: “Còn có vấn đề?”

Bác sĩ lắc đầu, lấy đồ phía trên, nhanh chóng rút lui khỏi đó dưới sự giúp đỡ của Ngải Mễ.

Phòng ngủ to như vậy lại chỉ còn lại hai người, cả người Vệ Đình Quân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, nhìn người phụ nữ trên giường, lại lạnh giọng mở miệng: “Cố Hướng Tinh, cô thật sự cho là tôi sẽ hết cách với cô?”

Thân thể Cố Hướng Tinh khê run, gương mặt, nhìn Vệ Đình Quân, chỉ nghe giọng anh lạnh lẽo âm trầm, giống như thuyền băng: “Cô muốn bệnh chết, cũng nên nhớ, chỉ cần một câu nói của tôi, cho dù là Bạch Hạo, hay là Cố Thị, đều đừng nghĩ tiếp tục sống yên.”

Cố Hướng Tinh nhìn Vệ Đình Quân trước mắt, vô thức muốn đứng dậy, nhưng một chân vừa mới bước trên sàn, cả người lại không có sức lực ngã trở lại giường.

Một đêm giày vò, sốt nặng, thật vất vả lui sốt, lại bị tức.

Vệ Đình Quân nhìn Cố Hướng Tinh ngã ở trên giường, gương mặt đẹp trai trầm lại trầm, cuối cùng, nhấc chân xoay người, đi ra ngoài.

Cố Hướng Tinh nghe được tiếng đóng cửa phòng ngủ, khóe miệng nở nụ cười khổ vô lực.

Rốt cuộc bản thân cô vẫn kiên trì cái gì?

Có thể dễ dàng tha thứ cho tính tình đùa giỡn của đối phương, cho tới bây giờ đều chỉ nhằm vào người có tình cảm này, mà hiển nhiên, Vệ Đình Quân không có tình cảm với cô, cho nên cũng sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho cô.

Nhắm mắt lại, cảm nhận thân thể vô lực, lại nghe cửa phòng ngủ bị mở ra, Cố Hướng Tinh mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy bác sĩ vốn đã bị Vệ Đình Quân đuổi đi đã quay trở lại.

Mà sau lưng bác sĩ, là Vệ Đình Quân với khuôn mặt âm trầm.

25. Chương 25: Xin Chào Trợ Lý Tư Nhân Của Tôi

Edit: V.O

Vệ Đình Quân đi đến trước giường, bỏ một phần văn kiện lên trên tủ đầu giường.

“Thứ cô muốn.” Vệ Đình Quân lạnh giọng nói, căn dặn bác sĩ: “Truyền nước biển cho cô ấy.”

Bác sĩ nghe vậy, đi tới, lúc này Cố Hướng Tinh không phản kháng gì nữa, bởi vì lúc này, cô nhìn phần Hợp đồng làm việc Tinh Ảnh Thị trên tủ đầu giường, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp.

Đây là công việc anh cho cô?

Lúc ngẩng đầu lên lại, nhìn Vệ Đình Quân, bỗng dừng hốc mắt lại có chút đỏ.

Cho dù đêm qua bị anh làm tổn thương sâu như vậy, lúc này vẫn...cảm động vì chút thỏa hiệp hiếm có anh cho cô.

Cô nghĩ, nhất định là cô điên rồi.

Vì sao người này, luôn có thể dễ dàng thao túng tất cả cảm xúc của cô?

Nhìn hốc mắt Cố Hường Tinh lại đỏ lên, Vệ Đình Quân lại thoáng nghĩ tới dáng vẻ người nào đó khóc đến khó có thể tự kiềm chế ở trước xe, tức thời sắc mặt trầm xuống: “Cô còn dám khóc một cái thử xem!”

Giọng điệu trầm lạnh cảnh cáo, không hiểu sao lại làm cho người ta cảm nhận được anh căng thẳng.

Thì ra, anh cũng biết căng thẳng sao?

Cố Hường Tinh ngơ ngác nhìn đối phương, cúi thấp đầu, cố gắng đè nén chua xót trong đáy mắt, thật lâu, mới nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Rốt cuộc sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Vệ Đình Quân cũng hòa dịu một chút nhờ một tiếng cảm ơn của cô.

Nhưng Ngải Mễ bên cạnh quả thật sợ ngẩn người.

Nếu cô không đoán sai, là Boss nhà mình kêu người từ công việc của Cố Hường Tinh? Ngược lại Cố Hường Tinh lại cảm ơn anh? Cố tiểu thư này là kiểu người bị người bán còn giúp đối phương kiếm tiền sao?

Đương nhiên, dieendaanleequuydoon – V.O, Ngải Mễ cũng chỉ dám nói Cố Hường Tinh như vậy ở trong lòng, cho cô lá gan lớn, cô cũng tuyệt đối không dám nói ra miệng.

Thấy Cố Hường Tinh được bác sĩ giúp đỡ đỡ tư thế nằm ngủ, Ngải Mễ vội nói với Vệ Đình Quân: “Vệ tổng, bên công ty còn có cuộc họp, nếu không thì để tôi ở đây trông chừng Cố tiểu thư...”

“Cô về trước đi.” Vệ Đình Quân không chút nghĩ ngợi, từ chối lời đề nghị của Ngải Mễ, tuy Ngải Mễ ngạc nhiên đối với việc Vệ Đình Quân tính tự mình chăm sóc cho Cố Hường Tinh, nhưng Boss đã mở miệng kêu cô đi, đương nhiên cô không thể tiếp tục ở lại.

Cố Hường Tinh nhìn Ngải Mễ và bác sĩ rời đi, nghĩ nghĩ, vẫn nhẹ giọng mở miệng nói với Vệ Đình Quân đang ngồi trên sofa: “Nếu không, anh về công ty trước đi, tự tôi ở đây là được.”

Nghe vậy, Vệ Đình Quân chỉ nhàn nhạt nhìn qua, nói: “Để một mình cô, để cô báo cho Bạch Hạo tới đón cô?”

Sắc mặt Cố Hường Tinh đỏ lên, bị tức.

“Tôi sẽ không tìm anh ấy!”

Cô không thể để Bạch Hạo biết quan hệ của cô và Vệ Đình Quân.

“Tôi vẫn nhớ chuyện tôi đã đồng ý với anh, chuyện tôi đã đồng ý, tôi sẽ không đổi ý, lại càng sẽ không thêm điều kiện giữa đường.”

Lời này của Cố Hường Tinh rõ ràng có ngụ ý, Vệ Đình Quân híp híp mắt, đứng dậy khỏi ghế sofa, chân dài bước đi, cho đến khi đến bên giường cô, chồm người tới, thân thể cao lớn cùng với cảm giác ép bức khôn kể ập tới, môi mỏng hé mở, giọng nói lộ ra hơi thở nguy hiểm.

“Cô đang tỏ vẻ bất mãn với tôi?”

Cố Hường Tinh vô thức rụt rụt vai: “Không.”

Đã từng thấy anh tự dừng dừng chuyện, cô sẽ không ngu ngốc thừa nhận bản thân có bất mãn, liếc qua hợp đồng ở đầu giường, Cố Hường Tinh quyết định nói sang chuyện khác.

“Cái đó, chức vị của tôi là gì?”

Là một trong kiểu mẫu trong ngành điện ảnh, Cố Hướng Tinh vẫn có chờ mong với Tinh Ảnh Thị, cho dù làm từ vị trí thấp, hẳn là cũng có thể từ từ tham gia một ít hạng mục chế tác phim ảnh.

Cố Hướng Tinh nghĩ như thế, lại nghe môi mỏng của người đàn ông thanh lãnh, gần từng tiếng, chỉ nói sáu chữ...

“Trợ lý tư nhân, của tôi.”

26. Chương 26: Một Giao Dịch

Edit: V.O

Phịch một tiếng, Cố Hướng Tinh cảm thấy giấc mộng của bản thân bị phá tan.

Cô trông Vệ Đình Quân ở trước mặt, đáy mắt có chút không thể tin.

“Vì sao?”

Đối với câu hỏi của Cố Hướng Tinh, dáng vẻ của Vệ Đình Quân vẫn đương nhiên: “Cái gọi là làm người đại diện, nói trắng ra cũng là trợ lý tư nhân, cô có thể làm trợ lý tư nhân của Bạch Hạo, chẳng lẽ không thể làm của tôi?”

Cố Hướng Tinh cũng sắp hết chỗ nói rồi.

Chuyện gì cũng có thể vòng lên người Bạch Hạo, rốt cuộc anh có thể buông tha cho Bạch Hạo không đây?

“Chuyện này không giống.”

Làm trợ lý tư nhân của anh, cô chỉ có thể nghĩ đến một kết cục, chính là ban ngày bị nô dịch, ban đêm bị chà đạp...

Nghĩ đến tối hôm qua, thất lưng Cố Hướng Tinh lại mơ hồ cảm thấy đau nhức.

Cô bị đứt gân não mới có thể nhận lời đề nghị làm công việc đó của anh.

“Tôi từ chối.” Thái độ của Cố Hướng Tinh rất kiên quyết.

Vệ Đình Quân nhìn cô, chỉ nói: “Đây là công việc duy nhất cô có thể chọn.”

Anh dừng một chút, lại không nhanh không chậm nói: “Nếu cô đã không chịu nhận, vậy chuyện công việc cứ dừng lại ở đây.”

Vừa nói, vừa vươn tay, tay vừa mới đụng tới hợp đồng, Cố Hướng Tinh lập tức giật lấy phần hợp đồng đó ôm vào trong ngực giống như bảo vệ, kết quả là vì hành động quá mạnh làm chỗ truyền nước biển bị kéo ra.

“A.” Cố Hướng Tinh nhin không được kêu đau một tiếng, Vệ Đình Quân thấy mu bàn tay cô nháy mắt chảy ra nhiều vết máu, lúc đó gương mặt đẹp trai lại trầm xuống.

“Cố Hướng Tinh!”

Cố Hướng Tinh rụt rụt đầu, tay kia thì vẫn ôm chặt hợp đồng không buông, dáng vẻ sợ anh đổi ý: “Anh phải nói lời giữ lời, tôi nhận công việc này.”

Tuy nhận công việc này là một hành vi dấn dõn, nhưng, cô quả thật vẫn còn một công việc để níu giữ chút lòng tự trọng ít đến đáng thương của cô.

Vệ Đình Quân quả thật bị thái độ của cô làm cho tức giận nở nụ cười.

Chẳng qua chỉ là một công việc, có quan trọng vậy không?

Lạnh mặt, giúp cô rút kim trên tay ra, giọng nói càng âm trầm lạnh lẽo: “Cố Hướng Tinh, tôi cảnh cáo cô, nếu muốn lấy được công việc của cô, thì đường bệnh cho tốt cho tôi!”

Cho dù giọng nói lạnh như băng, động tác lại hết sức dịu dàng.

Cố Hướng Tinh chỉ cảm thấy đầu quả tim có chút đầy, cái cảm giác này, không hiểu sao lại quen thuộc.

Giống như, lần đầu tiên cô gặp anh mười năm trước, anh kéo cô từ dòng xe chạy như bay, cho dù vẻ mặt lạnh lùng, tay lại nắm cô rất chặt.

Cô luôn luôn biết, anh chỉ giả bộ lạnh lùng trên mặt, cái tay kia, vẫn rất ấm.

Ấm đến khiến cô không có cách nào dứt bỏ...

Chính như mười năm trước, lúc cô yên lặng đi theo sau lưng anh, cô không biết bản thân có thể đi theo anh bao lâu, bây giờ, cô cũng không biết bản thân có thể ở bên cạnh anh bao lâu.

Cố Hướng Tinh không biết bản thân ngủ từ khi nào, chỉ là trước khi ngủ, dường như cô đã cầm bàn tay lớn ấm áp đó, mơ mơ màng màng nói: “Anh phải nói lời giữ lời.”

Vệ Đình Quân nhìn người phụ nữ bé nhỏ ngủ say trong nháy mắt, nhìn ngón tay cô ỷ lại nắm lấy bàn tay to của anh, đôi mắt đen dần trầm, thật lâu, từ từ vươn tay, lòng ngón tay thô ráp từ từ vuốt má cô, cảm nhận da thịt nhẵn nhụi như son dưới lòng ngón tay.

Lúc quyết định về nước, Đàm Minh từng nói, chấp niệm của anh quá sâu.

Hận mười năm, chẳng biết lúc nào đã thay đổi hương vị.

Nhưng, chỉ có hân mình anh biết, chấp niệm của anh với Cố Hướng Tinh, không chỉ là bởi vì năm đó cô phản bội, càng là vì, cô đi theo phía sau anh, mỗi một bước làm bạn ở những buổi sớm kia, từng khiến anh nhìn thấy sự cứu rỗi.

Bàn tay to hơi nắm chặt, nắm chặt tay cô ở trong tay mình, con người Vệ Đình Quân đen như nước sơn, mở miệng, môi mỏng thanh lãnh, như thì thầm:

“Anh sẽ thả Bạch Hạo, cũng sẽ đồng ý tất cả yêu cầu của em, chỉ cần...em mãi mãi ở bên cạnh anh.”

27. Chương 27: Chứng Minh Đã Hết Bệnh

Edit: V.O

Dường tử mĩ ở biệt thự vài ngày, cuối cùng bệnh của Cố Hướng Tinh cũng lành hẳn.

Thay quần áo xong lần mò xuống lầu, lúc này mới có thời gian nhìn nhà Vệ Đình Quân.

Kiểu biệt thự hai tầng kinh điển, so với trang hoàng theo phong cách Châu Âu ở nhà họ Cố, nhà Vệ Đình Quân có cảm giác thiết kế hơn, chính thể được trang hoàng bằng màu xám đen, khiêm tốn mà tao nhã, đơn giản mà xa hoa.

Giống như con người anh.

Đi đến vườn hoa phía sau, chợt nghe thấy tiếng nước xao động, quay đầu nhìn lại, một người đang bơi lội thỏa thích trong nước, cơ bắp rắn chắc mà đẹp đẽ, bọt nước xao động, mỗi một động tác đều cực có cảm giác lực lượng.

Mất thấy người đàn ông quay đầu đi về hướng cô, nhất thời chân Cố Hướng Tinh tạm ngừng, xoay người, vô thức muốn chạy.

Chân vừa mới cử động, phía sau đã có tiếng sóng nước dồn dập, hiển nhiên người đã lên bờ.

“Tìm tôi?”

Giọng nam thấp thuần mà dễ nghe truyền đến, bước chân Cố Hướng Tinh ngừng lại, chỉ phải xoay người, quay đầu, nhất thời mất nhìn thẳng.

Vệ Đình Quân trước mặt, toàn thân chỉ có một cái quần bơi, dáng người tam giác giống như người mẫu, mỗi một chỗ đều cơ bắp rõ ràng, không hiểu sao thân thể ẩm ướt lại có cảm giác hấp dẫn.

Chỉ nhìn một cái, không hiểu sao đã khiến cô đỏ mặt.

“Thấy vừa lòng chứ?” Giọng điệu trêu tức của Vệ Đình Quân truyền đến, lúc này Cố Hường Tinh mới giật mình hoàn hồn, sắc mặt càng đỏ, ánh mắt vội vàng lảng tránh.

Nhìn nhìn khắp nơi, Cố Hường Tinh thấy áo tắm đặt trên ghế mây, vội vàng vui vẻ đi qua lấy áo tắm đưa cho Vệ Đình Quân, bỗng dưng chân lại trơn trượt, cả người cùng với áo tắm đổ ập vào trong lòng Vệ Đình Quân.

Vệ Đình Quân vô thức ôm lấy eo cô, nâng cô vững vàng, mở miệng, giọng nói lại hơi khàn khàn: “Cố Hường Tinh, dieendaanleequuydoon – V.O, vừa khỏi bệnh, đã nghĩ đến quyền rũ tôi?”

Mặt Cố Hường Tinh hoảng hốt, vô thức muốn đẩy anh ra, khi tay chạm đến bộ ngực lõa lồ mà trơn ẩm lại rụt trở về, chỉ có thể cố gắng kéo áo tắm đến trước ngực anh.

“Anh...mặc quần áo vào trước đã.”

Đáy mắt Vệ Đình Quân cười như không cười, sau một lúc lâu, vẫn nói lỏng thắt lưng cô ra, nhận lấy áo tắm phủ thêm lên, thấy Cố Hường Tinh vẫn còn đứng ở bên cạnh, hỏi: “Có việc.”

Cố Hường Tinh gật gật đầu, chỉ vào bản thân, ánh mắt sáng quắc: “Tôi khỏe rồi.”

Thấy Vệ Đình Quân nhíu mày không nói, Cố Hường Tinh lại bổ sung thêm: “Tôi muốn bắt đầu đi làm từ hôm nay. Đợi lát nữa sẽ đi.”

Vệ Đình Quân nhìn cô, con ngươi đen như nước sơn, dáng vẻ ung dung: “Đi làm không thành vấn đề, nhưng, cô phải chứng minh bản thân đã khỏe như thế nào?”

Nhất thời Cố Hường Tinh ghen lời, từng nghe chứng minh bản thân bị bệnh, chưa từng nghe chứng minh bản thân không bệnh, cô khỏe chính là khỏe, còn cần chứng minh như thế nào?

Đang buồn bực, lại nghe một tiếng khàn khàn của người đàn ông: “Hoặc là, tôi có thể giúp cô chứng minh.”

Cố Hường Tinh vô thức nghiêng đầu, một giây kế tiếp, môi lại bị mềm mại chặn lại, ngay sau đó, cánh tay của người đàn ông vòng qua eo của cô, đồng thời hơi dùng sức, nụ hôn kia sâu hơn.

“Ừm...” Cố Hường Tinh có chút không chuẩn bị kịp, gần như là rơi vào thế bị động trong nháy mắt, lưỡi Vệ Đình Quân thừa dịp cạy hàm răng cô ra, tùy ý lưu chuyển ở trong miệng cô.

Thật vất vả kết thúc một nụ hôn sâu, lúc này Vệ Đình Quân mới hài lòng thả người ra, trông mắt đen như nước sơn chìm, thanh tuyến mị mị: “Quả thật khỏe rồi.”

Mặt Cố Hường Tinh xấu hổ, cô không tin điều này có thể kiểm nghiệm cô có khỏi bệnh hay không, rõ ràng là người này cố ý!

Đối với ánh mắt tố cáo của Cố Hường Tinh, Vệ Đình Quân vẫn dáng vẻ ung dung, buông cô ra, đi thẳng vào, cuối cùng không quên nói: “Đã thông báo cho Tinh Ảnh Thị bên kia, chín giờ rưỡi tới trình diện, nhớ đừng tới trễ.”

Cố Hường Tinh sững sốt, anh thông báo từ lúc nào...mắt to hơi trợn to, chợt Cố Hường Tinh trừng bóng lưng Vệ Đình Quân —

Anh đã quyết định hôm nay cho cô đi làm từ sớm! Vừa rồi thật sự là cố ý!

28. Chương 28: Dây Đưa Tới Chết

Edit: V.O

Cho đến lúc đứng trước tòa nhà Tinh Ảnh Thị, Cố Hường Tinh vẫn không nhận được buồn bực.

Tại sao mình phải chủ động đưa tới cửa vào lúc sáng sớm? Sớm biết vậy, trực tiếp ra ngoài là được rồi!

Ngẩng đầu, nhìn tấm bảng hiệu lớn đề Tinh Ảnh Thị, Cố Hướng Tinh lại có chút thoải mái.

Được rồi, nể mặt công việc, cũng không so đo chuyện sáng nay với anh nữa.

Vào công ty, làm thủ tục nhận chức xong, Cố Hướng Tinh được dẫn từ phòng hành chính tới một căn phòng làm việc ở tầng trên cùng.

“Mặc dù Vệ tổng chỉ thỉnh thoảng tới đây, nhưng công ty vẫn đặc biệt bố trí một căn phòng làm việc cho anh ấy, lúc Vệ tổng không có ở đây, cô phải chịu trách nhiệm xử lý công việc của thư ký ở Tinh Ảnh Thị, kịp thời tiến hành kết nối xác nhận với bên Vệ tổng.”

Người phụ trách hành chính lại dặn dò một vài nội dung liên quan đến công việc sau này của Cố Hướng Tinh, sau đó rời đi.

Cố Hướng Tinh nhìn người phụ trách hành chính rời đi, thật lâu mới lấy lại tinh thần.

“Sao mình lại không nghĩ tới?”

Mặc dù Vệ Đình Quân là Tổng giám đốc trên danh nghĩa của Tinh Ảnh Thị, nhưng bản doanh chính của anh vẫn là Tập đoàn IC, chẳng qua là thỉnh thoảng mới tới bên này làm việc.

Cho nên nói, mặc dù cô là trợ lý tư nhân trên danh nghĩa của anh, nhưng lại không cần ở bên cạnh Vệ Đình Quân cùng ra cùng vào?

Đây tuyệt đối là tin tức tốt nhất hôm nay nghe được.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Cố Hướng Tinh tự đắc ngồi xuống ghế sa lon: “Vệ Đình Quân không ở đây, vậy không phải đây chính là thiên hạ của mình sao?”

Vừa dứt lời, lại nghe một giọng nam trầm thấp sâu kín trong trẻo lạnh lùng truyền đến.

“Là ai nói cho cô biết, tôi không có ở đây?”

Cố Hướng Tinh gần như giật mình nghiêng đầu, ghế xoay phía sau bàn làm việc chuyển động, Vệ Đình Quân ngồi ở trên ghế da tựa như boss lớn, nhìn Cố Hướng Tinh, tựa như chất vấn, vừa tựa như buồn cười.

Rốt bộp, Cố Hướng Tinh té xuống ghế salon trong nháy mắt, dieendaanleequydoon – V.O, ngồi ở trên sàn nhà, sững sờ nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Vì...vì sao?

Không phải anh đến Tập đoàn IC sao?

Tại sao lại đến Tinh Ảnh Thị trước cô?

Cô...những gì cô vừa mới nói, chẳng lẽ đều bị anh nghe thấy rồi?

Về mặt Cố Hướng Tinh ngượng ngùng.

Lại thấy, Vệ Đình Quân từ từ đứng dậy khỏi ghế, đi từng bước một tới trước gót chân cô, từ trên cao nhìn xuống cô, dù bận vẫn ung dung.

“Thấy tôi, cô rất ngạc nhiên?”

Cố Hướng Tinh kịp phản ứng, bỏ dậy từ dưới đất, rồi sau đó thái độ đoan chính: “Tôi tới làm việc, anh là cấp trên của tôi, xuất hiện ở đây là chuyện đương nhiên, tôi không hề ngạc nhiên chút nào.”

Mặc dù về mặt Cố Hướng Tinh vẫn giữ bình tĩnh, Vệ Đình Quân vẫn có thể tinh tường thấy vẻ chột dạ ở đáy mắt cô.

Môi mỏng cong lên cười như không cười, anh nghiêng thân, chợt đến gần cô.

Cố Hướng Tinh vô thức lùi về phía sau từng bước, không ngờ, người đàn ông lại ngưng động tác, chỉ tiến gần đến bên cạnh tai cô, thờ ơ nói nhỏ: “Vậy, sau đó đừng biểu hiện ngạc nhiên.”

Cố Hướng Tinh nghe vậy về mặt không hiểu, đang muốn mở miệng, đã nghe cửa phòng làm việc bị gõ có tiết tấu.

Vệ Đình Quân xoay người, đi thẳng về trước bàn làm việc: “Vào đi.”

Một giây kế tiếp, cửa phòng làm việc được đẩy ra, Ngải Mễ dẫn theo vài nhân viên giày Tây đi vào bên trong, mà trên tay mỗi nhân viên đều đang cầm đủ hộp văn kiện.

“Những thứ này là văn kiện cần xử lý khẩn cấp, để đây.”

“Những thứ khác là văn kiện hạng mục quan trọng, để ở trong ngăn kéo này.”

“Đây là Vệ tổng dùng hàng ngày...”

Cố Hường Tinh trơ mắt nhìn Ngải Mễ chỉ huy người hoàn tất chỉnh tề từng món một, nhét một cuốn sổ vào trong tay cô.

“Trong này ghi chép thói quen và ăn uống thông thường của Vệ tổng, kế tiếp sẽ giao cho cô.”

Cố Hường Tinh tròn tròn mắt, liên tục không ngừng nghiêng đầu nhìn về phía Vệ Đình Quân.

Này này này... tình huống gì vậy?

“Như cô thấy.” Vệ Đình Quân nhìn cô, trong ánh mắt tựa như có trêu tức: “Sau này tôi sẽ đổi địa điểm làm việc đến nơi này.”

Bộp, cuốn sổ trong tay Cố Hường Tinh rơi xuống đất.

29. Chương 29: Nhiệt Độ Trà

Edit: V.O

Lúc này Cố Hường Tinh có ảo giác nghiêm trọng bị anh đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Bất kể là cái giao dịch tình nhân mà anh đề xuất, Cố Hường Tinh ép mình này ra dáng vẻ chuyên nghiệp, cười nói: “Vệ tổng, trà của anh.”

Vệ Đình Quân nhìn cô, ngón tay dài sờ dọc theo cái tách, sau đó lạnh nhạt nói: “Nước quá nóng, pha lại.”

Cố Hường Tinh nói: “Nước pha trà cần phải nóng mới có thể ngâm nở lá trà.”

Vệ Đình Quân nhìn cô, chỉ nói: “Trà cô pha chính là trà Long Tĩnh, cần nước nóng 80-85 độ, tách này, 87 độ, vượt quá.”

Huyệt thái dương của Cố Hường Tinh không nhịn được nhảy lên, muốn nói gì đó, vẫn nhin xuống, bưng cái tách trên bàn đi, trở lại phòng trà nước, đang muốn vớt sạch trà trong tách, tay ngừng lại, lại vòng vòng khắp nơi, cuối cùng tìm được một cái nhiệt kế ở bên cạnh.

Dò vào trong trà, 87 độ.

Không nhiều cũng không ít.

Cố Hường Tinh kinh hãi, Vệ Đình Quân là nhiệt kế biến thành sao?

Tách thứ hai, Cố Hường Tinh chờ trong chốc lát rồi mới pha, kết quả vẫn bị trả về, lý do là, nhiệt độ thấp.

Trong nháy mắt, Cố Hường Tinh lại buồn bực, người này quả nhiên là nhiệt kế biến thành.

Bưng tách trà lên muốn rời đi, đột nhiên lại bị Vệ Đình Quân gọi lại.

“Chờ một chút.”

Cố Hường Tinh bưng tách trà, có chút nghi ngờ, đã nghe Vệ Đình Quân nói: “Bây giờ trà cô pha là Long Tĩnh Sư phẩm, một cân một vạn, định vớt bỏ?”

Cố Hường Tinh có chút vô tội, cô cũng biết trà đắt, nhưng không phải là do anh kén chọn sao?

Không đổ, có thể làm gì? Tươi hoa?

“Cô uống.”

Đột nhiên Vệ Đình Quân mở miệng, nghiêm túc, nhất thời Cố Hường Tinh có chút lúng túng.

Tách trà của anh là trà của anh, dieendaanleequuydoon – V.O, kêu cô uống là sao?

“ . . . Tôi lấy cái tách khác đổi lại.” Cố Hường Tinh nói xong muốn đi, bỗng dừng lại thấy Vệ Đình Quân đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Không cần.”

Anh nói xong, tiện tay nhận lấy tách trà trên tay cô, uống một hớp, sau đó, ở lúc Cố Hường Tinh còn không phản ứng kịp, bỗng dừng một cái tay khác nắm cầm của cô, trực tiếp nghiêng người.

Nước trà nóng bỗng từ miệng của anh trực tiếp chuyển qua miệng cô, bỗng đến hai lỗ tai Cố Hường Tinh nóng lên trong nháy mắt.

Cái người điên này!

Cố Hường Tinh muốn đẩy anh ra, nhưng do dự bởi vì trà nóng trên tay anh, trong nháy mắt do dự, toàn bộ nước trà trong miệng người đàn ông chuyển qua, cuối cùng thỏa mãn mong muốn liếm môi cô hai cái.

Cuối cùng, buông cô ra, nghiêm túc nói: “Sau này pha lỗi nữa, đây sẽ là sự trừng phạt cho cô.”

Mặt Cố Hường Tinh xấu hổ, đây gọi là trừng phạt gì chứ? Đây rõ ràng là quấy rối văn phòng!

“Anh. . .” Cố Hường Tinh còn muốn mở miệng, Vệ Đình Quân lại đưa cái tách tới, anh trực tiếp ra lệnh: “Đi pha một tách nữa.”

Giọng điệu không thể nghi ngờ, giống như người mới vừa làm chuyện xấu hoàn toàn không phải là anh.

Cầm tách trà trở lại phòng trà nước, Cố Hường Tinh tức giận xoa xoa môi của mình, sau đó lấy ấm nước lại nấu một ấm nước, lần này, cách 20 giây Cố Hường Tinh lại đổ nước một lần, rồi sau đó dùng nhiệt kế kiểm tra nhiệt độ.

Mắt thấy nhiệt độ xuống đến 85 độ, Cố Hường Tinh nhanh chóng rót nước, xông trà, làm liền một mạch.

Cầm cái tách mùi trà bốc ra bốn phía, Cố Hường Tinh rất hài lòng.

Lần này cô tuyệt đối muốn để cho Vệ Đình Quân không tìm ra sai lầm nào!

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Cố Hường Tinh mở miệng nói: “Nước 85 độ, pha với tốc độ nhanh, còn căn cứ vào. . .”

Lời còn chưa dứt, đã chợt dừng lại.

Bởi vì phòng làm việc ngoại trừ Vệ Đình Quân, còn có thêm một người.

Người nọ nghiêng đầu, nhìn Cố Hường Tinh, nhất thời mặt tràn đầy ngạc nhiên: “Tại sao chị lại ở đây?”

30. Chương 30: Uống Tách Trà Lỗi

Edit: V.O

Người tới, chính là Cố Nhược Tuyết .

Lúc thấy Cố Hường Tinh, phản ứng đầu tiên của Cố Nhược Tuyết là ngạc nhiên, một giây kế tiếp, bỗng dừng lại thoáng xẹt qua vẻ hoảng hốt, khéo mắt vô thức liếc về phía Vệ Đình Quân, hiển nhiên là đang lo lắng Cố Hường Tinh nói lỡ miệng với Vệ Đình Quân.

Đương nhiên Cố Hường Tinh biết vẻ hốt hoảng ở trong mắt cô ta là có ý gì, cho tới bây giờ chỉ có người làm sai mới lộ ra dáng vẻ chột dạ, đúng như Cố Nhược Tuyết trước mắt.

“Tôi là trợ lý tư nhân ở Tinh Ảnh Thị của Vệ tổng.” Giọng nói không phập phồng bao nhiêu, Cố Hường Tinh bưng trà đến khay trà trước sô pha.

Vệ Đình Quân liếc nhìn tách trà trước mặt, thấy lá trà trong nước trắng, nhớ tới lời chưa nói xong vừa rồi của cô, tâm tình hơi tốt lên.

Cố Nhược Tuyết nhìn động tác của Cố Hường Tinh, có chút căng thẳng: “Mấy ngày nay chị đều ở chỗ Vệ tổng?”

Cố Hường Tinh nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn cô ta: “Nếu không thì cô cho rằng, tôi ở đâu?”

Cố Nhược Tuyết có chút ghen lời, cô ta không quan tâm mấy ngày nay Cố Hường Tinh ở đâu, điều cô ta quan tâm là Cố Hường Tinh có nói lời dư thừa với Vệ Đình Quân hay không.

Cố Hường Tinh không để ý cô ta nữa, nói với Vệ Đình Quân: “Xin chờ một chút, tôi đi rót thêm tách trà.”

Mắt thấy Cố Hường Tinh rời đi, Cố Nhược Tuyết cắn răng, lúc này mới điều chỉnh vẻ mặt một chút, cười đi tới sofa ngồi xuống: “Vệ tổng, để cho anh chê cười rồi, bởi vì mấy ngày qua chị không về nhà cũng không liên lạc với người trong nhà, cho nên tôi có chút bận tâm chị ấy. Anh cũng biết, một cô gái cứ ở bên ngoài không trở về nhà, không tốt lắm.”

Vệ Đình Quân nhíu mày, dieendaanleequuydoon – V.O, không thêm bình luận, mắt thấy Vệ Đình Quân không đón tiếp, lúc này Cố Nhược Tuyết mới thử mở miệng dò xét.

“Vệ tổng, sao chị tôi lại đột nhiên thành trợ lý tư nhân của anh? Chị ấy. . .không nói gì kỳ lạ với anh đúng không?”

Vệ Đình Quân liếc nhìn cô ta, hỏi ngược lại: “Cô ấy nên nói với tôi cái gì?”

“Không có gì, tôi lo chị lại nhắc tới chuyện mười năm trước kia, đừng chạm anh.”

Tròng mắt đen của Vệ Đình Quân hơi đậm, chỉ nói: “Chuyện mười năm trước, tôi và cô ấy đã thanh toán xong, cô ấy trở thành trợ lý tư nhân của tôi, chỉ bởi vì cô ấy đã từ chức chỗ Bạch Hạo.”

Mặc dù Cố Nhược Tuyết không hiểu chuyện Cố Hường Tinh không làm người đại diện của Bạch Hạo và trở thành trợ lý tư nhân của Vệ Đình Quân có quan hệ gì, nhưng có thể khẳng định là, Cố Hường Tinh không nói lung tung .

Hừ, có cho tiền chị ta cũng không dám thật sự nói với Vệ Đình Quân cái gì.

Nghĩ tới đây, nhất thời Cố Nhược Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nói: “Con người Vệ tổng thật tốt, chị làm chuyện như vậy, anh vẫn tha thứ cho chị ấy, còn cho chị ấy công việc.”

Thấy Vệ Đình Quân không mở miệng, Cố Nhược Tuyết lại dịu dàng nói: “Thật ra thì. . .tôi cũng không biết tại sao năm đó chị lại làm ra chuyện như vậy, lúc mới biết, tôi cũng rất khiếp sợ, nói đến cùng, vẫn là nhà họ Cố chúng tôi có lỗi với Vệ tổng.”

Vệ Đình Quân còn chưa mở miệng, Cố Hường Tinh đã bưng một tách trà mới đi vào, Cố Nhược Tuyết mới vừa nói xấu cô xong, liếc thấy Cố Hường Tinh, trong lòng vẫn có chút chột dạ, không nhận được vờ tay, cầm tách trà trên bàn lên uống một ngụm, thưởng thức mùi trà, lúc này mới bình tĩnh không ít.

Nhưng không thấy, trong nháy mắt Cố Nhược Tuyết bưng trà, đôi tròng mắt đen của Vệ Đình Quân trầm trầm, mặt lộ ra sương lạnh.

Cố Hường Tinh mở miệng, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Cố Nhược Tuyết lại hoàn toàn không phát hiện sự thay đổi của hai người, chỉ lo uống trà, cuối cùng vẫn không quên cảm thán một câu: “Quả nhiên trà ở chỗ Vệ tổng rất thơm.”

Khóe miệng Vệ Đình Quân cong lên thành một nụ cười lạnh.

Cố Hường Tinh trực tiếp chuyển nguyên lời mới vừa rồi Vệ Đình Quân chê cô cho Cố Nhược Tuyết: “Đây là Long Tĩnh Sư phẩm, một cân một vạn.”

Cố Nhược Tuyết nghe nói như thế, mắt sáng rực lên, lại bưng tách trà thưởng thức hai lần, không nhìn thấy sắc mặt Vệ Đình Quân bên cạnh càng trầm hơn.

31. Chương 31: Xử Lý

Edit: V.O

Vệ Đình Quân trầm mặt đứng dậy, nói với Cố Hường Tinh: “Nếu Cố tiểu thư thích thì gói lá trà còn sót lại cho Cố tiểu thư mang về.”

Lời nói này của Vệ Đình Quân đầy đủ lễ nghĩa, nhưng cũng đủ mười phần đuổi khách, Cố Hường Tinh không biết Cố Nhược Tuyết có nghe hiểu không, dù sao cô cũng đã hiểu.

“Tôi lập tức đi.”

Nhìn Cố Hường Tinh xoay người rời khỏi phòng làm việc, lúc này Cố Nhược Tuyết mới bắt tri bắt giác kịp phản ứng, cô ta nhận đồ, vậy thì phải rời đi.

“Vệ tổng. . .” Cố Nhược Tuyết có chút muốn nói lại thôi, cô ta chỉ vừa mới tới uống một tách trà mà thôi.

“Cố tiểu thư còn có việc?” Lời Vệ Đình Quân trong khách sáo lại có lạnh lùng, Cố Nhược Tuyết có chút buồn bực, cô ta cũng không có chuyện gì khác, chỉ là vừa đến Tinh Ảnh Thị ký hợp đồng, lại vừa vận nghe được tin Vệ Đình Quân cũng ở đây, cho nên muốn cả gan tới thử vận may chút thôi.

Suy nghĩ một chút, Cố Nhược Tuyết bận rộn tìm cớ:

“Thật ra thì hôm nay tôi tới đây, chủ yếu là muốn mời Vệ tổng cùng nhau ăn một bữa cơm, để em gái là tôi, bồi tội với Vệ tổng anh vì chuyện sai chị đã làm.”

Cố Nhược Tuyết không nghĩ tới chính là, lúc cô ta nói lời này, Cố Hường Tinh đứng lúc đẩy cửa đi vào, nghe thấy lời của cô ta vào trong tai một chữ không lọt.

Cố Hường Tinh nhìn Cố Nhược Tuyết, ánh mắt sương hàn.

Cô vốn cho là, cô gánh tội thay, chỉ là bởi vì Cố Nhược Tuyết sợ Vệ Đình Quân trả thù, kết quả thì ra là, bất kể là Cố Lực Phàm hay Cố Nhược Tuyết cũng không bỏ được đứa con rể rùa vàng Vệ Đình Quân này sao?

Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy buồn cười dị thường.

Mười năm trước đã làm chuyện như vậy với Vệ Đình Quân, sao mười năm sau còn có thể làm như không có việc gì nói muốn cùng ăn cơm với đối phương để giải thích?

Cố Nhược Tuyết tự nhiên thấy được ánh mắt Cố Hường Tinh sương hàn, nhưng vậy thì thế nào, dieen-daaneequydoon – V.O, vì leo lên nhân vật như Vệ Đình Quân, coi như là dùng chút thủ đoạn cũng là nên.

So với chột dạ lúc ban đầu, lúc này Cố Nhược Tuyết có thể được xưng là cây ngay không sợ chết đứng.

Cố Hường Tinh đi tới, đưa túi trà tới, Cố Nhược Tuyết ngưỡng cằm, vươn tay cầm lấy túi trà, lại bị Cố Hường Tinh nắm ở trong tay.

“Chị. . .” Cố Nhược Tuyết cau mày, đang muốn mở miệng, Cố Hường Tinh trực tiếp nói: “Uống trà đòi hỏi phẩm chất, mặc dù có vài loại trà vừa đắt lại tốt, nhưng không nhất định thích hợp với mỗi người.”

Sắc mặt Cố Nhược Tuyết có chút khó coi, chị ta có ý gì? Là nói cô không xứng với trà này sao?

Muốn nổi giận, nhưng ở trước mặt Vệ Đình Quân, Cố Nhược Tuyết chỉ đành dè dặt tính tình xuống, cố làm như lương thiện, cười: “Đương nhiên em biết chuyện này.”

Vươn tay, hơi dùng sức, trực tiếp giật túi trà từ trong tay Cố Hường Tinh.

Là đồ của tôi, cho dù nằm trong tay cũng vô dụng.

Cố Hường Tinh nhìn dáng vẻ kia của Cố Nhược Tuyết, đối phương đã hoàn toàn không thèm nghe lời nói của mình.

Thôi, dù sao ngày đó ở bệnh viện, cô và nhà họ Cố đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi.

Cố Nhược Tuyết lấy được đồ, không nhìn cô nữa, chuyển sang Vệ Đình Quân, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy mong đợi: “Vệ tổng, không biết đề nghị mới vừa rồi của tôi anh có. . .”

“Không thành vấn đề.” Vệ Đình Quân trực tiếp ngắt lời cô ta, gần như đồng ý mà không cần suy nghĩ: “Lát nữa tôi sẽ kêu thư ký của tôi liên lạc với cô.”

Cố Nhược Tuyết nghe nói như thế, nhất thời trên mặt sáng ngời, có thể nghe được câu này của Vệ Đình Quân, rốt cuộc chuyện này cũng không đến uổng.

Tiến Cố Nhược Tuyết đi, Cố Hường Tinh có chút không khỏi tức giận với Vệ Đình Quân.

Ăn cơm với ai không được, hết lần này tới lần khác phải cùng Cố Nhược Tuyết, chẳng lẽ anh thật muốn đám hỏi với nhà họ Cố Gia sao?

Nhìn về phía Vệ Đình Quân, đáy mắt Cố Hường Tinh không khỏi có chút oán niệm, Vệ Đình Quân nhìn cô, sắc mặt như thường, chỉ nói: “Còn sống sờ cái gì?”

Cố Hường Tinh hoàn hồn, điều chỉnh tâm tình, đang muốn hỏi anh có gì cản dận, đã thấy Vệ Đình Quân quét mắt qua tách trà trên khay trà, vẻ mặt tỏ vẻ ghét bỏ: “Còn không đi xử lý cái tách trên bàn đi.”

Cố Hường Tinh sửng sốt: “Xử lý ý là?”

Vệ Đình Quân nhìn cô, lạnh giọng nói ra hai chữ: “Ném đi.”

32. Chương 32: Tách Vợ Chồng

Edit: V.O

Cố Hường Tinh yên lặng trong nháy mắt.

Quả nhiên suy nghĩ của Vệ Đình Quân rất khó đoán.

Rõ ràng một giây trước còn đồng ý cùng đi ăn tối với đối phương, sau lại kêu cô ném cái tách Cố Nhược Tuyết đã từng dùng?

Không phải là không cẩn thận uống nhầm cái tách của anh thôi sao.

Giống như là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Cố Hường Tinh, Vệ Đình Quân nói thẳng: “Cô cho rằng cái tách người khác đã dùng, tôi còn dùng lại?”

Gần như là vô thức, Cố Hường Tinh trực tiếp hỏi ngược lại: “Dù sao anh còn dùng cái muỗng của tôi ăn cháo của tôi mấy ngày trước ở biệt thự mà?”

Sau khi lờ ra khỏi miệng, Cố Hường Tinh cũng có chút hối hận, bởi vì cô thấy rõ hứng thú trong mắt người đàn ông biến mất.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, chỉ nghe Vệ Đình Quân mở miệng, giọng nói mập mờ: “Mới vừa rồi cô cũng chưa từng uống trà của tôi sao?”

Bỗng dưng trong đầu Cố Hường Tinh xẹt qua cảnh tượng nửa giờ sau anh cưỡng ép đổ nước trà vào trong miệng của cô, lỗ tai nháy mắt nóng lên, bước nhanh đi tới bên cạnh khay trà, cầm tách trà lên, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Cô thề, kế tiếp nếu không cần thiết, cô tuyệt đối không muốn ở cùng trong một không gian với người đàn ông kia nữa.

Vệ Đình Quân nhìn Cố Hường Tinh ra khỏi phòng làm việc giống như chạy trốn, ánh mắt vui vẻ, cho đến khi cửa phòng làm việc đóng lại, sự vui vẻ trong tròng mắt đen kịt từ từ lắng đọng thành nghiến cứa.

Anh không bỏ qua mới vừa rồi ánh mắt Cố Hường Tinh nháy mắt sương lạnh nhìn Cố Nhược Tuyết.

Mặc dù ban đầu anh nói cho cô biết, chuyện đạo diễn An là Cố Nhược Tuyết âm thầm làm ở sau lưng, cô cũng chỉ khiếp sợ, chưa từng thấy cô có vẻ mặt lãnh lẽo tức giận với Cố Nhược Tuyết như vậy.

Anh không có hứng thú chút nào với Cố Nhược Tuyết, điều anh có hứng thú chính là, ánh nhìn sương lạnh của cô đối với Cố Nhược Tuyết kia, là vì cái gì.

Là hành động Cố Nhược Tuyết mời mình ăn cơm khiến cho cô không vui, hoặc là...bởi vì Cố Nhược Tuyết nhắc đến lỗi lầm cô đã làm mười năm trước?

Cố Hường Tinh xử lý xong cái ly, đang chuẩn bị bắt đầu công việc quen thuộc ở Tinh Ảnh Thị, đã bị người khác kêu đi vào.

Vừa vào cửa, dieendaanleequuydoon – V.O, đã thấy Vệ Đình Quân đứng dậy sửa sang lại tây trang áo khoác trên người, trông mắt cô sáng lên: “Anh muốn đi ra ngoài đúng không?”

Vệ Đình Quân nhìn cô: “Không, là cô phải đi ra ngoài.”

Cố Hường Tinh đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó thái độ đoan chính: “Có chuyện gì cần tôi đi làm sao?”

Vệ Đình Quân tiếp tục nhìn cô: “Vừa rồi cô ném một cái tách của tôi, chẳng lẽ không tính đi chọn mua một cái khác cho tôi sao?”

“...”

Cố Hường Tinh có thể khẳng định là, cô tuyệt đối là dính vào một ông chủ tương đối nhàm chán.

“Vậy tôi sẽ đi ngay bây giờ.” Cố Hường Tinh nói xong muốn đi, Vệ Đình Quân lại gọi cô lại: “Tôi đi cùng với cô.”

Lúc ấy Cố Hường Tinh lại kinh hãi: “Không phải là một ngày anh kiếm bạc tỷ sao? Loại chuyện nhỏ như chọn cái tách này...”

Vệ Đình Quân trực tiếp ngắt lời cô: “Chẳng lẽ cô biết tôi thích dạng tách nào?”

Nhất thời Cố Hường Tinh không biết phải nói gì.

Anh là ông chủ, anh lớn nhất.

Thân kiêm hai thân phận Tổng giám đốc Tập đoàn IC và thành viên ban giám đốc quyết định sách lược của Tinh Ảnh Thị, hàng ngày Vệ Đình Quân phải bận rộn đến mức không có thời gian làm việc khác, là trợ lý của anh, ngay từ trước khi đến trình diện Cố Hường Tinh đã chuẩn bị tinh thần bị ngược.

Nhưng, công việc trợ lý tư nhân trong tưởng tượng của cô, ít nhất không phải là giống như bây giờ.

Cô chọn lựa tách trà ở trước mặt, anh ở bên cạnh nhìn cô chọn tách trà.

“Xin chào tiểu thư, trên tay cô chính là tác phẩm mới nhất của A Phát Đại Sư, cho dù là sắc thái hay là thiết kế cũng đều do Đại Sư tự tay chế tạo, mỗi một cái đều là độc nhất vô nhị.”

Cố Hường Tinh nghe thấy lời của người bán hàng, vô thức giơ cái ly trong tay lên với Vệ Đình Quân, không ngờ, Vệ Đình Quân cũng không thèm nhìn, trực tiếp vung tay: “Chọn tiếp.”

Cố Hường Tinh có chút lúng túng, người bán hàng cũng có chút lúng túng, một giây kế tiếp, giống như là nhận ra được gì đó, nhất thời mặt người bán hàng rục rở chỉ vào tác phẩm bên cạnh.

“Tiên sinh, phu nhân, hoặc là hai người có thể xem thử bộ trà này, đây cũng là tác phẩm của A Phát Đại Sư, hơn nữa còn đặc biệt chế tạo cho vợ chồng tân hôn, một bộ có hai cái tách, tuyệt đối không tìm được tách trà thứ ba đồng bộ trên thị trường.”

Cố Hường Tinh nghe đôi phương kêu, đau cả đầu, vừa muốn mở miệng giải thích, bên kia, Vệ Đình Quân lại trực tiếp mở miệng ——

“Lấy, bọc lại.”

33. Chương 33: Tính Độc Chiếm Của Phụ Nữ

Edit: V.O

Ngay cả cơ hội mở miệng giải thích Cổ Hường Tinh cũng không có, trơ mắt nhìn Vệ Đình Quân đưa thẻ qua, còn có chút không phản ứng kịp đối với chuyện đột nhiên Vệ Đình Quân chọn một bộ tách vợ chồng.

Một mình anh, uống tách vợ chồng làm gì?

Đang suy nghĩ, bỗng dừng trong đầu thoáng xẹt qua một suy nghĩ.

Cổ Hường Tinh nhìn Vệ Đình Quân, có chút muốn nói lại thôi.

“Có lời gì, cứ nói.” Vệ Đình Quân mở miệng, trông mắt đen chăm chú nhìn cô, không khỏi có chút vui vẻ.

Cổ Hường Tinh suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng nói: “Tôi chỉ muốn nói, nếu như là chuẩn bị cái tách cho Nhược Tuyết, có thể cô ta sẽ thích bộ sứ xanh bên cạnh này hơn.”

Đây là lý do duy nhất cô vừa nghĩ ra, điều có thể khiến anh tự mình đến chọn tách trà.

Mặc dù Vệ Đình Quân bỏ cái tách Cổ Nhược Tuyết đã từng chạm vào, nhưng, điều này có thể thể hiện cái gì chứ? Không phải anh còn đồng ý ăn cơm chung với đối phương rồi sao?

Cổ Hường Tinh suy nghĩ đương nhiên, nhưng không thấy mặt Vệ Đình Quân nháy mắt trầm xuống bởi vì lời của cô.

“Cô cho rằng, cái tách khác là chuẩn bị cho cô ta?” Giọng nói hơi âm u, khiến Cổ Hường Tinh không khỏi có chút căng thẳng: “Chẳng lẽ, anh tính một mình dùng hai cái ly sao?”

Một câu nói, khiến cho sắc mặt Vệ Đình Quân càng thêm âm trầm.

“Tôi dùng hai cái ly, cô có ý kiến?” Vệ Đình Quân lạnh giọng hỏi ngược lại: “Hay là cô cho là, cái tách kia là chuẩn bị cho cô?”

Cổ Hường Tinh sửng sốt, vừa muốn lắc đầu, đã nghe thấy anh không khỏi châm chọc bổ sung: “Nhận rõ vị trí của mình, đừng suy đoán vô vị ở trước mặt tôi.”

Ngực nghẹn lại, Cổ Hường Tinh cố gắng giữ bình tĩnh, thật lâu, mới thấp giọng nói: “Tôi biết, tôi đi qua lấy cái tách.”

Dứt lời, xoay người đi thẳng tới vị trí quầy, Vệ Đình Quân nhìn bóng lưng của cô, chỉ cảm thấy lồng ngực cực kỳ nóng nẩy.

Trở lại phòng làm việc, dieendaanleequydoon – V.O, Cổ Hường Tinh đang chuẩn bị đi cất cái tách vào phòng trà nước, đã nghe thấy Vệ Đình Quân lạnh lùng nói: “Cất bộ tách đi, đừng để tôi nhìn thấy nó.”

Vừa nói, vừa sải bước đi vào cửa phòng làm việc.

Cổ Hường Tinh cảm thấy, suy nghĩ của Vệ Đình Quân thật là càng ngày càng khó đoán.

Rõ ràng là cái tách do chính bản thân anh chọn, lại không thích?

Cất đồ xong, lại rót một ly cà phê cho anh, vừa vào cửa, đã nghe Vệ Đình Quân căn dặn: “Lam Sơn Cư, bảy giờ tối, đặt xong, gọi điện thoại cho em gái cô.”

Cổ Hường Tinh dừng một chút, gật đầu: “Được.”

Để cà phê xuống định đi ra, lại nghe anh nói: “Buổi chiều trở về chọn một bộ quần áo, buổi tối cô đi cùng với tôi.”

Bỗng dừng chân dừng lại, Cổ Hường Tinh có chút bất ngờ: “Anh ăn cơm với Nhược Tuyết, tôi đi cũng không thích hợp.”

Nghe vậy, Vệ Đình Quân chỉ ngược mắt, giọng nói lộ vẻ lạnh lùng: “Tôi cho là bữa cơm này là bữa cơm xin lỗi tôi, là người khởi xướng, cô không đi, mới là không thích hợp nhất.”

Cố Hướng Tinh bị anh làm cho ghen hòng, không nhịn được nói: “Anh biết rõ đây chỉ là cái cớ cô ta sử dụng chỉ vì muốn ăn cơm với anh.”

Hướng chi, cô bán mình cho anh, còn muốn làm gì cô nữa?

“Có phải lấy cớ hay không, cô nói không tính.” Vệ Đình Quân nhìn chăm chăm cô, trông mắt đen giống như cái khóa: “Hay là nói, cô sợ ăn cơm cùng với cô ta?”

“Tôi sợ ăn cơm cùng các anh.” Cố Hướng Tinh nói không chút nghĩ ngợi.

Rõ ràng Cố Nhược Tuyết tới vì Vệ Đình Quân, cô cũng không hăng hái sung quân đi làm kỳ đà cản mũi hai người này.

Nói không chừng, Cố Nhược Tuyết còn có thể cho là cô cố ý xuất hiện quấy rối.

“Cố Hướng Tinh, không nghĩ tới cô còn nhất gan hơn tôi nghĩ.” Vệ Đình Quân đứng ở trước cửa sổ, hai tay vòng ngực, đáy mắt có khinh bỉ rõ ràng.

Cố Hướng Tinh tức giận, giơ tay lên, nói: “Vệ tổng, anh quá khinh thường tính độc chiếm của phụ nữ.”

Nghe vậy, trông mắt Vệ Đình Quân hơi sâu, đi tới, cho đến khi tới gần trước mặt cô, mở miệng, hỏi: “Vậy, còn cô?”

34. Chương 34: Ba Người

Edit: V.O

“Cái gì?” Nhất thời Cố Hướng Tinh không phản ứng kịp, đã thấy Vệ Đình Quân nhẹ nhàng cúi người, chóp mũi gần như đụng phải cô, hơi thở ấm nóng quen thuộc phả lên trên mặt cô:

“Cô đối với tôi, không có ý muốn độc chiếm?”

Cố Hướng Tinh chỉ cảm thấy hơi thở thoáng chậm lại, vô thức lui về phía sau nửa bước, khóe miệng hơi cười khổ không dễ dàng phát hiện, thật lâu, mới thấp giọng mở miệng:

“Tôi nhận thức rõ được vị trí của mình.”

Từ lúc cô đồng ý giao dịch với anh, cô đã bỏ đi tư cách yêu anh.

Bởi vì nếu nói tới tình yêu, phải đứng ở tư cách cân bằng mới có thể nói, ngay từ ban đầu, vị trí của cô đã sai rồi.

Vệ Đình Quân nhìn cô, trông mắt đen hơi trầm xuống.

Rõ ràng là lời anh từng nhắc nhở một canh giờ trước, nhưng giờ phút này nghe được từ trong miệng cô, lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Nói đến cùng, cô hoàn toàn không có tình cảm với anh.

Khóe miệng cong lên cười lạnh, Vệ Đình Quân vươn tay, bỗng dưng lòng ngón tay sờ gò má cô, cảm nhận vào tay nhẵn nhụi như sơn, khóe miệng vui vẻ sâu hơn.

“Nhận thức rõ, là được rồi. Cho dù là hiện tại, hay là sau này, cũng phải nhớ kỹ. . . cô là trợ lý tư nhân của tôi, đồng thời, cũng là tình nhân của tôi, những chuyện tôi kêu cô làm, cô không được phép từ chối.”

Nói xong, không đợi Cố Hướng Tinh phản ứng, dứt khoát nghiêng người, hung hăng cắn lấy môi cô.

Miệng Cố Hường Tinh bị đau, còn chưa kịp kêu đau, người đàn ông ngậm môi của cô, mút từng vị trí cô bị cắn từng chỗ một, bá đạo vô cùng, rồi lại dẹt thường dẹt dẹt, khiến cho cô hoàn toàn không có sức chống đỡ.

. . .

Bây giờ tối, Cố Hường Tinh vẫn cùng Vệ Đình Quân xuất hiện tại Lam Sơn Cư dưới sự yêu cầu đi theo của anh.

Trải qua tiếp xúc “công việc” hôm nay, cô đã ý thức rõ được, dieendaanleequuydoon – V.O, ở trước mặt Vệ Đình Quân, cái cô không có bất cứ ý nghĩa gì, ngoại trừ uống công vô ích, thậm chí còn có thể kéo luôn cả mình vào.

Trước khi vào cửa, cô lại không nhận được sờ sờ môi của mình.

Chỗ đã bị cắn vẫn đỏ bừng, ngay cả màu son môi của cô cũng không giấu được.

Cố Hường Tinh cảm thấy, là Vệ Đình Quân cố ý.

Sau khi vào cửa, Cố Nhược Tuyết đã đến trước, trong nháy mắt thấy Vệ Đình Quân, nhất thời mặt rục rờ như hoa, một giây kế tiếp, nhìn thấy cô sau lưng Vệ Đình Quân thì nhất thời nụ cười đó có chút cứng ngắc.

Đối với phản ứng của Cố Nhược Tuyết, Cố Hường Tinh cũng đã sớm đoán được.

“Nếu hôm nay là xin lỗi Vệ tổng vì chuyện đã qua, là người trong cuộc, tôi cũng có thể xuất hiện mới đúng.”

Vệ Đình Quân nghe cô tự giác giải thích như thế, đáy mắt hài lòng, gật đầu, nói: “Nếu như vậy tôi cũng không thể không cho cô một cơ hội, bữa cơm hôm nay, sẽ do cô trả tiền vậy.”

Nghe một câu như thế, chân Cố Hường Tinh mềm nhũn, vốn là ung dung ngồi xuống biến thành đặt một phần mỏng ngồi xuống chỗ.

Nhìn Vệ Đình Quân, ánh mắt gần như lộ ra ai oán.

Rõ ràng lúc kêu cô tới không nói cô phải mời! Đây chính là Lam Sơn Cư đó. . . một bữa cũng có thể tùy tiện tiêu hết nửa tháng tiền lương của cô. . .

Cố Hường Tinh cảm thấy lòng mình đang rỉ máu.

Vệ Đình Quân nhìn dáng vẻ nhút nhối kia của cô, khóe mắt vui vẻ sâu hơn, mở thực đơn ra: “Nếu không có ý kiến, tôi sẽ chọn món, hai vị có kiêng cái gì không?”

“Có.” Cố Hường Tinh nghiêm túc nói: “Đắt tiền tôi đều kiêng.”

Khóe miệng Cố Nhược Tuyết co quắp, Cố Hường Tinh này, làm vậy ngay trước mặt Vệ tổng là muốn làm ai mất mặt đây?

Vừa muốn mở miệng, đã nghe bên cạnh truyền tới một giọng nam dễ nghe lại phách lối: “Bữa cơm hôm nay, không bằng để tôi mời.”

35. Chương 35: Lửa Giận Của Bạch Hạo

Edit: V.O

Giọng nam quen thuộc từ bên cạnh truyền đến, Cố Hường Tinh vô thức nghiêng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt tức giận của đối phương.

“Bạch Hạo!” Cố Hường Tinh có chút bất ngờ, sao anh ta lại ở đây?

Bạch Hạo nhìn cô, ngồi xuống bên cạnh, nhìn chằm chằm Vệ Đình Quân, hỏi: “Vệ tổng không ngại chứ?”

Tròng mắt đen của Vệ Đình Quân liếc qua vị khách không mời mà đến trước mắt, hỏi: “Nếu như tôi để ý thì sao?”

“Nếu như mới vừa rồi tôi không nghe lầm, người mời hôm nay chính là Tiểu Tình nhà tôi mà, nếu Vệ tổng để ý, không bằng rời đi trước?”

“Bạch Hạo!”

“Bạch Hạo!”

Hai giọng nữ có vẻ trách móc không hẹn mà cùng truyền đến.

Một giọng là Cố Nhược Tuyết, bất mãn với thái độ phách lối của Bạch Hạo, cô ta thật vất vả hẹn Vệ Đình Quân ăn cơm, lỡ như bị anh ta quấy rầy, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Một giọng khác dĩ nhiên chính là đến từ Cố Hường Tinh, cô thật vất vả mới khiến cho Vệ Đình Quân đồng ý bỏ qua cho anh ta, lỡ như chọc tới Vệ Đình Quân lại bị phong sát thì phải làm thế nào?

“Ngại quá, tôi xin lỗi không tiếp được.” Cố Hường Tinh nói xong, cũng không quan tâm sắc mặt Vệ Đình Quân khó coi như thế nào, túm Bạch Hạo đi ra ngoài.

Đi tới bên ngoài phòng rửa tay, lúc này mới thả anh ta ra.

“Bạch Hạo, anh uống nhầm thuốc rồi à?”

“Người uống nhầm thuốc chính là em!” Bạch Hạo không khỏi tức giận nói: “Tại sao em từ công việc làm người đại diện cho anh? Tại sao mấy ngày nay đều không liên lạc với anh? Hôm nay anh còn nghe nói em làm trợ lý tư nhân của Vệ Đình Quân! Tiểu Tình Nhi, rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Em. . .” Cố Hường Tinh có chút nghẹn lời, cô sớm biết Bạch Hạo là người tính tình nóng nảy, mấy ngày nay không liên lạc với anh ta, dieendaanleequuydoon – V.O, là bởi vì Vệ Đình Quân hoàn toàn không cho cô cơ hội liên lạc.

“Mấy ngày nay tôi bị bệnh.”

“Em bị bệnh gì, nào có bị bệnh đúng lúc như vậy?”

Nghe giọng điệu hầm hầm đó của Bạch Hạo, lúc này Cố Hường Tinh cũng có chút tức giận: “Đúng là bị bệnh đúng lúc, nếu anh không tin thì tự nhìn đi, lỗ kim trên tay em còn ở đây!”

Cố Hường Tinh vừa nói vừa giơ tay lên, Bạch Hạo nghe vậy, nhất thời dánh vẻ hung hăng ban đầu hóa thành lo lắng, kéo tay Cố Hường Tinh qua, nhìn mấy lỗ kim tím bầm trên mu bàn tay cô, nhất thời cau mày: “Đang êm đẹp sao lại bị bệnh? Có nghiêm trọng không?”

Cố Hường Tinh vừa muốn mở miệng, bỗng dưng cảm thấy chỗ hông bị một lực lớn ôm lấy, cùng lúc đó, chột bàn tay bị Bạch Hạo kéo bị kéo ra.

Nghiêng đầu, trong nháy mắt, cô nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng của Vệ Đình Quân.

“Vệ. . .”

Còn chưa lên tiếng, đã bị Vệ Đình Quân lạnh giọng ngắt lời, anh nhìn cô, ánh mắt như sương: “Kêu cô tới ăn cơm, không phải là để cho cô dây dưa không rõ với người đàn ông khác.”

Cố Hường Tinh có chút im lặng, cái gì gọi là. . .

“Cái gì gọi là dây dưa không rõ với người đàn ông khác?” Giọng Bạch Hạo chột truyền đến, trong giọng nói lộ ra vô cùng không vui: “Tiểu Tình Nhi, rốt cuộc em với anh ta là sao?”

“Là sao, đáp án cũng rõ ràng.” Vệ Đình Quân lạnh giọng nối tiếp lời Bạch Hạo, bàn tay ôm hông Cố Hường Tinh hơi dùng sức, trực tiếp kéo cả người cô vào trong lồng ngực mình, nhìn Bạch Hạo trước mắt, ánh mắt lạnh như sương, giọng nói lạnh hơn:

“Cô ấy là trợ lý tư nhân của tôi, đồng thời, cũng là tình nhân của tôi.”

Dứt lời, trong nháy mắt Cố Hường Tinh chưa phản ứng kịp, cúi đầu, dứt khoát hôn lên môi cô.

“Ừm. . .” Cố Hường Tinh trừng mắt, vẻ mặt không thể tin được. Sau khi gạt mình trong chớp mắt, đáy lòng dâng lên xấu hổ.

Tại sao anh có thể. . .

Làm chuyện như vậy với cô ngay trước mặt Bạch Hạo!

Tay níu lấy cà vạt Vệ Đình Quân hơi dùng sức, chợt Cố Hường Tinh đẩy người ra: “Vệ Đình Quân!”

Mới vừa mở miệng, giọng giận dữ của Bạch Hạo đã truyền đến trước cô:

“Tên khốn kiếp!”

Lúc tiếng rống giận vang lên, một quả đấm hung hăng nện lên mặt Vệ Đình Quân.

36. Chương 36: Kéo Rõ Giới Hạn

Edit: V.O

“A!”

Lúc Bạch Hạo cử động, một tiếng thét chói tai quen thuộc từ bên cạnh truyền đến.

Cố Hường Tinh nghiêng đầu, lại thấy Cố Nhược Tuyết đã đứng ở đầu hành lang bên kia không biết từ lúc nào.

Chẳng qua là trước mắt cô lại không có thời gian suy nghĩ, cô phải ngăn cản Bạch Hạo.

Nhưng, hiển nhiên đã không kịp.

Mắt thấy quả đấm của Bạch Hạo sắp nện vào mặt Vệ Đình Quân, một giây kế tiếp, lại chợt nện vào khoảng không.

Chỉ thấy thân thể Vệ Đình Quân chợt dịch qua bên cạnh, trong nháy mắt đó, Cố Hường Tinh thấy ánh mắt anh thoáng qua một tia lạnh lẽo ác nghiệt.

Bạch Hạo thấy một đấm không trúng, lại nhắc chân muốn đá lên người Vệ Đình Quân.

Vệ Đình Quân ung dung nghiêng người lần nữa, đồng thời ra tay như tia chớp, một phát nắm lấy chân Bạch Hạo, sau đó dùng sức đẩy, trong nháy mắt Bạch Hạo bị anh quăng ra ngoài, trực tiếp ngã kiểu chó cạp.

Mắt thấy Bạch Hạo bò dậy, lại không thuận theo muốn tiến lên trước đánh người, Cố Hường Tinh vội vàng vọt tới ngăn anh ta lại.

“Bạch Hạo! Anh mau dừng tay!”

“Em buông anh ra, để cho anh đánh chết tên khốn kiếp này!” Mặt Bạch Hạo giận không kiềm được, Cố Hường Tinh thấy đầu kia phồng ửng lên tiếng ồn ào, lo lắng tiếp tục làm loạn sẽ dẫn tới nhiều người vây xem hơn, cắn răng, dứt khoát ngăn ở trước mặt Vệ Đình Quân, thấp giọng gào lên với anh ta:

“Anh ta nói thật!”

Một câu nói, dieendaanleequuydoon – V.O, khiến cho động tác của Bạch Hạo chợt cương ngay tại chỗ.

Cũng ngạc nhiên theo, còn có Cố Nhược Tuyết bên cạnh.

Bạch Hạo nhìn Cố Hường Tinh trước mắt, hiển nhiên không phản ứng kịp: “Em nói gì? . . .”

Ngạc nhiên qua đi, cũng khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Không thể nào! Anh không tin em và anh ta là loại quan hệ đó, em nói cho anh biết, có phải là anh ta. . .”

“Không có chuyện gì là không thể nào.”

Cố Hướng Tinh ngắt lời của anh ta, nhìn Bạch Hạo, nói giọng khàn khàn: “Bạch Hạo, tôi chịu đủ sự cuồng vọng tự đại của anh rồi, chịu đủ tính tình táo bạo của anh rồi, cho nên tôi mới bỏ công việc người đại diện ở lúc anh khó khăn nhất, tìm tới Vệ Đình Quân, nếu anh vẫn còn bận tâm thân phận nghệ của mình sĩ, không muốn bị phóng viên viết đến không xoay người được, thì nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

“Em. . .” Về mặt Bạch Hạo tràn đầy không thể tin, anh ta nhìn chằm chằm Cố Hướng Tinh, đáy mắt có kinh sợ, có giây giụa, cũng có đau khổ, anh ta không tin Cố Hướng Tinh là người như vậy.

“Anh không tin, em hoàn toàn không phải là loại người như vậy!”

Nhìn vẻ cổ chấp ở trong mắt Bạch Hạo, Cố Hướng Tinh không giải thích nữa, xoay người, bỗng dưng ôm cổ Vệ Đình Quân, ngay trước mặt Bạch Hạo, chủ động hôn lên môi Vệ Đình Quân.

Cô rõ ràng hơn bất kỳ ai, tính tình Bạch Hạo xấu như thế nào, vừa cứng, lại thối, hết lần này tới lần khác, còn thích ra mặt cho cô, nếu như anh ta biết quan hệ giữa cô và Vệ Đình Quân chỉ là một giao dịch, nhất định sẽ liều lĩnh muốn lấy lại công đạo giúp cô.

Nhưng. . .làng giải trí sẽ không cho anh ta công đạo.

Cái vòng này quá thực tế, không cho phép anh ta có bất kỳ điểm dơ nào.

Cô là người đại diện của Bạch Hạo, tự nhiên biết Bạch Hạo đã cố gắng bao nhiêu để đi tới vị trí hôm nay.

Sao cô có thể nhẫn tâm để cho Bạch Hạo phá hủy tiền đồ của mình vì cô.

Hướng chi, con đường này vốn chính là tự cô chọn.

37. Chương 37: Tin Tức

Edit: V.O

Cố Hướng Tinh nhìn sự chất vấn rõ ràng trong ánh mắt người đàn ông, lại có chút tức giận.

Nếu như không phải vì anh ta, sao mọi chuyện lại phát triển đến tình trạng bây giờ!

Mắt thấy hai người không coi ai ra gì trao đổi ánh mắt, cho dù Bạch Hạo không tin, cũng không khỏi không tin, mặt anh ta có vẻ tức giận, cũng có tổn thương,

“Cố Hướng Tinh, em giỏi. . .em thật giỏi.”

Nói xong, dứt khoát xoay người, vòng qua hai người rời đi.

Từ nay về sau, cô sẽ không là người đại diện của Bạch Hạo nữa, càng không còn là. . .người anh ta thích!

Thân thể Cố Hướng Tinh có chút cứng lại vì lời cuối cùng của Bạch Hạo, ngực bị đè nén, cũng không chỗ phát tiết, đứng ở trong lòng Vệ Đình Quân, mặc cho tay anh vòng eo của mình, quên cả giây giụa.

Cho đến khi, giọng tức giận bén nhọn của Cố Nhược Tuyết truyền đến.

“Cố Hướng Tinh! Chị thật là không biết xấu hổ!”

Một tiếng này, chợt khiến cho Cố Hướng Tinh hoàn hồn, dĩ nhiên cô đã quên sự tồn tại của Cố Nhược Tuyết.

Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cố Nhược Tuyết lộ vẻ tức giận và chỉ trích: “Chị và anh ta đã sớm ở cùng một chỗ! Nói gì mà Vệ Đình Quân muốn trả thù đều là giả, hoàn toàn là các người hợp lại cố ý trả thù tôi! Cố Hướng Tinh! Tôi sẽ không tha thứ cho chị!”

Cố Nhược Tuyết hận hận nói xong, cực kỳ tức giận bước đi ra ngoài, Vệ Đình Quân nhìn bóng lưng của cô ta, đáy mắt hơi có chút tìm tòi nghiên cứu.

Vào giờ phút này, Cố Hướng Tinh cũng không có sức lực lại đi giải thích cái gì với Cố Nhược Tuyết, cô tránh khỏi cái ôm của Vệ Đình Quân, một giây kế tiếp, lại có chút thoát lực, chân lão đảo, thân thể nghiêng qua bên cạnh.

Cũng may Vệ Đình Quân kịp thời vươn tay vịn cô lại.

Cố Hướng Tinh còn muốn giãy giụa, Vệ Đình Quân lại không có ý buông tay ra.

Bị dẫn ra khỏi phòng ăn, dieendaanleequuydoon – V.O, ngồi lên Maybach một đường trở lại biệt thự, rồi cuộc Cố Hướng Tinh mới ổn định tinh thần lại, hỏi: “Có phải vừa rồi chúng ta còn chưa tính tiền đúng không?”

Nghe được lời này của Cố Hướng Tinh, Vệ Đình Quân chỉ nhìn cô xem thường.

Cô còn nhớ rõ chuyện mình mời.

“Tôi đã trả đơn rồi.”

“À.” Cố Hướng Tinh đáp một tiếng, mở cửa xe đi thẳng vào trong nhà, Vệ Đình Quân nhìn dáng vẻ cô mất hồn, đang muốn đi tới, điện thoại trong túi lại vang lên.

Liếc mắt nhìn người gọi hiện lên màn hình, Vệ Đình Quân vẫn nhận.

Đợi nghe được tin ở đầu điện thoại bên kia, mày nhon hơi nhẩn lại.

“Cô vào trước đi, tôi về công ty một chuyến.” Vệ Đình Quân nói xong, lại ngồi vào trong xe lần nữa, Cố Hướng Tinh nhìn anh và Maybach của anh biến mất ở góc đường trong nháy mắt, khóe miệng chỉ co rút.

Cũng tốt, hôm nay cô quả thật không có sức lực ứng phó với anh nữa.

Bây giờ, cô chỉ muốn nằm xuống, ngủ một giấc thật ngon.

Đầu kia, Vệ Đình Quân một đường lái xe đến cao ốc Tập đoàn Lam Thiên, vào bên trong, lên lầu, đẩy cửa phòng làm việc trên tầng cao nhất ra.

Đàm Minh ngồi ở trên ghế sa lon, hứng thú nhìn ipad trên tay, thấy Vệ Đình Quân thì chỉ nhú mày: “Tối nhanh vậy à, tôi lại phải xem kỹ vị trí của Cố đại tiểu thư ở trong đây lòng cậu một lần nữa.”

“Đừng nhiều lời vô ích.” Vệ Đình Quân lạnh giọng nói một câu, đi thẳng đến anh ta vươn tay, Đàm Minh nhún nhún vai, trực tiếp đưa ipad trên tay cho anh.

“Đây, vốn là đám chó săn quay Bạch Hạo, chuẩn bị đăng lên mạng, bị tôi chặn lại.” Trong lúc Đàm Minh nói chuyện, Vệ Đình Quân đã mở video ra xem xong rồi.

Thật sự là Cầu Tử quay, hơn nữa là mới vừa rồi.

Nội dung video bao gồm lời anh nói Cố Hướng Tinh là tình nhân của anh, còn có Bạch Hạo đối diện đánh người, quan trọng hơn là, còn có Cố Hướng Tinh nói những lời không nể mặt kia vì để xóa sạch quan hệ với Bạch Hạo.

Đàm Minh vươn đầu qua thăm dò, giống như tranh công: “Cũng may là được tôi chặn lại, nếu thứ này được đưa lên mạng, có lẽ sau này tiểu mỹ nhân của cậu sẽ không thể làm người được nữa.”

38. Chương 38: Say Rượu

Edit: V.O

Vệ Đình Quân liếc nhìn anh ta, mặc dù không muốn hòa theo lời của anh ta, nhưng. . .anh ta nói quả thật không sai.

Lấy tôn nghiêm và tâm tính của Cố Hướng Tinh, nếu thứ này bị tung ra, nhất định cô sẽ rất tổn thương.

“Mua video lại, đồng thời chào hỏi với các nhà truyền thông, tôi không cho phép bất kỳ tin tức có liên quan được lộ ra ngoài.” Trong lúc Vệ Đình Quân nói chuyện, lại tiện tay xóa video phía trên.

Đàm Minh thấy hành động của anh, đầu tiên là híp híp mắt, sau đó bỗng dưng bật người dậy, chỉ vào Vệ Đình Quân tấm tắc nói: “Cậu nói là vì trả thù cô ấy mới về nước, đánh chết tôi cũng không tin, nếu cậu thật muốn báo thù cô ấy, chỉ cần để mặc cho tin tức ban bố là được, làm gì còn phí sức đi bảo vệ cô ấy chứ.”

Đàm Minh vừa nói, ánh mắt càng vui vẻ hơn: “Lão Thiệt, cậu thừa nhận đi, cậu cũng hoàn toàn không hận người ta.”

Vệ Đình Quân chỉ lạnh lùng nhìn, lúc nghe thấy lời của Đàm Minh, vươn tay, đập ipad lên ngực người nọ, sau đó đứng dậy, cũng không quay đầu lại, nói: “Sau khi làm xong chuyện, sáng sớm ngày mai đến phòng làm việc của tôi tìm tôi.”

Khóe miệng Đàm Minh co rút, rống to với bóng lưng Vệ Đình Quân: “Ông đây cũng không phải là cấp dưới của cậu! Thật sự là sai người không tốn sức!”

Nói xong, bóng người Vệ Đình Quân đã sớm biến mất ở sau cửa phòng làm việc.

Đàm Minh âm thầm lắc đầu: “Quen bạn quá sơ suất.”

...

Rời đi cao ốc chỗ Đàm Minh, Vệ Đình Quân lại gọi điện thoại cho Ngải Mễ, kêu cô tập trung vào công việc sau đó.

Xử lý xong tất cả mọi chuyện, Vệ Đình Quân mới trở lại biệt thự một lần nữa.

Sau khi vào cửa, Vệ Đình Quân đã ngửi thấy mùi rượu.

Lộc cộc lộc cộc, một vỏ chai rượu lăn từ vị trí phòng khách đến bên chân của anh.

Vệ Đình Quân tiện tay nhặt chai rỗng trên đất lên, đó là Laffey anh cất giữ.

Nhìn vào hướng phòng khách, dieendaanleequuydoon – V.O, anh thấy được người phụ nữ ôm ly rượu ngồi ở trên sàn nhà.

Men say xông lên, hiển nhiên đã say.

Vệ Đình Quân vô thức nhíu mày. Lúc anh đang xử lý chuyện lúc ấy, cô lại một mình uống cạn một bình rượu?

Trông mắt đen chăm chú, Vệ Đình Quân đi tới hướng cô, đang muốn vươn tay kéo cô lên, Cố Hường Tinh lại ngẩng đầu lên, nhìn anh, khuôn mặt tinh xảo đỏ bừng, đáy mắt càng thêm men say mông lung,

“Anh đã về rồi?”

Tay hơi ngừng lại, Vệ Đình Quân nhìn cô, chỉ nói: “Tại sao uống rượu?”

“Tôi. . . à, tôi không ngủ được, cho nên uống chút.” Cố Hường Tinh nói xong, dùng tay ra dấu: “Vốn chỉ uống một chút, nhưng rượu này của anh. . . ừm, uống rất ngon.”

Nhìn Cố Hường Tinh mơ hồ trước mặt, Vệ Đình Quân dứt khoát ngồi xổm người xuống,

“Tại sao không ngủ được? Bởi vì Bạch Hạo?”

Nghe được lời này của Vệ Đình Quân, lông mày Cố Hường Tinh hơi nhíu, nhìn Vệ Đình Quân, giống như là có chút không thích: “Tại sao anh, tại sao luôn nhắc đến Bạch Hạo. . .”

Vệ Đình Quân vươn tay, lòng ngón tay nhẹ nhàng sờ gò má cô, cảm nhận được nhiệt độ truyền tới lòng ngón tay, không kiềm được nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ em uống rượu, không phải là vì Bạch Hạo sao? Phải sạch quan hệ với cậu ta, lại khiến cho em khó chịu như vậy?”

Cố Hường Tinh nghe thấy lời của anh, bỗng dưng vẻ mặt có chút uất ức: “Dĩ nhiên là tôi. . . dĩ nhiên khó chịu, Bạch Hạo. . . là nghệ sĩ đầu tiên tôi dẫn dắt, anh ấy còn là, bạn tốt của tôi, hiện tại bạn tốt của tôi không còn, cũng là bởi vì anh. . .”

Cố Hường Tinh vừa nói, vừa giơ nắm đấm, mềm nhũn đấm ở trước ngực Vệ Đình Quân, lẩm bẩm trong miệng: “Cũng bởi vì anh. . . tại sao anh không chịu bỏ qua cho tôi. . .”

Vệ Đình Quân nghe vài lời cuối cùng của cô, trông mắt hơi sâu, ngón tay vuốt chỗ gò má cô lại nắm cầm của cô, giọng nói lạnh lùng rõ ràng không buông tha: “Bởi vì em là của tôi.”

Anh nói: “Cố Hướng Tinh, em vĩnh viễn cũng đừng mong chạy trốn khỏi tôi.”

Cố Hướng Tinh ngạc nhiên nhìn nhìn anh, vẻ mặt cái hiểu cái không, thật lâu, chợt cầm tay của anh, giống như nỉ non: “Vây. . .anh muốn tôi không?”

39. Chương 39: Chủ Động Triền Miên

Edit: V.O

Tay Vệ Đình Quân nói lỏng bởi vì lời của cô, nhìn Cố Hướng Tinh trước mặt, trông mắt đen hơi sâu: “Em nói gì?”

Cố Hướng Tinh kéo tay anh, dán bàn tay anh lên mặt mình như ý lại vào anh, nhìn anh, ánh mắt vô tội: “... anh không muốn tôi sao?”

Hơi thở của Vệ Đình Quân hơi chậm lại, bởi vì ánh mắt của cô, càng bởi vì hành động của cô, anh mở miệng, giọng nói khàn khàn đề nghị: “Cố Hướng Tinh, em biết mình đang nói cái gì không?”

“Không biết.” Cố Hướng Tinh lắc lắc cái đầu, cúi xuống lăm bắm, vẫn dán tay anh lên mặt mình không buông, thật lâu, cô mới lấy tay anh từ trên mặt mình xuống, để ở trong tay mình vuốt vuốt, cũng không biết động tác tùy ý của cô, cũng làm cho lòng Vệ Đình Quân động theo.

Mà một giây kế tiếp, động tác của Cố Hướng Tinh càng làm cho hơi thở của Vệ Đình Quân chợt nặng dần.

Chỉ thấy, bỗng dưng Cố Hướng Tinh kéo tay của anh cao lên một chút, mắt hạnh nhìn ngón tay đẹp của anh, ngẩn ngơ, hồi lâu, lại cúi thấp đầu, một tay cầm ngón trỏ của anh ngậm vào trong miệng.

Xúc cảm mềm mại mà ướt át, khiến cho cây cung trong lòng Vệ Đình Quân đứt đoạn, không do dự nữa, vươn tay, một tay nhấc thân thể Cố Hướng Tinh từ dưới đất lên, đẩy nhẹ người lên ghế sa lon, rồi sau đó thân thể cao lớn đè lên cô.

Trong giọng nói lộ ra hung tợn khàn khàn: “Cố Hướng Tinh, là em trêu chọc tôi trước.”

Dứt lời, hung hăng nghiêng thân hôn lên môi của cô, nghiền ép nặng nề, mút vào thật sâu, tận tình thưởng thức mỗi một phần thơm ngọt trong miệng cô.

Lần này, Cố Hướng Tinh không giãy dụa, ngược lại chủ động ôm cổ anh, hơi thở lúc này cũng có vài phần men say mê người, chủ động tiến lên đón nụ hôn của anh.

Người đàn ông thở càng ngày càng nặng, dieendaanleequuydoon – V.O, bàn tay sờ ra sau lưng cô, dứt khoát kéo khóa kéo sau lưng cô xuống, sau đó đẩy nhẹ, vấy trên người đã bị cởi một nửa, lộ ra cảnh xuân cảnh tràn trước ngực.

Da thịt trắng nõn có chút ửng hồng, mỗi một tác da thịt lộ ra phong tình trí mạng, hết sức mê người.

Cố Hướng Tinh sau khi say rượu cũng đặc biệt mê người, gương mặt tinh xảo ửng hồng, mắt đẹp mê ly động lòng người, Vệ Đình Quân nhìn cô, chợt tay ngừng động một chút.

Trông mắt đen nheo lại thành độ cong nguy hiểm, Vệ Đình Quân nhìn chăm chăm cô không hề chớp mắt, môi mỏng phát ra giọng khàn khàn, lại hết sức tỉnh táo: “Cố Hướng Tinh, anh là ai?”

Cố Hướng Tinh nhìn anh, chợt cười, giọng nói mềm mại, nụ cười với men say tươi như hoa, tiến thẳng vào trong lòng của anh.

“Đình Quân. . . Vệ Đình Quân.”

Bỗng dưng trông mắt đen run lên, Vệ Đình Quân không chút do dự nào nữa, nghiêng thân, ôm cô, giống như là muốn hòa tan tất cả của cô vào trong thân thể của mình.

Một đêm này, hết sức triền miên.

Anh dẫn theo cô, từ ghế sa lon phòng khách đến trên giường phòng ngủ, từ trên giường phòng ngủ lại đến bồn tắm trong phòng tắm.

Quần áo rơi vãi tùy tiện dưới đất, vui vẻ trước nay chưa từng có bao lấy anh thật chặt, thậm chí quên truy xét tại sao cô lại thay đổi như vậy, cuối cùng, Cố Hường Tinh khóc ở trong ngực anh.

Ôm anh, khóc hết sức mình.

Cô nói: “Vệ Đình Quân, em thích anh.”

Tất cả động tác của Vệ Đình Quân cứng đờ bởi vì một tiếng tỏ tình đột nhiên xuất hiện này của cô, nhìn người phụ nữ bé nhỏ khóc thút thít trong lòng, Vệ Đình Quân chỉ cảm thấy trái tim sắc nhọn cũng mềm mại vì những lời này của cô.

Bất kể sáu chữ đó là thật hay giả, bất kể là em say hay là tỉnh, nói ra khỏi miệng, thì phải chịu trách nhiệm.

Ôm người thật chặt vào trong lòng, động tác phía dưới càng điên cuồng.

Cố Hường Tinh. . .đời này, em đã định chỉ có thể là của anh.

40. Chương 40: Một Đêm Phóng Đãng

Edit: V.O

Ngày hôm sau, ánh mặt trời từ cửa sổ xông vào trong nhà, bò một đường đến chân giường.

Cố Hường Tinh yếu ớt thức dậy, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, hơn nữa không chỉ là đầu, các nơi trên người cũng bủn rủn vô lực, hơi cử động, phía dưới càng thêm bủn rủn khiến cô không có cách nào nhúc nhích.

Loại cảm giác này giống như là bị xe tải hung hăng nghiền ép qua, quen thuộc giống như...

Hoan ái mới vừa trải qua không lâu trước đây.

Nghĩ tới đây, bỗng dưng Cố Hường Tinh mở mắt, thiếu chút nữa đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Lúc này, cả người cô trần truồng nằm ở trong lòng Vệ Đình Quân, cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông tùy ý đặt lên hông của cô, lòng bàn tay thô thỉnh thoảng cọ qua thịt non chỗ hông cô.

Cố Hường Tinh sửng sốt, cho đến... tất cả tối hôm qua dần dần trở lại, nhất thời khiến cho cô xấu hổ muốn chết.

Sao cô lại uống say chứ...

Uống rượu say thì coi như xong, lại còn chủ động trêu chọc Vệ Đình Quân...

Trêu chọc anh coi như xong, còn vừa làm vừa khóc ở trong ngực anh...

Khóc coi như xong, còn, còn thổ lộ với anh?

Đây là mơ đúng không? Được rồi, đây nhất định là nằm mơ.

“Tỉnh rồi à?” Giọng đàn ông khàn khàn mà dễ nghe rơi vào vành tai cô, khiến cho lỗ tai Cố Hường Tinh khẽ run lên.

Không, cô vẫn đang nằm mơ, đây chỉ là nghe nhầm, nghe nhầm.

Cố Hường Tinh cứ thế thôi miên mình, chợt, chỗ lỗ tai hơi nhột, một giây kế tiếp, vành tai lại bị đối phương liếm, nhất thời Cố Hường Tinh giật mình, muốn bật người dậy, nhưng bởi vì thân thể bủn rủn và mềm nhũn lại ngã xuống trước ngực Vệ Đình Quân.

Tròng mắt Vệ Đình Quân hơi sâu, lật người dứt khoát đè cô dưới người mình.

Tròng mắt đen có ánh sáng, hết sức nguy hiểm.

Phản ứng sáng sớm của đàn ông vô cùng rõ ràng, nhất thời thân thể Cố Hường Tinh cứng ngắc, nhìn ý đồ trong mắt người đàn ông, vội nói: “Tôi...tôi muốn tắm.”

Ánh mắt Vệ Đình Quân sâu hơn, đồng ý: “Được.”

Mười phút sau, Cố Hường Tinh đã được như nguyện ngâm vào trong nước nóng, dieendaanleequydoon – V.O, cả người đau nhức được hóa giải nhờ bồn nước ấm nóng, làm cho người ta chỉ muốn thoải mái ngâm ở trong nước, để mặc tự do.

Nhưng...

Điều kiện tiên quyết là, trong bồn tắm chỉ có một mình cô.

Phần lưng dựa vào lồng ngực ấm áp mà thật dày, thân thể Cố Hường Tinh hơi cứng ngắc.

Nếu như thời gian có thể đảo ngược, cô nhất định sẽ không nói cô muốn tắm, cho dù nói, cô cũng sẽ bổ sung một câu nhấn mạnh.

Tắm một mình.

Vậy mà lúc này, rõ ràng cho thấy hy vọng xa vời.

Đang suy nghĩ, bỗng đứng trước ngực truyền đến xúc cảm thô ráp, cúi đầu, trong nháy mắt, sắc mặt Cố Hường Tinh đỏ lên.

Rồi sau đó, Vệ Đình Quân từ phía sau đến gần cô, cánh tay cường tráng có lực, vòng cả người cô vào trong ngực, môi mỏng đến gần bên tai của cô, mỗi một hơi thở nóng rực muốn chết: “Đang nghĩ gì?”

“Không...” Cố Hường Tinh có chút rối rắm lắc đầu: “Tôi muốn đi ra ngoài trước...”

Nói xong, mới vừa cử động, chợt hông đã bị bàn tay Vệ Đình Quân giữ lại, cảm nhận xúc cảm da thịt trong nước của cô càng thêm trắng mịn, khiến cho Vệ Đình Quân hoàn toàn luyến tiếc để cô rời đi.

“Không vội.”

Cố Hường Tinh khóc không ra nước mắt, cô rất gấp.

“Tôi thật sự không còn sức, Vệ Đình Quân...”

“Kêu anh là Đình Quân.” Vệ Đình Quân tựa vào cổ của cô, thấp giọng nói: “Tối hôm qua em đã kêu anh như thế.”

Cố Hường Tinh chỉ cảm thấy vành tai đỏ ửng, không khỏi cảm thấy mình tự đào một cái hố khổng lồ cho mình.

“Tôi kêu anh là Đình Quân, anh thả tôi đi ra ngoài được không?” Cố Hường Tinh thương lượng với anh.

Khóe miệng Vệ Đình Quân cong lên: “Không được.”

Cố Hường Tinh có chút phát điên, lại nghe anh nói: “Trả lời anh một vấn đề, anh sẽ thả em đi ra ngoài.”

Cố Hường Tinh tai thính cử động: “Anh hỏi đi.”

Tay Vệ Đình Quân từ hông của cô nâng lên vai của cô, kéo thân thể của cô quay lại, đối mặt với mình, rồi sau đó, hỏi cô: “Ngày hôm qua Cố Nhược Tuyết nói, chúng ta hợp nhau trả thù cô ta, là có ý gì?”

Trái tim bình bịch run lên, Cố Hường Tinh nhìn anh, đáy mắt thoáng qua giạt mình trong chớp mắt.

41. Chương 41: Cô Giấu Diễm

Edit: V.O

Vệ Đình Quân không bỏ qua cái giắt mình trong chớp mắt trên mặt cô, trông mắt đen hơi sâu, nhìn cô, mắt tìm tòi nghiên cứu.

Đầu óc Cố Hường Tinh nhanh chóng vòng vo một vòng, cô nhẹ giọng nói: “Có lẽ là, cô ta cho là vì chuyện đạo diễn An lần trước, nên tôi trả thù cô ta.”

“Nếu như là chuyện kia, vậy hẳn là tự em trả thù, sao cô ta lại cho là, chúng ta hợp nhau?”

Hường chi, chuyện anh dẫn Cố Hường Tinh đi từ chỗ đạo diễn An, trừ Đàm Minh, hoàn toàn không có ai biết.

Sau khi Cố Hường Tinh xoay mắt, hàm hồ nói: “Không phải là do anh nói quan hệ của chúng ta, cô ta cho là như vậy, cũng là bình thường.”

“À?” Vệ Đình Quân hơi nhíu mày: “Anh cho là, giữa em và cô ta, còn có chuyện gì đó mà anh không biết.”

Một câu nói, lại đâm vào điểm quan trọng.

Cố Hường Tinh yên lặng trong chớp mắt.

Thật lâu, cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng quắc.

“Giữa tôi và cô ta, quả thật có một chút chuyện anh không biết.”

Cố Hường Tinh nhìn anh, trông mắt nghiêm túc: “Tôi là đứa con gái được mang về nuôi khi cô ta bị bắt cóc lưu lạc bên ngoài, cô ta vẫn nhận định là sự xuất hiện của tôi dẫn đến cô ta lang thang ở bên ngoài, cho nên vẫn hận tôi. Chuyện này, tôi cũng biết được từ chỗ đạo diễn An.”

Vệ Đình Quân nhìn mắt của cô, hơi nhíu mày: “Chỉ có chuyện này?”

Cố Hường Tinh gạt đầu, dáng vẻ ung dung: “Chỉ có chuyện này.”

Vệ Đình Quân lại âm thầm nhìn kỹ mắt Cố Hường Tinh, thật lâu, mới thu hồi tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt, khẽ mỉm cười, hai ngón tay nắm cằm cô, sau đó buông cô ra, bỗng đứng dậy khỏi nước.

Cố Hường Tinh vô thức nhìn sang chỗ khác, mặc dù sớm đã từng có lúc thân mật hơn, cô vẫn không có can đảm nhìn trực diện vật thể của anh.

Nhìn phản ứng của Cố Hường Tinh, khóe miệng Vệ Đình Quân càng vui vẻ hơn, bước ra bồn tắm, tiện tay cầm lấy khăn lông lớn bên cạnh quần quanh eo, lúc này mới quay đầu nói:

“Nước nóng, em ngâm thêm chút nữa đi.”

Vừa nói, vừa ra khỏi phòng tắm.

Cố Hường Tinh sửng sốt, dieendaanleequydoon – V.O, không nghĩ tới Vệ Đình Quân lại bỏ qua cho cô đơn giản như vậy.

Chẳng qua, dù gì coi như cũng lừa được rồi.

Cố Hường Tinh thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Vốn là, Vệ Đình Quân biết chân tướng, đối với cô mà nói chỉ có lợi không có chỗ xấu, nhưng. . .

Bắt đầu từ lúc cô đồng ý với Cố Lực Phàm, cô chưa từng nghĩ nói cho Vệ Đình Quân chân tướng năm đó.

Tựa như lời của Cố Lực Phàm, đây là cô báo đáp công ơn nuôi dưỡng đối với nhà họ Cố, quan trọng hơn là, trong lòng Vệ Đình Quân đã nhận định cô là người phản bội anh.

Bị phản bội một lần, cần tốn thời gian rất dài, cô không muốn anh biết một sự phản bội khác một lần nữa.

Rút cả thân thể vào trong nước, cảm nhận thân thể từ từ ấm lên ở trong nước nóng, đôi lúc Cố Hường Tinh lại thở ra một hơi.

Có lẽ, giống như bây giờ, cũng không có cái gì không tốt.

. . .

Cố Hướng Tinh không biết là, sau khi Vệ Đình Quân ra khỏi phòng tắm, phủ thêm áo choàng tắm lại đi thẳng đến thư phòng.

Im lặng trong chớp mắt, anh cầm điện thoại trên bàn lên, trực tiếp bấm số Đàm Minh.

Điện thoại vang lên một lúc mới thông, bên đầu kia điện thoại, giọng Đàm Minh rõ ràng còn chưa ngủ tỉnh.

“Alo. . .lão Thiết cậu lại có cái gì cần dặn à?”

“Tôi muốn điều tra chuyện mười năm trước.”

Chợt nghe một tiếng này của Vệ Đình Quân, nhất thời Đàm Minh có chút tỉnh.

“Không phải là cậu vẫn luôn nói không cần điều tra sao? Sao đột nhiên đổi ý?”

Vệ Đình Quân đứng ở trước cửa sổ, nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, hồi lâu, chỉ nói: “Tôi muốn biết lý do cô ấy phản bội tôi, muốn biết nguyên nhân cô ấy thay đổi.”

Mà vài nguyên nhân, cô không có cách nào nói cho anh biết.

Cho nên, anh chỉ có thể tự mình tra.

Hơn nữa, trực giác của anh, Cố Hướng Tinh có chuyện lừa mình, mà chuyện đó, có liên quan đến anh, cũng có liên quan với Cố Nhược Tuyết.

42. Chương 42: Tiến Vào Quan Hệ Chính Quy

Edit: V.O

Kể từ sau đêm Cố Hướng Tinh say rượu chủ động xảy ra quan hệ với Vệ Đình Quân, cô cảm thấy, thái độ của Vệ Đình Quân đối với cô đã thay đổi.

Không hề nhìn lạnh lẽo châm chọc và cố ý gây khó khăn giống như trước nữa, mà là... biến thành một trạng thái tương đối tự nhiên.

Ví như, anh kêu cô làm bữa sáng cho anh;

Lại ví như, anh hỏi ý kiến của cô trước khi chuẩn bị đồ cho cô;

Lại ví như, lúc anh làm những chuyện kia với cô, dịu dàng hơn trước...

Mặc dù cô cho là, trong sự dịu dàng của Vệ Đình Quân càng có đùa giỡn nhiều hơn.

Không đúng, cái này rõ ràng lạc đề rồi.

Lắc lắc đầu, hắt suy nghĩ ngổn ngang ra, Cố Hướng Tinh gõ cửa phòng làm việc, sau đó bắt đầu báo cáo cho anh lịch trình hôm nay.

“... mười giờ sáng Tinh Ảnh Thị có cuộc họp ban giám đốc cần anh tham gia, mười một giờ sáng sớm ngày mai là nghi thức mở máy Lâu Lan lệ , là hạng mục trọng điểm của công ty, Chu tổng hi vọng anh có thể tới tham dự, bốn giờ chiều tôi sẽ đến studio...”

Nói được một nửa, đã thấy Vệ Đình Quân giơ tay lên cắt ngang.

Cố Hướng Tinh nhìn anh, mắt nghi ngờ.

Lại thấy người đàn ông vẫy vẫy tay với cô, ý kêu cô đi tới.

Nhất thời Cố Hướng Tinh có chút đề phòng: “Làm gì?”

“Tôi đây.”

Cố Hướng Tinh có chút nghi ngờ đi tới, mới vừa mới vừa đi tới trước mặt, người đàn ông đã vươn tay, dùng sức kéo cô vào trong lồng ngực mình, Cố Hướng Tinh mất thăng bằng, cả người ngã ngồi lên đùi của anh.

Nhất thời mặt Cố Hướng Tinh xấu hổ: “Anh buông ra.”

Vệ Đình Quân lại ôm cô, dieendaanleequuydoon – V.O, không có ý buông ra chút nào.

Cố Hướng Tinh chỉ đành phải mềm giọng: “Đây là phòng làm việc, sẽ có người đi vào.”

“Không có sự cho phép của anh, ai cũng không thể vào.”

“Anh...” Cố Hướng Tinh nổi đóa, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực nhăn như một tờ giấy, nhất thời không nói chuyện, Vệ Đình Quân nhìn đáng vẻ kia của cô, tròn mắt đen sâu, hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Nghỉ thức mở máy Lâu Lan lệ ngày mai, em đi qua thay anh.”

Cố Hướng Tinh sửng sốt: “Nhưng ý của Chu tổng, là hi vọng anh có mặt.”

“Trợ lý tư nhân của anh, đồng thời còn là trợ lý giám sát của Lâu Lan lệ, thân phận như vậy, vậy là đủ rồi.”

“Cái gì?” Cố Hướng Tinh nhìn Vệ Đình Quân, hiển nhiên không phản ứng kịp: “Trợ lý giám sát?”

Vệ Đình Quân nhìn cô, chỉ nói: “Anh biết em vẫn có hứng thú đối với công việc này, anh đã nói chuyện về chức vụ với Chu Dịch Sinh, em cứ đi qua là được.”

Cố Hướng Tinh có chút bất ngờ, cô không nghĩ tới Vệ Đình Quân lại còn lên sắp xếp công việc như vậy cho cô.

Giống như anh nói, thật ra giám sát chính là mục tiêu bắt đầu của mình, chẳng qua công việc này cần kinh nghiệm và tài nguyên, cho nên, cô chỉ có thể bắt đầu từ người đại diện làm lên, nhưng...

“Sao anh biết?”

Chuyện này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng đề cập với anh.

Vệ Đình Quân nhìn cô, tròn mắt đen hơi sâu: “Phải nói, trên người em không có gì là anh không biết.”

Sắc mặt Cố Hướng Tinh đỏ lên lần nữa, đáy lòng không nhịn được thâm mắng, vô lại.

Đang suy nghĩ, lại nghe Vệ Đình Quân bổ sung: “Kêu em đi qua studio còn có một điều kiện.”

Nhất thời mặt Cố Hướng Tinh cảnh giác, cô cũng biết!

Vệ Đình Quân nhìn cô, nghiêm túc nói: “Không cho phép có bất kỳ tiếp xúc bí mật gì với Bạch Hạo.”

Lúc này Cố Hướng Tinh mới phản ứng được, Bạch Hạo là nam số hai của Lâu Lan Lệ, nếu như cô đến studio, nhất định sẽ gặp phải Bạch Hạo.

Nghĩ đến lần trước tan rã trong không vui, Cố Hướng Tinh khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Mất thấy Cố Hướng Tinh im lặng, Vệ Đình Quân hí hí mắt, trong ánh mắt lộ ra chút nguy hiểm: “Sao? Không làm được?”

43. Chương 43: Cố Nhược Tuyết

Edit: V.O

“Nếu lo lắng tôi và Bạch Hạo lén lút tiếp xúc, mắc gì còn để cho tôi đi qua.” Bởi vì mấy ngày này ở chung hòa thuận, thái độ của Cố Hướng Tinh đối với Vệ Đình Quân cũng hơi làm càn một chút.

Nhưng, cũng không dám làm càn quá mức.

Mắt thấy sắc mặt người đàn ông hơi trầm xuống, Cố Hường Tinh vội nói: “Tôi đồng ý điều kiện của anh, sẽ không tiếp xúc bí mật gì với anh ấy.”

Lấy tính tình của Bạch Hạo, trải qua chuyện lần trước, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô.

Vệ Đình Quân nhìn dáng vẻ vẫn mắt hờn của Cố Hường Tinh, có chút bất mãn, tay khẽ vòng hông cô chặt hơn, càng kéo cô thêm vào trong ngực của mình, anh tiến đến gần cổ cô, ngửi mùi sữa tắm trái cây sạch sẽ mà nhẹ nhàng trên người cô, có chút say mê.

“Anh cho em đến studio, có phải em nên bày tỏ gì đó cho lần này không?”

Người đàn ông phả hơi thở ấm áp chồ cổ cô, có chút nhột, Cố Hường Tinh làm bộ không nhìn thấy ý đồ trong ánh mắt anh, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Trông mắt Vệ Đình Quân sâu hơn, chỉ nói: “Không đủ.”

Cố Hường Tinh có chút rối rắm, đang lúc cô do dự có nên hôn mắt anh bày tỏ biết ơn hay không, Vệ Đình Quân đã vươn tay, một tay đè ót cô, rồi sau đó dứt khoát hôn lên, môi mỏng tùy ý trần trọc ở hai bờ môi mềm mại của cô, rồi sau đó càng thêm ngứa quen đường cũ, nửa cưỡng ép cạy hàm răng cô ra, quần cái lưỡi thơm tho của cô càn rỡ đầy dứa.

Hai tay Cố Hường Tinh để ở trước ngực anh, bị động tiếp nhận anh dây dưa, cho đến khi. . . cảm thấy được sự thay đổi đến từ chính thân thể người đàn ông, nhất thời Cố Hường Tinh giật mình, chột đẩy anh ra, nháy khỏi đôi mắt anh trong nháy mắt.

Người đàn ông này! Mỗi lúc tới giây vò cô còn chưa đủ sao!

“Tới đây.” Trông mắt đen của Vệ Đình Quân thật sâu, dieendaanleequuydoon – V.O, nhìn chăm chăm cô, giọng nói hơi khàn khàn.

Cố Hường Tinh gần như không do dự, xoay người nhanh chân bỏ chạy.

Nếu tiếp tục ở cùng anh như thế này, cô sợ rằng ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Mắt thấy người nọ chạy ra phòng làm việc tựa như con thỏ, ánh mắt Vệ Đình Quân bộc phát sâu nồng, mấy ngày nay, quả nhiên gan cô càng lúc càng lớn.

Để cô đến studio, cũng không biết rốt cuộc là tốt hay xấu. . .

Mà sự thật chứng minh, Vệ Đình Quân lo lắng là dư thừa.

Hôm sau, cách nghỉ thức mở máy còn nửa tiếng.

Cố Hường Tinh có mặt sớm một chút, đi theo giám sát cùng nhau gặp đạo diễn, sáng sớm bận việc, mới vừa tìm góc nghỉ ngơi, đã nghe một giọng nữ sắc nhọn châm biếm truyền đến.

“Đây chính là tổ phim Lâu Lan Lệ, sao chó mèo gì cũng có thể cho đến?”

Người nói chuyện, chính là Cố Nhược Tuyết, trừ Bạch Hạo ra, Cố Nhược Tuyết cũng dựa vào Cố Lực Phàm đầu tư thành công lấy được nhân vật nữ số ba, điều này, Cố Hường Tinh đã sớm biết.

Nhưng, vậy thì thế nào? Cô chỉ làm việc thôi.

Không muốn dây dưa nhiều với Cố Nhược Tuyết, Cố Hường Tinh đứng dậy muốn đi ra, Cố Nhược Tuyết nhìn thái độ trong mắt không có ai của cô, đáy mắt thoáng qua một tia ghen ghét, vươn tay, đẩy Cố Hường Tinh một phát từ phía sau lưng.

Cố Hường Tinh vốn đi ở bên cạnh lan can, thành linh bị Cố Nhược Tuyết đẩy, nhất thời cả người không kịp đề phòng ngã xuống lan can.

Cố Hường Tinh vô thức nhắm mắt lại, vị trí của cô cao chừng hơn một thước, ngã xuống từ đây, mặc dù không chết được, nhưng bị thương là không tránh khỏi.

Cố Nhược Tuyết, lại lộ liễu đến mức này!

Vậy mà, cơn đau trong dự đoán cũng không truyền đến, trong nháy mắt Cố Hường Tinh sắp ngã xuống lan can, chợt cánh tay lại được một người níu lại, rồi sau đó chỗ hông căng chặt, ổn định tinh thần lại, mình đã bị kéo vào trong một lồng ngực.

Cố Nhược Tuyết nhìn người vừa tới, vẻ ghen ghét trong mắt càng sâu.

44. Chương 44: Scandal Nổi Lên

Edit: V.O

Cố Hường Tinh ổn định tinh thần lại, thấy rõ dáng dấp đối phương, hơi kinh ngạc.

Người vừa tới không phải là ai khác, chính là Bạch Hạo.

“Bạch Hạo. . .” Cô có chút áy náy, mặc dù mấy ngày trước huyền não không vui, nhưng anh ta vẫn giúp cô.

Nghe một tiếng này của Cố Hường Tinh, bỗng đứng thân thể Bạch Hạo cứng đờ, một giây kế tiếp, lại chợt đẩy cô từ trong lòng mình ra.

Nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Cố Nhược Tuyết, sắc mặt khó coi.

Hiển nhiên Cố Nhược Tuyết cũng không ngờ tới Bạch Hạo lại đột nhiên xuất hiện, sau khi hốt hoảng trong chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh: “Bạch Hạo, anh đừng quên mấy ngày trước chị ta vong ân phụ nghĩa vứt bỏ anh thế nào, bây giờ anh giúp chị ta, chị ta cũng sẽ không để anh ở trong lòng.”

“Cố Nhược Tuyết, cô. . .” Cố Hường Tinh đang muốn mở miệng, Bạch Hạo đã lạnh giọng trách mắng: “Câm miệng! Cố Nhược Tuyết, nếu cô còn nhớ rõ hôm nay là trường hợp nào, thì nhanh chóng rút đi cho tôi, nếu không, gọi phóng viên tới đây, cô cũng đừng mong lẫn lộn ở trong vòng này nữa.”

Cố Nhược Tuyết nghe một tiếng này của Bạch Hạo, càng thêm tức giận: “Đầu óc anh bị hồ đĩnh rồi sao! Từ đầu tới cuối Cố Hường Tinh đều đang lợi dụng anh, anh không còn giá trị lợi dụng, lại chuyển hướng nhảy vào trong lòng Vệ Đình Quân, anh cho rằng tại sao chị ta lại xuất hiện ở đây? Còn không phải là bởi vì bám lên Vệ Đình Quân, nên mới lấy được thân phận Trợ lý giám sát!”

Nghe được một câu này của Cố Nhược Tuyết, sắc mặt Bạch Hạo càng thêm khó coi: “Cút!”

“Hừ!” Cố Nhược Tuyết dậm chân, xoay người bỏ đi, Cố Hường Tinh thấy Cố Nhược Tuyết rời đi, lúc này mới chuyển sang Bạch Hạo: “Bạch Hạo, cảm ơn anh.”

Bạch Hạo lại nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng: “Cho dù vừa rồi là người khác, tôi cũng sẽ giúp đỡ.” Dừng một chút, lại như cười như lạnh: “Sớm biết là cô, tôi sẽ hoàn toàn không xuất hiện.”

Dứt lời, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trong lòng Cố Hường Tinh hiểu, Bạch Hạo sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô, dieendaanleequuydoon – V.O, hơn nữa là sau khi nghe được những lời đó của Cố Nhược Tuyết. . .

Có lẽ đáy lòng anh đã sớm định cô leo lên giường Vệ Đình Quân là vì muốn trèo lên cao.

Không chỉ là anh ta, cho dù là bất cứ ai, biết quan hệ của cô và Vệ Đình Quân, có lẽ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Bỏ qua những suy nghĩ ngổn ngang kia trong lòng, Cố Hường Tinh đi đến địa điểm tiến hành nghi thức, cũng không biết, ở sau lưng cô, có một ống kính vẫn đi theo bóng lưng của cô, ẩn chớp hết lần này tới lần khác.

. . .

Năm giờ chiều, Tập đoàn IC, phòng làm việc trên tầng cao nhất.

Vệ Đình Quân mới vừa kết thúc cuộc họp trở lại phòng làm việc, Ngải Mễ đã vội vã đi vào: “Vệ tổng, Có tiểu thư đã xảy ra chuyện.”

Sắc mặt Vệ Đình Quân nghiêm trọng, nhìn Ngải Mễ đưa ipad tới, lúc nhìn thấy nội dung phía trên thì khuôn mặt tuần tú tràn đầy trầm hải dọa người.

Bộp một tiếng, ipad bị tiện tay ném lên bàn làm việc, hình ảnh biểu hiện trên màn hình, chính là hình ảnh Bạch Hạo ôm Cố Hường Tinh rất chặt.

Hơn nữa cái hình này, ngay mới vừa rồi, đã nhanh chóng truyền trên web.

“Hiện tại cô ấy ở đâu?” Giọng nói lạnh như băng kinh người, khiến cho Ngải Mễ không nhịn được run một cái: “Lúc này vẫn còn ở Hoàn Kiều.”

“Chuẩn bị xe.”

. . .

Hoàn Kiều lúc này, cũng hỗn loạn.

Ngày mở nghỉ thức máy đó vốn là tổ phim bắt đầu ăn cơm, Cố Hường Tinh mới vừa ngồi xuống, đã thấy được tin tức trên web, mặt biến sắc, vội vã rời chỗ.

Cố Nhược Tuyết nhìn bước chân Cố Hường Tinh vội vã, đáy mắt thoáng qua một tia âm ngoan, lấy điện thoại ra, trực tiếp gửi một tin.

Bên kia, Cố Hường Tinh mới vừa đi ra tiệm cơm, đã thấy được cuộc gọi đến từ Vệ Đình Quân.

Trái tim một lạc nhịp, đây rõ ràng cho thấy gọi tới hồi tội.

Suy nghĩ một chút, đang muốn ấn tắt, chợt bỗng dưng có một cái tay từ sau lưng vươn ra, che miệng của cô kéo về phía sau.

“Ưm ưm. . .”

Cố Hường Tinh còn muốn giãy giụa, mùi thuốc gay mũi tràn ngập mũi miệng cô trong nháy mắt, ngay sau đó, ý thức lại rơi vào một vùng bóng tối.

45. Chương 45: Bị Thiết Kế

Edit: V.O

Lúc Cố Hường Tinh tỉnh lại, trước mắt choáng váng, cảm giác thân thể vô lực không khỏi có chút quen thuộc.

Bên dưới là giường lớn mềm mại của khách sạn, trong phòng lại mờ tối.

Đây là đâu? Tại sao cô lại ở chỗ này?

Còn chưa chờ cô suy nghĩ rõ ràng, đã nghe cách một tiếng, cửa phòng bị mở ra, một người lắc la lắc lư đi vào, trên người có mùi rượu nồng nặc.

“Ai đó?” Cả người Cố Hường Tinh căng thẳng, vô thức nắm ga giường bên dưới, bước chân người vừa tới hơi dừng lại, ngay sau đó lắc la lắc lư đi tới hướng cô.

“Đừng tới đây!” Cố Hường Tinh cảnh cáo lần nữa, người nọ vẫn đi tới trước mặt, thân thể ngã xuống mép giường, mùi rượu nồng đậm, có chút mơ hồ: “Tiểu Tinh Nhi?”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Cố Hường Tinh thở phào nhẹ nhõm.

“Bạch Hạo. . .”

“Em cho là, anh đã đi.” Bạch Hạo thở ra mùi rượu thò người ra dò xét cô: “Tại sao cô lại ở. . . phòng tôi.”

“Em. . . em cũng không biết.” Cố Hường Tinh vừa nói, chịu đựng cảm giác choáng váng, thật vất vả giùng giàng ngồi dậy, trước mắt lại trời đất xoay chuyển, nhất thời cả người mềm nhũn ngã ra sau.

Bạch Hạo thấy thế, vô thức vươn tay, nắm vai của cô, lại không kịp đề phòng men say của mình, nhất thời cả người cùng ngã lên giường với Cố Hường Tinh.

Cả người anh ta đè ở trên người Cố Hướng Tinh, nghe người phía dưới không kiềm được một tiếng kêu đau đớn, Bạch Hạo cảm thấy chỗ ngực có thứ gì đó đập liên hồi.

“Nặng. . .”

Bạch Hạo nghe vậy, lý trí nói cho anh ta biết, mình phải ngồi dậy, nhưng thân thể lại không phản ứng chút nào.

Anh ta vô thức ôm lấy người phía dưới, mở miệng, men say bốc lên, giọng nói không khỏi có chút khàn khàn: “Tiểu Tình Nhi. . .”

Cố Hướng Tinh cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, dieendaanleequuydoon – V.O, còn chưa kịp ngẫm nghĩ, chợt thấy Bạch Hạo nghiêng thân, hẳn là muốn hôn cô.

Liên tục không ngừng quay đầu đi, Cố Hướng Tinh lớn tiếng nói: “Bạch Hạo! Anh tỉnh táo một chút.”

“Anh không. . .” Vô lại như quỷ say, tỏ vẻ phiến não: “Tại sao anh phải tỉnh táo? Tỉnh táo, em sẽ rời khỏi anh.”

Rồi sau đó nghiêng thân, chôn đầu mình ở cổ của cô: “Tiểu Tình Nhi, em bỏ người đàn ông kia, trở lại bên cạnh anh có được không?”

Lúc môi ấm áp chạm vào cổ cô, Cố Hướng Tinh chỉ cảm thấy giật mình, sự nhạy cảm trong đầu cô nổi dậy, liên tục không ngừng giằng co.

“Bạch Hạo! Anh buông em ra. . .”

Rõ ràng Bạch Hạo uống say, hoàn toàn không để ý cô giãy giụa, ngược lại chuyển thân, hoàn toàn ép cô ở dưới người mình, khát vọng trong lòng bùng nổ, vào giờ phút này, trong đầu Bạch Hạo chỉ còn lại một câu nói.

Chiếm lấy cô ấy.

Cô ấy vốn chính là của mình.

. . .

Đáy mắt Cố Hướng Tinh thoáng qua bối rối, mắt thấy Bạch Hạo hôn lần nữa, cô vô thức cắn răng, đúng lúc này, cửa phòng bị một đá của người tới đá văng ra ầm một tiếng.

Tiếng động lớn ngăn cản động tác kế tiếp của Bạch Hạo, chỗ cửa, thân hình người đàn ông cao lớn, Bạch Hạo còn chưa phản ứng kịp, người đàn ông đã bước nhanh tới trước, vươn tay dễ dàng nhắc người anh ta từ trên người Cố Hướng Tinh lên, sau đó vung một cái nắm đấm như sắt qua, Bạch Hạo đụng mạnh lên tường, kêu lên một tiếng đau đớn.

Bỗng dưng Cố Hướng Tinh thấy rõ dáng dấp người tới, hai tròng mắt có chút ướt.

“Vệ Đình Quân. . .”

Lại thấy, Vệ Đình Quân đứng ở đầu giường nhìn cô, con ngươi như đêm đen lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, ngũ quan anh tuần lộc ra hơi thở nguy hiểm dị thường.

Cố Hướng Tinh còn chưa phản ứng kịp, cánh tay đã bị nhấc lên thô bạo, ngay sau đó, cả người đã bị anh vác lên vai không dè dặt chút nào.

46. Chương 46: Không Biết

Edit: V.O

Động tác thô lỗ, khiến cho Cố Hướng Tinh càng choáng váng hơn.

“Vệ Đình Quân...anh buông ra...tôi khó chịu...” Cô bị anh vác lên trên vai, đầu, ngực, bụng đều khó chịu.

Vệ Đình Quân lại mất điếc tai ngơ, vác cô vào thang máy, lại nhấn lên tầng.

Quét mở một căn phòng, Vệ Đình Quân vứt cô xuống giường không hề khách sáo chút nào.

Cố Hướng Tinh bị anh giày vò một vòng, thuốc vừa rồi đã sớm bị giải không ít, cô giùng giàng ngồi dậy khỏi giường, lại thấy mặt Vệ Đình Quân rét lạnh, mở miệng, giọng nói lãnh khốc giống như tới từ địa ngục:

“Đây chính là hành động em đáp lại với anh? Cố Hướng Tinh, gặp phải Bạch Hạo, em không thể chờ đợi vậy sao?”

Bỗng dưng Cố Hướng Tinh nhú lông mày lại: “Anh có ý gì?”

Trực giác của cô cho thấy cảm xúc của Vệ Đình Quân không đúng lắm.

“Có ý gì?” Khóe Vệ Đình Quân miệng cười lạnh: “Là tôi xuất hiện không đúng lúc, phá hư chuyện tốt của các người?”

Chợt nghe lời này của Vệ Đình Quân, Cố Hướng Tinh hiểu được, cô đứng dậy, định giải thích: “Anh hiểu lầm. . .”

Mới nói ra miệng, Vệ Đình Quân lại chợt nghiêng thân, ấn vai của cô, hung hăng đè cô xuống giường lại.

“Hiểu lầm? Cô nói cho tôi biết cái gì là hiểu lầm? Cô và cậu ta lén lút gặp mặt ôm nhau là hiểu lầm? Hay là nói mới vừa rồi các người ở chung một chỗ là hiểu lầm? Cố Hướng Tinh, cô thiếu **** vậy à, ngay cả một ngày cũng không nhịn được?”

Người đàn ông tràn đầy ác ý lên án khiến cho lồng ngực Cố Hướng Tinh đau nhói, một giây kế tiếp, chính là tức giận khó tả, dieendaanleequuydoon – V.O, vươn tay, tát Vệ Đình Quân một cái.

Khóe miệng Vệ Đình Quân cong lên, cười lạnh, dễ dàng bắt lấy tay cô, nắm chặt.

“Bị tôi nói trúng?”

“Vệ Đình Quân! Tên khốn kiếp!”

Tại sao anh có thể nói cô như vậy? Tại sao có thể hiểu lầm cô như vậy?

Vệ Đình Quân nhìn uất ức trong ánh mắt cô, tròn mắt đen càng lạnh, thâm giận.

“Vậy cô đang yên đang lành, tên khốn kiếp đó lại làm chuyện đó với cô à?”

Dứt lời, anh nghiêng thân, nặng nề hôn cô.

“Ừm. . .”

Mỗi một lần đều cường thế và thô bạo hơn trước đây, nghiền ép nặng nề, mút vào thật sâu, dường như muốn nuốt cả người cô vào trong bụng, anh nắm cằm của cô, mạnh mẽ yêu cầu cô mở to miệng ra chịu đựng mỗi một phần cuồng loạn của anh.

Cố Hướng Tinh liều mạng đánh ngực của anh, lại nghe được tiếng thở càng ngày càng nặng của người đàn ông, môi truyền tới cảm giác tê dại hết lần này tới lần khác, đang lúc Cố Hướng Tinh cảm thấy sức lực cả người đều bị người này cướp đi. Bỗng dưng bàn tay của anh vươn vào dưới váy cô.

“Ừm ừm. . .”

Cố Hướng Tinh giùng giàng muốn né tránh sự đụng chạm thô lỗ của anh, Vệ Đình Quân lại liều mạng, vươn tay, vừa dùng sức, quần của cô đã bị xé thành hai nửa.

Rồi sau đó, anh buông môi cô ra, ngồi dậy, bắt đầu cởi dây lưng chỗ hông của mình, nhìn động tác của hắn, nhất thời Cố Hướng Tinh có chút hoảng: “Vệ Đình Quân. . .đừng, anh đừng đối xử với tôi như vậy. . .”

“Tôi đã cho cô cơ hội.” Vệ Đình Quân lạnh giọng nói, vứt dây lưng quần trong tay, kể cả cái váy rách nát của cô cũng dứt khoát bị ném xuống dưới giường.

. . .

Tựa như một nghi thức trừng phạt vô vọng, anh tiến vào rất nhanh, không dịu dàng chút nào, ngoại trừ đau, vẫn là đau.

Vệ Đình Quân nhìn đau đớn rõ ràng trên mặt cô, sự sáng khoái trong mắt ảm đạm, động tác phía dưới càng lúc càng nhanh.

Dần dần, tất cả chữ rửa và cầu xin tha thứ của Cố Hường Tinh, cũng biến thành tiếng rên rỉ vỡ vụn, tiếng khóc nghẹn đứt quãng, cho đến cuối cùng, đột nhiên mất tất cả âm thanh.

Trực giác của Vệ Đình Quân cảm thấy có thứ gì đó không đúng, cúi đầu nhìn, mặt chợt biến sắc.

Chỉ thấy, phía dưới Cố Hường Tinh, máu tươi chảy xuống hai đùi trắng nõn, trên ga giường tuyết trắng, đỏ sẫm chói mắt.

47. Chương 47: Cô Mang Thai

Edit: V.O

Chợt sắc mặt Vệ Đình Quân thay đổi, nhìn Cố Hường Tinh chẳng biết ngắt xiu từ lúc nào, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, khuôn hoảng khó tả càn quét trong đầu của anh.

Không chút do dự quẩn người kỹ càng, bế ngang lên, rồi sau đó lái ô-tô một đường tới bệnh viện gần đó.

Nhìn Cố Hường Tinh được đẩy vào phòng cấp cứu, Vệ Đình Quân chỉ cảm thấy lòng bị vò mạnh.

Rõ ràng đã thế, tuyệt đối không làm tổn thương cô nữa.

Nhưng, lúc thấy cô và Bạch Hạo nằm ở trên cùng một cái giường, lý trí vẫn không thể địch nổi lửa giận.

Anh thừa nhận, mình yêu Cố Hường Tinh.

Chỉ cần nhìn thấy cô cùng với Bạch Hạo, anh sẽ ghen đến nổi điên.

Nhưng, cho tới bây giờ anh không quá thật sự muốn tổn thương cô.

Ngồi ở trên ghế dài bệnh viện, cả người Vệ Đình Quân tràn đầy hơi thở đè nén mà kinh người.

Lúc Đàm Minh chạy tới, chính là thấy một Vệ Đình Quân như vậy.

Anh càng làm cho người ta cảm thấy sợ hơn quá khứ, cũng so với trước đây, anh càng có nhiều nhược điểm.

“Tôi đã điều tra rõ ràng mọi chuyện rồi.” Đàm Minh mở miệng, không có vẻ bất cần đời vốn có.

“Nói.” Vệ Đình Quân lạnh giọng, trong giọng nói là lạnh lẽo.

“Chuyện bức ảnh, là hiểu lầm, nhưng chuyện khách sạn, là Cố Nhược Tuyết uốn cong.” Đàm Minh lời ít mà ý nhiều: “Bạch Hạo bị chuốc say, Cố Hường Tinh thì bị làm hôn mê đưa vào phòng.”

Quả đấm tay Vệ Đình Quân căng chặt, sắc mặt tái xanh.

Anh thật đã hiểu lầm cô. . .

“Còn có một chuyện, nói ra, hi vọng cậu gắng giữ tĩnh táo.”

“Nói!” Trong giọng nói Vệ Đình Quân rõ ràng không nhịn được.

Đàm Minh nhíu mày, hồi lâu, vẫn thở dài: “Cậu kêu tôi điều tra nguyên nhân Cố Hường Tinh phản bội cậu mười năm trước, dieendaanleequydoon – V.O, đã có kết quả.”

Vệ Đình Quân nhìn anh ta: “Chuyện này đã không quan trọng nữa.”

“Bản thân tôi cảm thấy chuyện này rất quan trọng.” Đàm Minh vừa nói, vừa lấy điện thoại từ trong túi ra: “Nói đúng ra, đây là video giám sát tôi lấy được từ bệnh viện một tiếng trước.”

Vệ Đình Quân cau mày: “Bệnh viện? Mười năm trước?”

Đàm Minh lắc đầu: “Không, hơn nửa tháng trước.”

Nói cũng nói không rõ ràng, Đàm Minh dứt khoát mở điện thoại ra, đưa tới.

Vệ Đình Quân nhìn video phía trên, gần như nhìn một cái đã nhận ra, đó là lần trước Cố Hường Tinh bắt ngờ vọt tới trước xe anh bị trật chân, sau đó được đưa đến bệnh viện.

Cái này có chân tướng anh muốn?

Vệ Đình Quân mở video ra, tiếng trong video được cố ý làm lại như cũ, phân biệt rõ ràng...

“Cố Hường Tinh, chị đừng cho là tôi không biết chị có ý định gì, chị muốn khai tôi ra, nói cho Vệ tổng năm đó là tôi giả mạo danh nghĩa của chị báo cảnh sát bắt anh ta. . .”

. . .

“Hường Tinh, những năm gần đây, tôi cung cô ăn mặc, chưa từng bạc đãi cô chút nào. . . coi như là cô báo đáp tôi, đừng đề cập đến chuyện này nữa.”

. . .

“Vây, từ hôm nay trở đi, những gì tôi thiếu nhà họ Bạch, coi như tôi đã trả sạch.”

Giọng nói tràn đầy tuyệt vọng của Cố Hường Tinh truyền đến, từng chữ từng câu, nện mạnh ở trong đầu của anh.

Tay Vệ Đình Quân nắm điện thoại rất chặt, không thể tin được, nhiều năm như vậy, anh vẫn hận sai cô, không chỉ như vậy, anh còn. . . làm nhiều chuyện tổn thương cô như vậy.

Cô đã từng cố gắng chứng minh sự vô tội của cô với anh, nhưng, anh không tin!

Đột nhiên gân xanh trên tay cầm điện thoại lộ ra, chỉ nghe rắc một tiếng, vỏ ngoài điện thoại bị bóp vỡ.

Đàm Minh mở miệng, vẫn không nói chuyện, lúc này, anh ta vẫn không nên đi chọc vị trước kia là đội trưởng bộ đội đặc chủng.

Không khí ở hành lang lạnh lẽo, một bác sĩ đi ra phòng cấp cứu, nhìn Vệ Đình Quân, chỉ hỏi: “Anh là người nhà bệnh nhân?”

Mắt thấy Vệ Đình Quân gật đầu, bác sĩ này mở miệng trách mắng: “Anh làm chồng thế nào vậy? Vợ anh mới vừa mang thai ba tuần, hoàn toàn không thể làm chuyện phòng the kịch liệt. . .”

Nghe vậy, Vệ Đình Quân gần như bị chấn kinh tại chỗ, điện thoại vỡ nát trong tay đáp lại bằng tiếng rơi xuống đất, phát ra tiếng động thanh thúy ở trong hành lang yên tĩnh.

Mắt Vệ Đình Quân kinh hãi và mất hồn.

Cô. . . mang thai?

Cho nên, bãi máu trên giường kia. . . là đứa con đầu tiên của cô và anh. . .

48. Chương 48: Hối Tiếc Không Kịp

Edit: V.O

Mắt Vệ Đình Quân đỏ bừng tia máu, đau đớn khoan tim từ lồng ngực truyền đến, hai tay nắm đầu của mình, mặt Vệ Đình Quân trầm hã và ảo não dọa người.

Anh đã làm gì với cô?

Tổn thương cô không lý do...thậm chí, hại con của cô và anh...

Dù là Đàm Minh, hiển nhiên cũng bị sợ ngẩn người.

“Mang thai...” Anh ta nhìn bác sĩ nữ trước mặt, run rẩy hỏi: “Bác sĩ, vậy đứa bé kia...”

“Đứa bé vẫn còn.” Bác sĩ liếc hai người.

Bốn chữ, trong nháy mắt kéo Vệ Đình Quân từ địa ngục trở lại.

Đứa bé vẫn còn.

Con của cô và anh vẫn còn.

Tròng mắt đen lóe ra một ít ánh sáng, Vệ Đình Quân nghĩ, còn có thể bù đắp, giữa anh và cô, vẫn còn có thể cứu vãn.

“Chẳng qua lần này thiếu chút nữa vợ anh đã đẻ non, kế tiếp phải tĩnh dưỡng thật tốt mới được.”

Vệ Đình Quân nghe vậy, nhìn bác sĩ trước mặt, đáp vô cùng nghiêm túc: “Tôi nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Tròng mắt đen tỏ vẻ kiên quyết, lần này, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô bị một chút tổn thương nào nữa.

Về phần những người đã từng làm tổn thương, khiến cho cô lần lượt bị anh hiểu lầm, anh cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đàm Minh nhìn ánh mắt thoảng qua khát máu âm trầm của Vệ Đình Quân, chỉ âm thầm sợ run ở đáy lòng.

Xem ra có vài người sắp gặp tai ương.

...

Báo mạng sáng sớm trên Internet.

Ngày thứ hai Lâu Lan Lệ mở máy, nữ số ba Cố Nhược Tuyết bị tổ phim đổi vai, nguyên nhân là đám săn tin chụp được Cố Nhược Tuyết lẫn lộn trên giường khách sạn với ba người đàn ông.

“Bọn ba chồng” vừa ra, tên Cố Nhược Tuyết bị gắn biệt danh hào môn dục nữ trong nháy mắt, tất cả hợp đồng quảng cáo rồi rít hủy hợp đồng, trong một đêm, Cố Nhược Tuyết bị triệt để phong sát đường trong làng giải trí, đồng thời trở thành trò cười của xã hội thượng lưu.

Sau một tuần chuyện của Cố Nhược Tuyết bộc phát, Tập đoàn Cố thị của Cố Lực Phàm bộc phát ra các loại gièm pha thương nghiệp, đóng băng tiền bạc, xí nghiệp đối mặt với phá sản, cuối cùng bị Lam Thiên mạnh mẽ thu mua.

Tất cả mọi người đều nói..., nhà họ Cố đắc tội với người.

Đàm Minh chỉ nói, người nhà họ Cố đắc tội, là một nhân vật tuyệt đối không đắc tội nổi.

...

Thành phố S, bên trong khu biệt thự eo núi yên tĩnh.

Cố Hường Tinh ngồi ở trên ghế dựa lớn bên cửa sổ, cô lẳng lặng nhìn tin tức có liên quan với Tập đoàn Cố thị, bỏ ipad qua một bên, nghiêng đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trên mặt trầm tĩnh.

Cửa phòng ngủ bị đẩy mở, dieendaanleequaydoon – V.O, Vệ Đình Quân đi vào, nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Anh đi tới, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng từ phía sau, thân thể Cố Hường Tinh cứng lại, trên mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh như cũ.

Đương nhiên Vệ Đình Quân cảm nhận được thân thể cô chợt cứng ngắc, kể từ khi cô tỉnh lại ở bệnh viện, cả người đã hết sức yên tĩnh, thân thể càng kháng cự sự tiếp xúc của anh.

Nhưng. . .chuyện này cũng không quan trọng.

“Tất cả mọi chuyện đã xử lý xong, kế tiếp, em chỉ cần yên tâm dưỡng thai là được rồi.”

Vệ Đình Quân vừa nói, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên cái bụng bằng phẳng của cô, nơi đó có con của anh và cô.

Cố Hướng Tinh để mặc anh vuốt ve bụng, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể thấy rõ ràng tư thế của hai người, thân mật, hài hòa. . .

Lại cũng chỉ là suy nghĩ.

Mắt đẹp hơi ảm đạm, chợt Cố Hướng Tinh vươn tay đặt lên mu bàn tay của anh.

Cố Hướng Tinh cúi thấp đầu, nhẹ giọng, lại kiên định: “Vệ Đình Quân, anh thả tôi đi đi.”

Bỗng dưng động tác tay của Vệ Đình Quân cứng đờ.

Hồi lâu, lại làm như không nghe thấy, vẫn kéo chăn qua đắp kín cho cô, vẻ mặt vẫn âm trầm.

“Không thể nào.”

Trước kia không biết chân tướng, anh cũng chưa từng tính để cô rời đi, sau khi biết chân tướng, anh càng không thể nào để cô đi.

Đời này, cô chỉ có thể là của mình.

Nghe ba chữ không hề có phần thương lượng của Vệ Đình Quân, Cố Hướng Tinh cắn răng, nghiêng đầu, nhìn anh, hốc mắt ửng đỏ: “Nếu như anh còn muốn tôi giữ lại đứa bé này, thì để tôi đi đi.”

49. Chương 49: Thời Gian Sẽ Chứng Minh

Edit: V.O

Ánh mắt Vệ Đình Quân căng thẳng, tay kéo chăn hơi dùng sức, giọng nói lạnh xuống,

“Em thà rằng không cần đứa bé này, cũng không muốn ở lại bên cạnh anh?”

Cố Hướng Tinh không nói gì, vẻ mặt cũng ngăm thừa nhận.

Vệ Đình Quân có chút tức giận đứng dậy, đứng ở bên cạnh ghế nằm, giống như là sắp nổi giận, nhưng, cuối cùng vẫn nhịn xuống, anh cường chế đè phiền não và tức giận trên mặt mình xuống, đề thấp giọng, trầm giọng nói: “Anh đã xin tha lỗi, xin nhận lỗi, cũng từng bảo đảm với em, sau này tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm ra chuyện tổn thương em, Cố Hướng Tinh, em còn muốn anh phải làm sao?”

Cố Hướng Tinh cúi đầu, tay vô thức nín lấy chăn trên người, thật lâu, mới nhẹ giọng mở miệng:

“Dù là ai cũng không cách nào bảo đảm đó là một lần cuối cùng. Chỉ cần tôi còn liên lạc với Bạch Hạo, anh vẫn sẽ nhận định giữa tôi và anh ấy có mập mờ. . . Vệ Đình Quân, tôi mệt rồi.”

“Mệt thì nghỉ ngơi, nhưng đừng nói cái gì mà thả em đi nữa, bởi vì, anh sẽ không đồng ý.”

Vệ Đình Quân nói xong, như muốn xoay người rời đi, tròng mắt Cố Hướng Tinh run lên, dứt khoát đứng dậy.

“Anh không đồng ý, tôi sẽ phá đứa bé này.” Cố Hướng Tinh cắn răng, run giọng nói: “Nếu anh còn cần đứa bé này. . .”

“Anh không cần đứa bé đó.” Vệ Đình Quân lạnh giọng ngắt lời cô, tròng mắt đen trầm trầm nhìn chằm chằm cô, giống như đêm đen, như nước sơn: “Anh chỉ cần em.”

Tròng mắt Cố Hướng Tinh run lên, nhìn Vệ Đình Quân bỏ đi không hề quay đầu lại, hồi lâu, mới chán nản ngồi trở lại ghế dựa.

Không lâu lắm, cửa phòng ngủ được đẩy mở lần nữa, người đi vào chính là bác sĩ lần trước cứu trị cho cô ở Hoàn Hỷ Kiều, Tiết Lam.

Vì để cho Cố Hường Tinh dưỡng thân thể tốt hơn, dieendaanleequuydoon – V.O, Vệ Đình Quân trực tiếp vận dụng quan hệ, chuyển người từ bệnh viện Hoành Kiều thẳng đến làm bác sĩ gia đình tư nhân của mình, trừ bình thường chăm sóc thân thể Cố Hường Tinh, cũng chịu trách nhiệm nói chuyện giải buồn với cô.

“Tôi thấy anh ấy trầm mặt rất lâu, hai người cãi nhau à?”

Cố Hường Tinh im lặng hồi lâu, kể lại chuyện vừa rồi với Vệ Đình Quân cho Tiết Lam nghe.

Tiết Lam nhíu mày: “Quan hệ của hai người các cô, tuyệt đối là quan hệ người thân phức tạp nhất tôi từng thấy.”

Cố Hường Tinh có chút tủi thân: “Tôi không phải là người nhà anh ấy, tôi chỉ là một tình nhân anh ấy nuôi.”

Tiết Lam bĩu môi, xem thường: “Cho nên, cô vì vấn đề thân phận, mới muốn rời khỏi anh ấy?”

Cố Hường Tinh nghe vậy, lại lắc đầu: “Không phải.”

Cố Hường Tinh dừng một chút, mới nhẹ giọng nói: “Là bởi vì. . .tôi thích anh ấy.”

Tiết Lam sững sốt, lại thấy, khóe miệng Cố Hường Tinh tràn ra một chút vui vẻ: “Anh ấy là tình đầu của tôi, cho dù đến tận bây giờ, tôi cũng vẫn thích anh ấy, cho nên, tôi mới nhất định phải rời khỏi anh ấy.”

Tiết Lam cau mày, vẻ mặt rõ ràng không hiểu.

“Nếu như tôi tiếp tục ở lại bên cạnh anh ấy, tình yêu của tôi đối với anh ấy, một ngày nào đó sẽ bị mài hết bởi vì không ngừng tổn thương. . .nhưng, tôi không muốn từ bỏ chuyện yêu anh ấy.”

Cố Hường Tinh nói tới chỗ này, giọng nói hơi đau khổ, vui vẻ ở khóe miệng cũng khổ sở theo.

Tiết Lam không hiểu loại logic này của cô, nhưng, cô nghĩ, có người sẽ hiểu.

Trần an Cố Hường Tinh thỏa đáng, cô mới ra khỏi phòng, đóng cửa phòng ngủ, Tiết Lam nghiêng đầu, chỉ hỏi: “Lời cô ấy mới vừa nói, anh cũng nghe thấy rồi chứ?”

Cạnh cửa, là Vệ Đình Quân chưa rời đi, anh nghiêng người tựa lên tường, trông mắt đen thâm trầm, đối với câu hỏi của Tiết Lam, chẳng qua chỉ hờ hững hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?”

Bất kể cô nghĩ như thế nào, anh cũng sẽ không để cô rời đi, nếu như cô có bản khoản như vậy, vậy, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

50. Chương 50: Vệ Lão Gia Tử

Edit: V.O

Đêm khuya dày đặc, Cố Hường Tinh nằm ở trên giường, buồn ngủ.

Cho đến khi cảm thấy bên kia giường hơi sụp xuống, cô vô thức mở mắt, còn chưa phản ứng kịp, cánh tay quen thuộc đã từ phía sau ôm cô lại.

Bỗng dưng thân thể Cố Hường Tinh cứng đờ.

Là anh.

Những ngày qua vì để cô tĩnh dưỡng thật tốt, anh không ngủ cùng cô chung một giường nữa, tại sao tối nay lại tới?

Cảm thấy hơi thở của anh tiến sát vào gáy cô, Cố Hường Tinh vô thức rụt cổ, thân thể lại bị anh kéo vào trong ngực.

“Đừng từ chối anh.”

Hơi thở ấm áp mê người, giọng nói khàn khàn truyền vào vành tai cô, Cố Hường Tinh không cử động nữa.

Đúng vậy, chuyện anh muốn làm, cô hoàn toàn không có quyền từ chối.

Cô có thể tinh tường cảm nhận được nhiệt độ thân thể anh, mặc dù cách quần áo, vẫn nóng bỏng khiến người quen thuộc.

Điều khiến cho Cố Hương Tinh bất ngờ chính là, Vệ Đình Quân chỉ ôm cô như vậy, không tiến thêm một bước động tác.

Cố Hương Tinh mở to mắt, vốn cho là mình sẽ một đêm không chớp mắt.

Nhưng không biết từ lúc nào, thân thể mình đã mềm nhũn ngủ thật say ở trong ngực của người đàn ông.

Cảm nhận người nọ yên ổn ngủ say trong ngực, ánh mắt Vệ Đình Quân ám dần, hồi lâu, cúi người, môi ấm áp nhẹ nhàng dán lên cái trán của cô, êm ái hơn bất cứ lúc nào trước đây.

“ . . . Cố Hương Tinh, tin tưởng anh một lần nữa.”

. . .

Sáng sớm như sương, điện thoại đặt ở đầu giường chấn động trong nháy mắt, bỗng dưng Vệ Đình Quân mở mắt, vươn tay, dieendaanleequuydoon – V.O, nhấn tắt.

Liếc mắt nhìn Cố Hương Tinh vẫn ngủ say trong ngực, Vệ Đình Quân cẩn thận đứng dậy.

Ra khỏi phòng, phía trên màn hình biểu hiện là Đàm Minh, Vệ Đình Quân âm thầm cau mày, Đàm Minh không phải là người sẽ dậy sớm.

Gọi lại, gần như nhận ngay lập tức, bên đầu điện thoại kia, giọng Đàm Minh rõ ràng vội vàng và cầu xin: “Vệ thiếu. . .cậu phải tới cứu tôi. . .”

Ánh mắt Vệ Đình Quân trầm xuống, nhà họ Đàm cũng thuộc về thế gia có mặt mũi ở thành phố S, Đàm Minh càng là địa đầu xà ở thành phố S, ai dám động đến anh ta?

Rời khỏi biệt thự, Vệ Đình Quân lái ô-tô thẳng tới nhà Đàm Minh ở, mới vừa vào cửa, đã thấy được Đàm Minh rối rắm rúc vào ghế sa lon, sau đó, là ông lão ngồi ở trên ghế sa lon chủ tọa kia.

Sắc mặt Vệ Đình Quân ngưng tụ.

Ông lão chừng bảy mươi tuổi, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đường cong gọn gàng mà tinh tế, một thân uy nghiêm, cho dù là ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, cái lưng vẫn thẳng tắp, ngồi hết sức nghiêm chỉnh.

Còn có hai vệ sĩ mặc tây trang màu đen đứng sau lưng ông lão này, đứng thẳng sống lưng kiểu mẫu y như vậy.

Mặc dù mặc đồ da màu đen, vẫn không cách nào che dấu ý nghĩa trang nghiêm trên người bọn họ.

Vệ Đình Quân không nghĩ tới ông sẽ đến phải nhanh như vậy.

Đi tới, đứng lại ở gần ông lão, Vệ Đình Quân trầm giọng kêu ông: “Ông nội.”

“Ừ.” Vệ lão gia tử trầm giọng đáp một tiếng, giương mắt, trong nháy mắt, sắc bén như sói, một giây kế tiếp, chỉ nghe một sức gió lớn từ bên người truyền đến, chợt vệ sĩ đứng ở sau lưng Vệ lão gia tử ra tay, quả đấm với sức gió xâm phạm trực diện mà đến hướng anh.

Trong nháy mắt, ánh mắt Vệ Đình Quân ngưng tụ, nghiêng người trực tiếp né tránh thế công của đối phương, ra tay nhanh như tia chớp, nghiêng người, trong nháy mắt vịn một cánh tay đối phương, đối phương chặn tay thoát thân, rồi sau đó nhấc chân bên quết.

Vệ Đình Quân với thể trầm ổn, nâng chân dài lên, dáng chặn tuần tú, cặp chân đung mạnh vào nhau, dường như có ngưng trệ trong không khí trong nháy mắt, một giây kế tiếp, tên vệ sĩ kia lui mạnh về sau ba bước, vừa mới đứng vững, còn muốn tiến lên, đã nghe Vệ lão gia tử bên cạnh trầm giọng mở miệng.

“Đủ rồi.”

Không nhẹ không nặng, lại uy nghiêm mười phần, vệ sĩ gần như thu hồi khí thể xâm phạm trong nháy mắt, gác tay, đứng ở phía sau ghế sa lon lần nữa, dường như vừa rồi chưa từng xảy ra cái gì.

Vệ lão gia tử liếc mắt nhìn Vệ Đình Quân, đứng dậy, đáy mắt có chút hài lòng: “Thân thủ không lùi bước.”

Mắt thấy Vệ Đình Quân im lặng, rồi nói tiếp: “Ta biết, con đã xử lý xong chuyện ở thành phố S này, hôm nay hãy trở về cùng ta một chuyến, xử lý một chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Sắc mặt Vệ Đình Quân trầm xuống, hỏi.

Vệ lão gia tử sửa sang lại quần áo trên người, sau đó đi thẳng ra ngoài: “Hôn sự của con và con gái nhà họ Phí, ngày đã định, ba ngày sau là tiệc đính hôn, con cần có mặt.”

51. Chương 51: Bị Bắt Cóc

Edit: V.O

Bỗng dưng trông mắt đen của Vệ Đình Quân ngưng tụ lại, sắc mặt có chút khó coi.

“Con không đồng ý cuộc hôn nhân này.” Giọng anh lạnh lùng, giọng trầm xuống: “Con cũng sẽ không xuất hiện ở tiệc đính hôn gì.”

Anh đã biết sau này mình muốn cái gì.

Còn muốn mở miệng, bỗng dưng bước chân Vệ lão ở phía trước dừng lại, nghiêng đầu, nhìn anh, mười phần uy hiếp.

“Chuyện này con không làm chủ được.”

Vệ Đình Quân lạnh lùng, trông mắt đen quét qua hai gã vệ sĩ sau lưng Vệ lão gia tử, giọng nói bình tĩnh: “Bọn họ không cần được con.”

“Hôm nay ta tới đây, cũng không chỉ dẫn theo hai người này.” Vệ lão nhìn ngoài phòng, dáng vẻ ung dung: “Lúc này Vệ Huyền cũng đón người rồi.”

Vệ Đình Quân đầu tiên là sửng sốt, trong nháy mắt phản ứng kịp, chột mặt trầm xuống.

Nhấc chân, trong nháy mắt vòng qua Vệ lão gia tử đi ra khỏi nhà họ Đàm, một giây kế tiếp, tiếng bánh xe ma sát mặt đất sắc bén truyền đến, trong nháy mắt, xe đã nhanh chóng lái thật xa.

Trở lại biệt thự, Vệ Đình Quân nhanh hơn lúc trước mười phút.

Lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, tất cả bên trong phòng giống y như nửa giờ trước anh rời đi, ngoại trừ...không có một bóng người trên giường.

Gân xanh lồi lên trên trán, trên mặt Vệ Đình Quân chỉ còn lại vẻ kinh người.

Móc điện thoại ra, trực tiếp bấm gọi cho Ngải Mễ.

“Chuẩn bị máy bay, tôi muốn lập tức đến thành phố B.”

...

Cố Hường Tinh ngồi ở trong khoang máy bay trực thăng, có chút căng thẳng.

Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, chừng ba mươi tuổi, dáng dấp hết sức tuấn mỹ, đôi mắt hoa đào cười cười, rất là mê người.

Một canh giờ trước, chính người đàn ông này đột nhiên xuất hiện tại biệt thự ——

“Anh là ai?”

“Xin tự giới thiệu, dieendaanleequuydoon – V.O, tôi tên là Vệ Huyền.” Người đàn ông mỉm cười nói: “Tôi là anh họ của Vệ Đình Quân.”

Chợt Cố Hường Tinh ngăn ra: “Anh ấy không phải là trẻ mồ côi sao?”

Nghe được Cổ Hường Tinh mở miệng nói một câu, Vệ Huyền híp híp mắt, cười nói: “Xem ra cậu ấy thật sự không nói cho cô biết.”

Đúng vậy, quả thật Vệ Đình Quân không nói với cô, tất cả mười năm nay về anh, anh chưa từng nói, cô cũng không dám đi hỏi.

Sợ anh nghe được sẽ đau buồn.

...

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe Vệ Huyền nói: “Chúng ta đã đến.”

Cổ Hường Tinh xuống khoang máy bay dưới sự hướng dẫn của Vệ Huyền, thấy máy bay trực thăng đậu xuống sân bay đề hai chữ “Quân Dụng”, đáy lòng càng lo sợ không yên.

Rốt cuộc người đàn ông này là ai?

Hoặc là, rốt cuộc Vệ Đình Quân là ai?

Xuống máy bay trực thăng, Cổ Hường Tinh đi theo Vệ Huyền lên một chiếc xe hơi, sau đó xe tiến vào một ngôi biệt thự dưới lưng chừng núi dưới sự bảo vệ.

Vệ Huyền dẫn cô tới một thư phòng, mới vừa ngồi xuống, đã có một bác sĩ và y tá đi vào, Vệ Huyền mỉm cười nói: “Mặc dù đoạn đường này không tính là quá rắc rối, nhưng vẫn phải làm đảm bảo.”

Dứt lời, bác sĩ và y tá đi tới trước, cẩn thận kiểm tra thân thể cho cô một chút, nhất là tình huống thai nhi.

Cổ Hường Tinh có thể khẳng định là, người này không có ý nào muốn làm hại cô, chẳng qua là, mục đích anh ta dẫn cô tới đây là gì, cô vẫn không có cách nào xác định.

Đang suy nghĩ, cửa phòng bị mở ra, một ông lão đi từ bên ngoài vào, mặc dù trên mặt Vệ Huyền cười, hiển nhiên động tác thân thể lại hết sức cung kính: “Ông nội.”

“Ừ...” Vệ lão trầm giọng đáp một tiếng, chuyển sang bác sĩ bên cạnh, giọng nói uy nghiêm: “Thế nào?”

“Vệ lão.” Bác sĩ cung kính đi tới, nhẹ giọng nói: “Thân thể vị tiểu thư này hoàn toàn bình thường, thai nhi cũng rất yên ổn.”

Vệ lão gật đầu, hai tròng mắt sắc bén quét qua Cổ Hường Tinh, có uy thế của người ở vị trí cao, khiến cho Cổ Hường Tinh không khỏi căng thẳng.

Vệ lão đi tới, ngồi xuống ở trên ghế sa lon không xa Cổ Hường Tinh, rồi sau đó mở miệng, đi thẳng vào vấn đề:

“Ta không thích nói quanh co lòng vòng, trong bụng cô đã có con cháu nhà họ Vệ, vậy, bắt đầu từ hôm nay, cô cứ ở lại chỗ này dưỡng thai, sau khi sinh con, thì đi đi.”

Thân thể Cổ Hường Tinh run lên bần bật, nhìn ông lão trước mặt, sự kinh ngạc trong ánh mắt chợt lóe rồi biến mất, cô cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng: “Tôi...chỉ có một vấn đề.”

52. Chương 52: Động Thai

Edit: V.O

“Hỏi.” Vệ lão lời ít mà ý nhiều.

Cổ Hường Tinh nắm quần, thật lâu, ngắc đầu, lại nhìn thẳng vào mắt Vệ lão: “Vệ Đình Quân, là con riêng sao?”

Một câu nói, bỗng dưng khiến cho sắc mặt Vệ lão trầm xuống, ngay cả đám Vệ Huyền bên cạnh cũng không nhận được đồ mờ hôi thay cô.

Phải biết, ba chữ kia, đối với lão gia tử mà nói, là cấm kỵ.

Chớ nói chi là có người dám can đảm hỏi thân phận của Vệ Đình Quân ở trước mặt như vậy.

Vệ lão nhìn chăm chăm Cố Hường Tinh, ánh mắt giao nhau, đối phương lại không hề rụt rè chút nào, cuối cùng, ông hừ một tiếng, hỏi: “Là thế thì sao, không phải thì thế nào?”

Cố Hường Tinh cúi đầu, tay vô thức sờ bụng của mình: “Nếu như không phải, đứa bé này, tôi có thể để lại.”

“Nếu như phải thì sao?”

Tay đỡ bụng có chút dừng lại, Cố Hường Tinh cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: “Nếu như phải, đứa bé này, tôi muốn dẫn đi.”

Cố Hường Tinh đã từng nghĩ tới, để đứa bé ở lại bên cạnh Vệ Đình Quân, nhưng đó là dưới tình huống không biết bối cảnh của anh.

Mặc dù vào giờ phút này, cô vẫn không biết cái gọi là nhà họ Vệ, rốt cuộc là dạng lai lịch gì, nhưng có thể đoán, lai lịch không nhỏ.

Lần đầu tiên cô gặp Vệ Đình Quân, anh là trẻ mồ côi.

Con của một gia tộc lớn, tại sao phải lưu lạc ở bên ngoài thời gian dài như vậy, đáp án có thể đoán được.

Gia tộc lớn, dieendaanleequydoon – V.O, không coi trọng nhất, chính là con riêng.

Vệ lão nghe lời của cô, bỗng dừng sắc mặt rét lạnh: “Cô cho là, con cháu nhà họ Vệ, cô muốn dẫn đi là có thể dẫn đi sao?”

Cố Hường Tinh ngẩng đầu lần nữa, nhìn đối phương, ánh mắt kiên định: “Nếu như không dẫn đi, ông có thể bảo đảm đứa bé này ở trong gia tộc của ông, sẽ không phải nhận đãi ngộ gì không công bằng không?”

Một câu nói của Cố Hường Tinh, khiến cho sắc mặt Vệ lão trầm xuống lần nữa, hồi lâu, ông trầm giọng nói: “Chỉ cần nó cố gắng đủ, sẽ có tư cách lấy được công bằng.”

“Nhưng tôi không hy vọng con tôi vừa sinh ra đã sống khổ cực như vậy.” Cố Hường Tinh dừng một chút, thấp giọng nói: “Ít nhất, không muốn giống như Đình Quân, sống khổ cực như vậy.”

Bỗng dưng trông mắt Vệ lão run lên, một giây kế tiếp, chợt đập tay lên bàn bên cạnh.

Một tiếng ầm vang, làm trái tim Vệ Huyền bên cạnh căng thẳng, cũng làm cho Cố Hường Tinh vô thức run lên, tinh thần bị níu chặt từ lúc đầu đã bị cái đập đó của ông càng thêm co nhúm thành một cục.

Sắc mặt Cố Hường Tinh tái nhợt, một tay vô thức che bụng của mình, khẽ cau mày.

Vệ Huyền là người đầu tiên nhận ra được Cố Hường Tinh có gì đó không đúng, kêu bác sĩ bên ngoài vào lần nữa.

Vệ lão thấy đột nhiên sắc mặt Cố Hường Tinh tái nhợt nằm ở trên ghế sa lon, lúc này mới hiểu ra, tất cả cường ngạnh và tỉnh táo của nha đầu này mới vừa rồi đều là giả vờ.

Lúc này sắc mặt vốn khó coi càng thêm khó coi, chợt trông bác sĩ mới vừa vào cửa, trong giọng nói có tức giận rõ ràng: “Xảy ra chuyện gì? Không phải nói tình hình của cô ta hoàn toàn bình thường sao?”

Bác sĩ và y tá nhìn thấy ánh mắt kia của Vệ lão, lúc này vội vàng vàng đi tới, kiểm tra lần nữa, vội hỏi: “Cố tiểu thư, có phải lúc trước cô từng thiếu chút chảy thai không?”

Khuôn mặt Cố Hường Tinh tái nhợt, ôm bụng, vẻ mặt có chút đau đớn gật gật đầu.

Bác sĩ nghe vậy, nhất thời mặt biến sắc, vội vàng đứng dậy nói: “Vệ lão, lúc trước Cố tiểu thư bị động thai, không thể bị kích thích, phải lập tức chuẩn bị phòng trị liệu mới được.”

Bác sĩ vừa dứt lời, bỗng dưng thân thể Cố Hường Tinh mềm nhũn, ngã xuống trong lòng y tá.

Lúc này mặt Vệ lão biến sắc, quát chói tai: “Còn hỏi ta làm gì? Lập tức chuẩn bị trị liệu!”

53. Chương 53

Edit: V.O

Lúc Vệ Đình Quân chạy tới nhà họ Vệ, Cố Hướng Tinh mới vừa được chuyển dịch xong, nằm ở trên giường, sắc mặt còn có chút tái nhợt.

Yên lặng nhìn mặt cô ngủ không yên, hồi lâu, Vệ Đình Quân không nói một lời đứng dậy, đi xuống lầu dưới.

Trong phòng khách, Vệ lão gia tử và cả mấy anh chị em nhà họ Vệ đều ở đây, bởi vì chuyện của Cố Hướng Tinh, không khí có chút nghiêm trọng.

Lúc Vệ Đình Quân xuống lầu, Vệ Huyền sờ sờ đầu, đi tới, cười đến có chút bất đắc dĩ: “Đình quân, chuyện lúc này...”

Lời còn chưa dứt, sát khí trong mắt Vệ Đình Quân tỏa lên, bỗng dưng vung nắm đấm, ngay trước mặt lão gia tử, một quyền nện thẳng lên mặt Vệ Huyền.

Vệ Huyền thành linh bị Vệ Đình Quân đấm một cái ngã xuống đất, mấy anh em bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Mắt thấy Vệ Đình Quân còn muốn tiến lên, một đám người liên tục không ngừng xông lên, vài người hợp lại mới kiềm chế được Vệ Đình Quân, chẳng qua là vẻ giận dữ trên mặt người nọ, lại làm cho một đám anh chị em đều hết sức sợ hãi.

Nhớ năm đó, lúc anh mới vừa được lão gia tử dẫn từ trong ngục giam thành phố S về nhà họ Vệ, chính là vẻ mặt âm nộ người sống chớ gần.

Nhưng, thấy đáng vẻ trước mắt của Vệ Đình Quân, đột nhiên bọn họ cảm thấy, năm đó cũng không coi vào đâu.

Một đấm kia của Vệ Đình Quân không lưu tình chút nào, Vệ Huyền phụt ra ngụm máu trong nháy mắt, cánh tay chống lên mặt đất, mặt cũng không cười được nữa.

Mẹ kiếp, khóe miệng cũng rách.

“Còn không dừng tay cho ta!” Vệ lão gia tử quát một tiếng chói tai, mọi người tại chỗ chấn động, ông đứng dậy, dieendaanleequydoon – V.O, nhìn Vệ Đình Quân, mặt uy nghiêm: “Là ta kêu Vệ Huyền dẫn người tới, con muốn ra tay với ta sao?”

Về tức giận trên mặt Vệ Đình Quân chưa tiêu, trông mắt đen giận kinh người, thật lâu, anh hất người hai bên trái phải ra, lạnh lùng nói: “Nếu như hôm nay có ấy xảy ra chuyện ở nhà họ Vệ, cho dù là ông, con cũng tuyệt không tha thứ.”

Ở nhà họ Vệ, Vệ lão gia tử chính là uy nghiêm tuyệt đối, đừng nói là dám ra tay ở trước mặt ông, mọi người trên dưới nhà họ Vệ, cho dù là nói chuyện lớn tiếng ở trước mặt ông cũng không dám, chớ nói chi là, giống như Vệ Đình Quân hiện tại, không chút khách sáo.

Một khắc kia, mọi người thấy rõ được, Vệ Đình Quân từ trước tới nay lì lợm dầu muối không vào, lại có một căn xương sườn mềm.

Đó chính là người phụ nữ đang nằm ở trên lầu kia vào giờ phút này.

Thậm chí bọn họ không hề nghi ngờ, nếu như hôm nay người phụ nữ kia thật sự gặp chuyện không may ở nhà họ Vệ... Vệ Đình Quân còn có thể làm ra hành động điên cuồng hơn.

Trong phòng khách, không khí giương cung bạt kiếm, Vệ lão nhìn Vệ Đình Quân, sắc mặt tái xanh.

Vệ Đình Quân lại không có chút ý nhượng bộ nào, cho đến khi, chỗ cầu thang truyền đến giọng nói yếu ớt của phụ nữ: “Vệ Đình Quân?”

Bỗng đứng thân thể cao lớn run lên, trong nháy mắt nhìn thấy Cổ Hường Tinh, tức giận trong mắt Vệ Đình Quân tiêu hết, bước lên cầu thang như đi trên đất bằng, ba bước thành một bước, đảo mắt đến bên cạnh Cổ Hường Tinh.

Một đôi mắt đen trầm trầm, lại lộ vẻ quan tâm: “Tại sao lại ra ngoài?”

Cổ Hường Tinh nhìn mọi người trong phòng khách, im lặng im lặng, nhẹ giọng nói: “...có chút ồn.”

Trong nháy mắt đó, thiếu chút nữa con cháu nhà họ Vệ ở đây quỳ xuống tại chỗ cho cô.

Không thấy Vệ Đình Quân đang chống lại người nhà sao?

Cô lại còn dám nói ồn!

Đây là vấn đề ồn hay không ồn sao? Đây là vấn đề công khai chống đối người nhà đó!

Vậy mà, phản ứng sau đó của Vệ Đình Quân, trong nháy mắt lại làm cho mọi người ngạc nhiên.

Chỉ thấy anh đi tới, hai tay đỡ vai Cổ Hường Tinh thật chặt, giọng nói êm dịu: “Ừ, không ồn nữa.”

Mọi người, kể cả Vệ lão cũng có chút kinh hãi.

Kể từ lúc người này 17 tuổi trở về nhà họ Vệ, từ lúc nào thì anh dịu dàng như thế?

54. Chương 54: Quá Khứ Của Anh

Edit: V.O

Trong lòng mọi người lúc này, chỉ có một cảm giác ——

Ngày chó.

Vệ Đình Quân lại không thèm để ý chút nào, kéo tay Cổ Hường Tinh qua, trầm giọng nói: “Anh dẫn em trở về.”

Nói xong, dáng vẻ muốn dẫn người đi, sắc mặt Vệ lão trầm xuống, còn chưa mở miệng, Cổ Hường Tinh lại giữ chặt anh.

“Tôi. . .tôi không thoải mái, muốn ở lại đây nghỉ ngơi.” Cổ Hường Tinh vừa nói, vừa cầm ngược lại tay Vệ Đình Quân: “Anh ở lại với tôi có được không?”

Đây là lần đầu tiên cô cầu xin anh từ lúc cô gặp chuyện không may tới nay.

Đáy mắt Vệ Đình Quân lúc này tràn đầy vẻ vui vẻ, cũng quên mới vừa rồi mình còn đang đánh người, gật đầu: “Được.”

Vệ Đình Quân nói xong lại kéo cô trở về phòng, Cổ Hường Tinh đứng tại chỗ, nhẹ nhàng gật đầu với mọi người ở phòng khách, sau đó từ từ được Vệ Đình Quân dắt tay trở về phòng.

Vệ Huyền nhìn thái độ của Vệ Đình Quân, vô thức buồn cười, khóe miệng lại đau đến cười không nổi, chỉ có thể lắc đầu nói: “Ông nội, xem ra là tên kia đã bị thu phục.”

Sắc mặt Vệ lão trầm trầm, nhìn hướng cầu thang không nói gì, thật lâu, mới nghiêm mặt rời đi.

Đầu kia, Vệ Đình Quân dẫn người trở về phòng nằm, nhìn sắc mặt của cô, trầm giọng nói: “Nếu như em muốn rời đi, bất cứ lúc nào anh cũng có thể dẫn em rời đi.”

Cổ Hường Tinh cúi đầu, ánh mắt rơi vào đường vân trên tay của anh, chỉ lẩm bẩm hỏi: “Anh dẫn tôi đi, vậy người nhà của anh phải làm sao? Anh thật vất vả mới có nhà của mình. . .”

“Chỉ là sống ở dưới cùng một mái hiên, không tính là người nhà.” Giọng Vệ Đình Quân lạnh lùng thản nhiên, lại làm cho Cổ Hường Tinh không khỏi có chút đau lòng.

Đúng vậy, chỉ là sống ở dưới một mái hiên, dieendaanleequuydoon – V.O, cũng không coi vào đâu.

Giữa cô, Cố Lực Phàm và Cố Nhược Tuyết, cũng không có cái gọi là tình thân, ít nhất, bọn họ không có tình thân với cô.

Cô tựa vào đầu giường, nhìn Vệ Đình Quân trước mắt, chợt đưa tay, nhẹ nhàng cầm tay anh: “Anh. . .anh có thể kể cho tôi biết, chuyện trước kia của anh không?”

Trước kia, chẳng qua là cô muốn cất giữ tình yêu đối với anh, rời đi anh, nhưng hôm nay, sau khi ra mắt người nhà của anh, cô bắt đầu muốn chân chính hiểu rõ anh.

Về chuyện của anh, cũng không phải là Vệ Đình Quân không tự nói với mình, mà là cô chưa từng đi hỏi.

Vệ Đình Quân nhìn Cố Hường Tinh trước mắt, ánh mắt dịu dàng, anh đặt bàn tay của cô lên môi của mình, nhẹ nhàng ma sát.

“Chỉ cần em muốn nghe, anh sẽ nói cho em biết.”

Như Cố Hường Tinh suy đoán, Vệ Đình Quân đúng là con riêng.

Ba của anh, là con thứ ba nhà họ Vệ, cũng là đứa con trai Vệ lão coi trọng nhất, Vệ lão một lòng muốn để cho ông thừa kế y bát của mình, thế nhưng ông lại yêu một người phụ nữ làm grooms.

Thời đại đó, quan niệm môn đăng hộ đối quá nặng, Vệ lão càng là ở độ tuổi không cho phép phản kháng.

Lúc mẹ Vệ Đình Quân bị đuổi đi, trong bụng đã mang cốt nhục của nhà họ Vệ.

Nhưng bà không nói, một mình yên lặng nuôi Vệ Đình Quân lớn, có lẽ là cuộc sống vô cùng gian khổ, năm Vệ Đình Quân mười lăm tuổi, bà đã qua đời.

Năm thứ hai Vệ Đình Quân biến thành trẻ mồ côi, ba của anh cũng bị bệnh qua đời ở nhà họ Vệ.

Huyết mạch trong nhà đứa con thứ ba bị chặt đứt, sau khi Vệ lão bị bệnh nặng, đã sai người tìm Vệ Đình Quân về.

Nhưng, đây coi là đền bù cái gì chứ?

Vệ Đình Quân kể đến đoạn chuyện cũ này, vẻ mặt vẫn bình thản, giống như là đang kể đến chuyện của người khác, nhưng Cố Hường Tinh vẫn cảm nhận được tâm tư đè nén ở đáy lòng anh.

Cho tới bây giờ người này luôn là người không thích lộ tâm tình ra ngoài.

Vui giận bất định, làm cho người ta bắt đoán không ra.

Nắm tay của người đàn ông, cảm nhận lòng bàn tay anh thô ráp, Cố Hường Tinh thấp giọng hỏi: “Lúc tôi nói. . .anh thả tôi đi, trong lòng anh có cảm giác gì?”

Vệ Đình Quân nhìn cô, tròng mắt đen như sương sâu nồng, từng câu từng chữ, im lặng mà đè nén: “Năm ấy, cảm giác chỉ còn lại một mình anh.”

Hốc mắt Cố Hường Tinh nóng lên, cô nghĩ, nhất định là mình đã luân hãm.

Nếu không, sao cô lại đau lòng vì anh như vậy?

55. Chương 55: Quyết Định Của Cố Hường Tinh

Edit: V.O

“Thật xin lỗi...” Cố Hường Tinh không nhịn được mở miệng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Vệ Đình Quân nhìn mắt cô đỏ lên, chỉ cảm thấy trái tim bị kéo đau, nhào người ra, trực tiếp ôm lấy, tựa như ôm bầu vật mình yêu thích.

“Đừng nói xin lỗi anh.” Sắc mặt Vệ Đình Quân trầm trầm, giọng nói khàn khàn.

Người nên nói xin lỗi là anh.

Anh hiểu lầm cô quá nhiều năm, không ngừng hiểu lầm cô, còn làm cô tổn thương nhiều lần như vậy.

Cố muốn rời khỏi anh, đều là ác nghiệt do anh tạo ra.

Anh nên thừa nhận.

Chẳng qua là...

“Cố Hường Tinh...cho anh thêm một cơ hội.” Anh nói: “Nếu như một ngày nào đó, anh làm ra chuyện gì khiến em thất vọng, khiến em...không có cách nào yêu anh nữa, vậy anh sẽ để em đi, nhưng không phải là bây giờ.”

Lúc Vệ Đình Quân nói lời này, giọng nói khàn khàn, tay lại có chút không khỏi run rẩy.

Năm đó bị phản bội, anh cho là mình đã bị thế giới hoàn toàn vứt bỏ.

Nếu như nay cả cô cũng rời khỏi anh, anh không có cách nào tưởng tượng được...

“Cố Hường Tinh...”

Lời còn chưa dứt, đã bị một tiếng nhẹ nhàng của Cố Hường Tinh cắt ngang.

Cô nói: “Được.”

Vệ Đình Quân cứng đờ, nhìn cô, có chút không thể tin: “Em, đồng ý?”

Cố Hường Tinh nhìn dáng vẻ ngờ ngẩn kia, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Ừ.” Cô gật đầu, rồi sau đó, chợt cô nhìn thấy ánh mắt người đàn ông mừng như điên, mắt thấy môi của anh sắp hạ xuống, Cố Hường Tinh vội vã vươn tay che cái miệng của anh.

“Trước đó, dieendaanleequuydoon – V.O, em còn phải được người nhà anh công nhận.”

Vệ Đình Quân vặn mi, nghĩ đến Vệ lão gia tử, mày râu hơn: “Không cần, anh muốn chọn em, không cần được bọn họ công nhận.”

“Nhưng bọn họ là người nhà.” Cố Hường Tinh nhẹ giọng nói: “Em đã không có nhà, em cũng không hy vọng anh không có.”

“Anh có em.” Mặt Vệ Đình Quân nghiêm túc.

Về mặt biểu hiện rõ nội tâm khi đó, khiến cho Cố Hường Tinh không khỏi buồn cười.

Dừng một chút, cô lại nói: “Em muốn nói chuyện với ông nội nữa.”

Vệ Đình Quân nghe vậy, lúc này nhú mào từ chối: “Không được.” Mới vừa rồi chính cô đã bị ông nội dọa đến động thai.

Cố Hường Tinh véo tay anh: “Không sao, lần này, nhất định ông ấy không dám làm em sợ.”

Lúc Cố Hường Tinh nói chuyện cổ ý sờ bụng của mình.

Cô vẫn còn pháp bảo trên người, theo cô, cho dù Vệ lão có đáng sợ, cũng không phải là loại người sẽ làm hại tới mình.

Cho nên, cô không sợ.

Mắt thấy ánh mắt Vệ Đình Quân vẫn từ chối, Cố Hường Tinh yên lặng, rồi nghiêng thân, nhanh chóng đặt cái hôn lên mặt người đàn ông.

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên cô chủ động thân mật với anh.

Cái hôn này giống như một viên đá định tâm, khiến cho Vệ Đình Quân thả lỏng.

Không ai biết ngày đó Cố Hường Tinh nói gì với Vệ lão ở trong phòng, chỉ là nửa tiếng sau lúc Vệ lão đi ra, mặc dù trên mặt uy nghiêm, lại lộ ra vài phần bất đắc dĩ mà người già thường có.

Sau đó, ông lại trở về thư phòng, lúc gần đi, chỉ lạnh giọng căn dặn Vệ Đình Quân.

“Ngày mai cầm lễ vật theo, đến nhà họ Phí một chuyến.”

Sắc mặt Vệ Đình Quân âm trầm, không đáp lại, lúc này lão gia tử trừng anh: “Con muốn lui hôn, chẳng lẽ không tự mình tới cửa chịu tội với nhà người ta sao? Xem tính tình này của con, cũng không biết giống ai!”

Nói xong, nhất thời thở phò rồi đi.

Mọi người nhà họ Vệ bao gồm Vệ Đình Quân cũng lộ vẻ kinh hãi.

Vậy là Vệ lão...thỏa hiệp?

Nha đầu nhà Vệ Đình Quân, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Thậm chí ngay cả viên đá cứng ngắc cũng thuyết phục được?

Nhưng, cho dù nói như thế nào, coi như tất cả chuyện này đều kết thúc rồi.

56. Chương 56: Cho Phép Anh Thâm Tình Mười Năm

Edit: VO

Bảy tháng sau, bệnh viện trung tâm thành phố.

Lúc tiếng còi xe cứu thương đến gần, một đoàn xe bảo vệ xe cứu thương này lái vào cửa chính bệnh viện, dẫn tới các bệnh nhân vây xem.

Xe cứu thương mở ra, Cố Hường Tinh với vẻ mặt đau đớn được đẩy xuống, sau đó được đẩy vào phòng sinh dưới sự bảo vệ của một đám người.

Bởi vì suýt nữa sinh non, thai nhi chuyển động sớm, lúc này sinh non, nguy hiểm quá cao.

“A...”

Cửa phòng sinh, Cố Hường Tinh khóc kêu nắm tay Tiết Lam không buông.

“Cứu con của tôi...cho dù như thế nào cũng nhất định phải giữ được đứa bé này.”

Tiết Lam mơ hồ gật đầu, còn chưa mở miệng, chợt giọng nam dồn dập mà âm lãnh chen vào, dứt khoát mà trực tiếp: “Giữ lớn!”

Nghiêng đầu nhìn thấy Vệ Đình Quân với vẻ mặt âm trầm đi tới, nhìn chằm chằm Tiết Lam, lạnh lùng nói: “Con tôi có thể không cần, nhưng mạng của cô ấy, nhất định phải giữ được cho tôi!”

“Vệ Đình Quân!” Cố Hường Tinh khóc gào tay đánh anh: “Tên khốn kiếp!”

Vệ Đình Quân vươn tay, bàn tay dùng sức nắm tay cô vào trong lòng bàn tay, thật chặt không buông, mở miệng, giọng nói lạnh trầm, chỉ nói: “Em cứ coi như anh là tên khốn kiếp đi!”

Anh tuyệt đối không cho phép có một phần vạn khả năng mất đi cô.

Ở trên thế giới này, không có ai quan trọng hơn cô.

...

Một đêm cấp cứu, mẹ con bình an.

Lúc Cố Hường Tinh tỉnh lại, đầu tiên thấy được Vệ Đình Quân trông chừng ở cạnh mép giường.

Mắt anh có chút tơ máu, hiển nhiên một đêm không ngủ.

Những lời mắng muốn mắng anh nghẹn trong phòng sinh kia, dieendaanleequydoon – V.O, trong nháy mắt nhìn thấy anh, đã quên sạch tất cả.

Vươn tay, Cố Hường Tinh nhẹ nhàng sờ cảm Vệ Đình Quân, khổ cực trông chừng cả một đêm, chỗ đó sớm đã râu ria thô ráp, nhưng, lại khiến cho cô vô cùng yên tâm.

“Con thế nào rồi?” Cô hỏi.

Vệ Đình Quân lạnh mặt cầm tay cô: “Không biết.”

Nhất thời Cố Hường Tinh bị anh chọc giận đến cười.

“Rốt cuộc anh có phải ba ruột không vậy?”

Vệ Đình Quân đỏ mắt, tay nắm tay cô căng chặt: “Bởi vì là ba ruột, nên anh mới không so đo với nó.”

Anh nói: “Người khiến cho em đau đớn như vậy, anh sẽ không cho phép xuất hiện lần thứ hai nữa.”

Vừa dứt lời, đầu Vệ Đình Quân đã bị đập mạnh một cái.

Không biết Vệ lão đã đi vào từ lúc nào, sắc mặt uy nghiêm: “Nói lời vô vị!”

Chất trai của ông, chỉ cần anh nói một câu không cần là không cần sao?

Vệ Đình Quân nhìn Vệ lão, thái độ có chút không nhường: “Thân thể cô ấy không tốt, sinh một là đủ rồi.”

“Con!” Vệ lão trừng mắt, bị Vệ Đình Quân làm cho tức giận đến thật sự không nói ra lời, Cố Hường Tinh thấy thế, vội kêu: “Ông nội!”

Vệ lão nhìn về Cố Hường Tinh, sắc mặt hòa hoãn: “Có khỏe không?”

Cố Hường Tinh chờ mong nói: “Vệ Đình Quân không chịu nói tình hình của đứa bé cho con biết, ông có thể đi xem đứa bé giúp con được không?”

Vệ lão nghe thấy đứa bé, mắt sáng lên, vẻ mặt vẫn cổ uy nghiêm gật gật đầu, sau đó đi ra phòng bệnh.

Cố Hường Tinh thấy Vệ lão đã đi, lại không nhịn được đẩy Vệ Đình Quân, tựa như tức giận trách: “Tại sao anh vẫn còn đối nghịch với ông nội?”

Vệ Đình Quân híp híp mắt, nghiêng thân, nói: “Bởi vì đã lâu rồi mà em không chịu nói cho anh biết, rốt cuộc ngày đó em nói cái gì với ông nội ở trong phòng.”

Vấn đề này, là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người nhà họ Vệ.

Nhưng, cô vẫn không nói, ngay cả anh cũng không nói!

Nhìn ánh mắt Vệ Đình Quân cố chấp, Cố Hường Tinh không nhịn được cười: “Anh thật muốn biết?”

Vệ Đình Quân nhìn cô, ánh mắt kiên định.

Cố Hường Tinh cười ý bảo anh đến gần.

Vệ Đình Quân nghiêng người đến gần, lại nghe, giọng nói mềm mại mà ấm áp của cô nhẹ nhàng truyền vào trong tai anh.

Cô nói: “Ngày đó em nói với ông nội...em yêu anh.”

Tròng mắt Vệ Đình Quân run lên, nhìn ánh mắt vui vẻ của Cố Hường Tinh, tròng mắt đen càng thâm.

Thật lâu, cúi người, trịnh trọng hôn trán cô, rồi sau đó trầm giọng đáp lại.

Anh nói: “Cố Hường Tinh, anh cũng yêu em.”

...

Cảm ơn lần đầu gặp gỡ, để cho anh và em gặp nhau, anh nguyện yêu em thâm tình mười năm, cưng chiều cả đời.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-voi-em-muoi-nam-tinh-tham>